

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DEPRAVED
MUSES DEPT.

Bea~~ti~~tude

DJ KRIMMER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BEATITUDE

Bir Ahlaksız İLHAM PERILERİ ROMANI

DJ Krimmer

BLURB

Gözlerinden ışığın süzülüşünü izlemek için sapkın bir arzuyla yanıp tutuşuyordum. Ama onun yerine, bakışlarındaki karanlık tarafından yutulan kendi ruhumdu.

Ronan: Bu dünya asla benim için yaratılmamıştı - cehennem benim kaderim olana kadar cinsel arzularla beslenen, dolaşan gölgeli bir figür. Ve bunu tüm kalbimle kabul ediyorum. Ama sonra yerel bir kafedeki başarılı avımdan sonra o ortaya çıktı. Bana basit bir iyilik teklif etti ve o anda onun tarafından tüketildim. Everly'ye olan saplantım sınır tanımıyor ve bundan kaçış yok. Onun kaderi benimle bir olmak, karanlığa bağlanmak ve sapkın arzularımız tarafından tüketilmek.

Everly: Güvenli ve mantıklı yolu seçmek beni her zaman yanıltmıştır. Bela bulmakta ustayım ve görünüşe göre Ronan'la başa çıkabileceğimden daha fazlasına rastladım. İnkâr edilemeyecek kadar çekici ve heyecan verici ama aynı zamanda tehlikeli ve bir annenin kızını uzak durması için uyaracağı her şeye sahip. Daha da kötüsü, o bir seri katil ve beni bir sonraki kurbanı yapmaya karar vermiş gibi görünüyor. Ama mesele şu ki, ona ve temsil ettiği tehlikeye çekiliyorum. Onun oyununu oynamak, o beni kendi sınırlarıma iterken ben de onu kendi sınırlarıma itmek istiyorum, ta ki ikimiz de birbirimiz tarafından tüketilene kadar.

Ahlaksızca, çarpık, ahlaksızca.

Ama şu anda, sonunda katilim olabilecek adamdan kaçarken, kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Kopyalama hakkı © 2024 DJ Krimmer tarafından

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakları yasasının izin verdiği durumlar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Bu hikayede, karakter sanatında, kapakta, düzenlemelerde veya sesli kitapta hiçbir şekilde GEN AI kullanılmamıştır. GEN AI hırsızlıktır ve çalışmalarımın bir AI sistemine beslenmesine izin vermiyorum.

Kapak Tasarımcısı : dreamechodesigns

Editör: Veerie Edits @vees.reads

Yeni bir Tanrı arayanlar için -bir dakikanızı alabilirsem, Ronan'ın sözlerini paylaşmama izin verin.

MATTHEW 3:

"Ne mutlu ruhta yoksul olanlara; çünkü göklerin egemenliği onlarındır."

DAYAK

İsim.

a: en üst düzeyde mutluluk hali

b: Hristiyanlık - özellikle bir Doğu kilisesinin başpiskoposu için bir unvan olarak kullanılır

Hristiyanlık : Dağdaki Vaaz'da (Matta 5:3-11) Kral James İncili'nde "Kutsanmışlar" diye başlayan bildirilerden herhangi biri

İçindekiler

[TETİKLEYİCİ VE İÇERİK](#)

[UYARILARI RONAN](#)

1. [RONAN](#)
2. [EVERLY](#)
3. [RONAN](#)
4. [EVERLY](#)
5. [RONAN](#)
6. [EVERLY](#)
7. [RONAN](#)
8. [EVERLY](#)

[RONAN](#)

[Teşekkür DJ Krimmer](#)
[tarafından da](#)

TETİKLEYİCİ & İÇERİK UYARILARI

Seri Katil, Cinsel Saldırıya Teşebbüs, Geçmiş çocukluk ve yetişkin
Cİ/Tecavüz, Takip, Toksik İlişki, Kendine Zarar verme hakkında
konuşur,

Kaçırma, Dub Con/Non Con, HunterxPrey, Kan Oyunu, Bıçak Oyunu,
Cinayet, Şiddet, Somnofili, Tükürme, Fıskırtma, İlkel Oyun, Anal,
Yabancı nesnelerle seks, Kıskanç OTT MMC, Insta Takıntılı, Yaş
Aralığı, Nefes Oyunu, Teşhircilik, Röntgencilik, Stockholm
Sendromu, Kısıtlamalar, Otassinfili, Erotofonofili, İlaçlama,
Gore, Dini Travma ve Küfür.

Beatitude çok karanlık, zehirli bir romantizm.

*Karakterler ahlaki açıdan kara, zehirli ve sağlıklı bir ilişkinin tasviri
değiller. Eğer MMC'de kurtarıcı bir nitelik bulmayı umarak buna
giriyorsanız - bulamayacaksınız. O bir seri katil, tedavi edilmemiş
ciddi akıl hastalıkları olan bir psikopat. Lütfen buna girmeden önce
tetikleyici ve içerik uyarılarını okuduğunuzdan emin olun.*

RONAN

PROLOGUE

YIRMI BİR YIL ÖNCE

"**M**om! Lütfen!" İki iri yarı hastabakıcıya karşı mücadele ederken çığlıklarım Aziz Dymphna'nın akıl hastanesinin steril duvarlarında yankılanıyor. Yılan annem bana karşı hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor.

Babamın göğsünde, rimeli yüzüne bulaşmış siyah çizgiler halinde akıyor. Bunların hepsi onun suçu - o ve onları şeytan tarafından ele geçirildiğime ikna eden o lanet rahip. Beni nasıl böyle bir yere kapatabilirler? On dokuz yaşındayım, lanet olası yasal bir yetişkinim, bunu bana yapmalarına nasıl izin veriyorlar?

Cüppeli yaşlı adam yanlarında duruyor, "tedavi" yöntemleri hakkında yalanlar söylerken elini rahatlatıcı bir şekilde annemin omzuna koyuyor. Ona ters ters baktım, damarlarımda nefret yanıyordu. "O emin ellerde." Aşırı sakın sesi kara tahtaya çakılmış çivi gibiydi. "Sizi temin ederim ki burada, Aziz Dymphna'da, içinde diğerlerinden biraz daha fazla şeytan barındıranları tedavi etmekten ve iyileştirmekten büyük gurur duyuyoruz."

Şeytan mı? İçimde şeytan falan yok. Ben tamamen iyiyim ama istedikleri Şeytan, emin olabilirler, alacakları Şeytan. Rahip bana bakıyor, bakışlarımız kilitlenirken gözleri kararıyor. "İyi bir genç adam olacaksın ve sana yardım etmemize izin vereceksin, değil mi Ronan?"

"Siktir. Seni." Kelimeleri tükürdüm, adamlara karşı tekrar savaştım. Kıçımda keskin bir şeyin derimi deldiğini hissediyorum. "Tanrım... kahretsin." İlaçlar beni zayıflatmaya başladığında, kaslarım gevşerken, beni yatağa bağladıklarında savaşımaya devam etmemi imkânsız hale getirirken homurdanıyorum. Annem ve babam üzerime eğiliyor, annemin gözyaşları yüzümden aşağı akmaya devam ediyor, özürler fısıldarken ve *bunun benim iyiliğim için olduğuna* dair sözler verirken yanağıma düşüyor. Görüşüm bulanıklaşmaya başlarken ona ters ters bakıyorum.

"Çok üzgünüm," diye boğulur. Özür dilerim, her zaman özür dilerim. Hareketlerinizi değiştirmezseniz özür dilemenin hiçbir anlamı yoktur. Dayak yediğin için özür dilerim. Saatlerce piriñlerin üzerinde diz çöküp dua ettiğin için özür dilerim. Ben senin çığlıklarını duymazdan gelip müziğin sesini açarak çığlıklarını bastırırken baban seni taciz ettiği için özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim. **ÖZÜR DILERİM.**

Siktir et onu ve özürlerini de siktir et. Beni birlikte yarattığı o iğrenç yaratıktan daha kötü. Ben şeytanım, tabii. Ben şeytansam, bu onu ne yapar?

Gözlerimi kapatarak ilaçların beni karanlık uçuruma çekmesine izin veriyorum, bu hapishaneden geçici kurtuluşum. Beni *tedavi* etmeye çalışacaklar, ha, iyi şanslar. Kiminle uğraştıkları hakkında hiçbir fikirleri yok. Dönüştüğüm şeyin tedavisi yok ve beni burada isteğim dışında tutmaları, bu cehennem çukurundan çıktığımda -ki çıkacağım-bana ihanet eden *herkesin* intikamının hızlı ve acımasız olmasını sağlamaktan başka bir işe yaramıyor.

"КАНПЕ!" Rahibe Agatha denen sefil, yaşlı cadı, bezi bir kez daha burnuma ve ağzıma bastırırken nefes nefese kalıyorum. Yüzüme döktüğü kutsal su tenimi ıslatıyor ve acı içinde boğuluyormuşum gibi hissetmeme neden oluyor. Latince aynı cümleleri tekrar tekrar söylemeye devam ederken vücudum bağlara karşı kasılıyor ve ciğerlerim hava almak için yanıyor. Sonunda bezi çıkarıyor ve ben nefes nefese kalıyorum, ancak tespihi boynumun etrafında acımasızca sıkılıyor ve hava kaynağımı bir kez daha kesiyor. İlahi söylemeye devam ederken soğuk gözleri benimkileri delip geçiyor.

"Daemonium!" diye tıslıyor. "Relinquo daemonium!"

"Ah," diye düşündü Peder Martin odama girerken, soğuk gülümsemesi ön plandaydı. "Rahibe Agatha, görüyorum ki çok çalışmışsınız." Elini rahibenin omzuna koyuyor ve rahibe de elindeki tespihi bırakıp ciğerlerime yeniden hava dolmasını sağlıyor. "Ronan, iyi akşamlar oğlum, benimle sohbet etmeye hazır mısınız?" Bir haftadır her gün aynı soruyu soruyor. Psikopat rahibesini buraya getirip beni öldürmeye çalışıyor ve sonra da içeri girip iyi adamı oynuyor. Bu daha zayıf insanlarda işe yarayabilir ama bende değil. Ne ondan, ne o kaltaktan, ne buradan ne de ölümden korkuyorum. Ve hiçbir şeyden korkmadığım için, kırılmazım.

Sararmış dişleri ve iri gözleriyle Rahibe Agatha'ya bakarak yüzüne tükürmeden önce alay ediyorum. Dengesiz sürtük

Yatakta bağılı olduğum yerden gülerken bana saldırmaya çalışıyor. Peder Martin onu tutuyor ve her zamanki gibi sakince odadan çıkmasını emrediyor.

"Hey!" diye sesleniyorum geri çekilen figürüne. "Bir dahaki sefere beni boğmak istediğinde, biraz daha güneye gitmeyi dene! Aşağıda kesinlikle çıkarılması gereken bir şey var." Peder Martin iç çekip başını salladıktan sonra yatağımın yanındaki sandalyeye otururken sırtıyorum.

"Her gün buraya gelip beni öldürmeye çalışan o kaltağın ne dediğini bana söyleyecek misin?" Islak saçlarımı yüzümden çekerken soruyorum. Peder Martin'in yüzü kötü niyetli bir sırıtışa bürünüyor, benimle bu aptal oyunu oynamaya devam ederken gözleri hastalıklı bir eğlenceyle doluyor.

"Ona gerçek ismiyle mi hitap edeceksin?"

"Özür dilerim, nerede benim terbiyem." Sırıtmadan önce başımı eğiyorum. "*Sister Cunt.*"

Adam sandalyesinde arkasına yaslanırken derin, gürleyen kahkahası odayı dolduruyor, gözleri eğlenceyle parlıyor. "Doğruca cehennemin kızgın çukurlarına dalmaya bu kadar kararlı olman çok yazık," diye kıkırdıyor, sesi yumuşak. "Keskin bir zekân var Ronan. Bu yönünü seviyorum."

Islak, kaşıntılı yastığımın üzerinde rahatsız bir şekilde kayıyor, biraz olsun rahatlamaya çalışıyorum. "Evet," diye başlıyorum, sesim rahibenin az önceki saldırısından dolayı gergin. "Senin için yaklaşık on yaş fazla olduğumu duydum, Martin Baba." Eğlenen gülümsemesi kara bir kaş çatmaya dönüşürken göz kırpyorum.

Derin, gırtlaktan gelen bir homurtuyla kucağındaki yıpranmış kitabı yavaşça açıyor. "Git, iblis," diye mırıldanıyor, gözleri sayfaları dikkatle tarıyor. "Rahibe Agatha, iyi kalpli olsun, ruhuna bir iblisin bağılı olduğuna inanıyor ve seni ondan kurtarmaya kararlı."

"Oh, ne kadar nazıksın," diye mırıldanıyorum bağlarımın bakarken. "Yarın onun üzerine kusacağımın emin olacağım, ona gerçek bir gösteri yapacağım."

"Neden ölmek istiyorsun, Ronan?" Sorusu karnıma inen bir yumruk gibi, beklenmedik ve sarsıcı. Bana daha önce hiç gerçek bir soru sormamıştı; genellikle ona şapelde erkeklerle yattığını bildiğimi hatırlatırım ve o da beş dakika sonra odadan çıkar. Bu gerçekten iğrenç ve bu kısıtlamalardan kurtulduğumda, muhtemelen ilk cinayetim o olacak. O zavallı çocuklar için adalet arayan bir kahraman olduğumdan değil; onlar zaten kırılmış ve kurtarılamaz durumdalar. Hayır.

Çünkü bana kendi babamı hatırlatıyor, İncil'den ayetler okuyup cezalar veriyor. Bu bir klişe, biliyorum -her zaman baba sorunları var- ama bu onu daha az doğru yapmaz.

"Ölmek istediğimi nereden çıkardın Martin Baba?" İsmi duyunca gözleri seğiriyor ama görmezden geliyor.

"İntihara teşebbüs ettiğiniz için buraya getirildiniz."

"Buna böyle mi diyorlar?" Bir kahkaha atıyorum ve başımı sallıyorum. "Çok dramatik, yemin ederim."

"Bileklerini kesmişsin Ronan," diyor sertçe ve ben umursamazca omuz silkiyorum - tüm bu konuşma beni sıkıyor ve kurulanmak istiyorum.

"Ve senin rahibe sürtüğünün biraz boğulma eğilimi var gibi görünüyor, beni öldürmeye çalışmasını engellemeye çalıştığını görmüyorum." Deri ciltli defterine bir şeyler not ederken yıpranmış dudaklarının köşeleri alaycı bir sırıtişla bükölüyor. Daha da yaklaşıyorum, sesim ancak fısıltıyı geçiyor. "Sence şu anda o yaşlı amcığını benim nefes alıp vermelerime göre ovuyor ve bir yandan da o tespihi kuru götüne sokuyor mudur?"

"Yeter!" diye bağırarak kitabını kapadı. "Bizler Tanrı'nın hizmetkarlarıyız!"

"Eminim seni ekibine kattığı için çok heyecanlıdır," diye mırıldanıyorum arkama yaslanırken. Peder Martin ayağa kalkmadan önce iç geçiriyor.

"Bu hızla gidersen otuz günün dolmadan ölmüş olacaksın Ronan."

"Umarım öyledir, Martin Baba." Sözümü bitirmemi beklerken eli kapı kolunda donup kalıyor. "Çünkü bu bağlardan kurtulduğum an, kanlı cesedin ayaklarımın dibinde yatıyor olacak. Söylesene Peder, pis bir rahibi öldürmekten affedilmek için kaç tane Meryem Ana duası etmek gerekir?"

RONAN

BİR

MEVCUT GÜN

I Hiçbir zaman toplumun "normal" tanımına uyan biri olmadım. Bazen, diğer herkes gibi olsaydım hayatım nasıl olurdu diye düşünmeden edemiyorum. Benim kadar çok çalışmak zorunda olmasaydım.

"uyum sağlamak" için. Geçmişimdeki herkesin benden beklediği gibi hayatımın her şeyini çözmüş olmak. Olduğum kişi ile öyleymiş gibi davranmam gereken kişi arasında denge kurmak sürekli bir mücadele oldu. Küçük yaşlardan beri, düşüncelerim ve eylemlerim her zaman etrafımdakilerden biraz farklıydı.

Eski psikiyatristlerim bunu küçümseyici bir şekilde azımsama olarak nitelendirir, sonra da resmi teşhisimi sıralardı. "Rahatsızlıklarım" derlerdi. Borderline Kişilik Bozukluğu, Antisosyal Kişilik Bozukluğu, Panik Bozukluğu, hiç bitmeyen bir kusurlar ve başarısızlıklar listesi. Benimle ilgili her şey lanet bir bozukluk olarak kabul ediliyordu, çünkü onlara göre ben lanet bir bozukluktum. *"Oğlunuz evinizi yakmak mı istiyor Bayan Kipling? Onda bir sorun olmalı."* Kendini beğenmiş gülümsemeleri ve beyaz önlükleriyle anneme bunu söylerlerdi. Kimse bana nedenini sorma zahmetine girmedi; beni tüketen sapkın düşüncelerimi anlamaya çalışmadı. Hayır, ben sadece düzeltilmesi gereken başka bir hasarlı vakaydım. Yaptığım şeyleri istediğime göre kafayı yemiş olmalıyım... Yapıyorum. Zavallı küçük ben, babamın bana gerçek inancın onun her emrine körü körüne itaat etmek anlamına geldiğini öğrettiği yeri yakıp yıkmak istiyordum... bu istismar edilmek ve aşağılanmak anlamına gelse bile.

Onur. Thy. Baba.

Her neyse, belki de yatağımı yanlış yaptığım için sözlü olarak tövbe etmeye zorlandığım için babamı ve çocukluğumun geçtiği evi yakmaya çalışmak biraz aşırı olabilir. Dürüst olmak gerekirse, belki de istismar başlamadan çok önce içimdeki kötülüğü gördü. Bu da o eski soruyu gündeme getiriyor.

-Kötülük doğuştan mıdır yoksa sonradan mı yaratılmıştır?

En karanlık dürtülerime boyun eğme dürtüsü her zaman mevcuttu, kulağıma fısıldayan tehditkar bir ses beni şiddete yönlendiriyordu. Küçük yaşlardan itibaren kendimi bana yanlış yapanlara zarar vermenin hayalini kurarken buldum ve fırsat ortaya çıktığında karşı koyamadım. Çocukken öfkeyle dolup taşıdığımı hatırlıyorum. İlkokuldayken bir keresinde en yakın arkadaşımın matematik sınavında benim kağıdına bakarak kopya çektiği için cezayı hak ettiğini düşünmüştüm ve onu neredeyse morarana kadar boğuyordum. Beni kullanmasının adil olmadığı dışında bu konu hakkında pek düşünmemiştim.

Sonra on dört yaşındayken ilk kız arkadaşımı ilk cinsel ilişkimiz sırasında neredeyse öldürüyordum. Kabul ediyorum, bu seferki haksızdı. Elimde değildi, ellerim boğazındaydı ve bir anda oluverdi. Güç sarhoş ediciydi, ancak ailesine söyledikten sonra aldığım ceza o kadar ağırdı ki okuldan alınmak zorunda kaldım.

Bu olay bana gerçek arzularımı saklamayı, sadece dikkatlice hesaplanmış kontrol anlarında ortaya çıkmalarına izin vermeyi öğretti. Bunun alternatifi yastıklı bir hücreye kapatılmak, uyuşturulmak ve toplum tarafından deli olarak görülmek demektir. Ama içten içe, ait olduğum yerin orası olduğunu biliyorum. Ve eğer beni dünyaya geri salacak kadar aptal olurlarsa, daha önce görülmemiş bir katliam fırtınası başlatırdım. St. Dymphna'dan çıktıktan sonra da öyle yaptım.

On dokuz yaşındayken kendimi koğuşun steril duvarları arasında sıkışmış buldum. Kendime zarar verme alışkanlıklarımın yüzleşmek zorunda kaldığımda yaralı kollarım acıyla zonkluyordu. Hepsi saçmalıktı; bir partide çok fena kafayı bulmuştum ve evinde kaldığım adam kendimi kestiğimi görünce çılgına dönmüştü. Evet, birkaç tanesi biraz derindi ama hayati tehlikesi yoktu. Bununla birlikte, dengesiz kabul edilip gönderilmem için yeterliydi, ancak acil durum kişilerini aramadan önce değil - neredeyse bir yıldır kaçtığım ailem.

Kafam güzelken, bedenim bir hastane yatağına bağlanmışken ve iki tanıdık figür başımda belirmişken yaşadığım şaşkınlığı hayal edin. İtaatkâr bir Hristiyan eşin mükemmel bir resmi olan annem, çarpık inancına meydan okuyabilecek herhangi bir şeye tanıklık etmekten korkarak başını eğmiş ve gözlerini yere dikmişti. Bir de babam vardı, kilisemizin saygın diyakozu, çocukların İncil kampının ve Pazar okulunun saygıdeğer lideri. Pazar günleri kurtuluş hakkında vaaz verirken, ben on üç yaşına gelene kadar haftanın diğer günleri ağzımı sikerdim. Ancak ergenlik çağına girdiğimde ve ben onun kontrol edemeyeceği bir hale geldiğimde, cinsel istismar durdu ve fiziksel istismar başladı. Garip bir şekilde, bunu kollarımı açarak karşıladım - sanki bunca yıldır boğazıma zorla sokulan Tanrı'dan bir hediye gibiydi. Çürükler ve kesikler, maruz kaldığım cinsel istismardan sonra hoş karşılanan bir ertelemeydi. Bir süre sonra acıya bağımlı hale geldim, her geçen gün daha fazlasını arzuluyordum. Dayak yemek için her türlü nedeni buluyordum, sırf acı bir anlığına bile olsa diğer her şeyi susturabilsin diye. Ama her bağımlılıkta olduğu gibi, sonunda bu da yetmedi, daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Yani, her aptal, kırık gencin yaptığı gibi kaçış için uyuşturucuya yöneldim. Hissiyat iyiydi ama beni boş ve donuk hissettiriyordu. Düşüncelerime ve hareketlerime sızan uyuşukluğa dayanamıyordum. Belki de yılların şartlandırması ya da travması beni keskin bir zihne, bir anda sıfırdan altmışa çıkabilen bir zihne hasret bırakmıştı. Ancak ilaçların hiçbirisi bu rahatlamayı sağlamıyor, aynı zamanda gerektiğinde kendimi savunacak netliği de vermiyordu. Bu hassas bir dengeydi ve sürekli olarak her iki ihtiyacı da karşılayabilecek bir şey aradım.

Kesmek her zaman benim başa çıkma mekanizmam olmuştur. Bıçağın keskin acısı ve derimden damlayan kanın görüntüsü, içimdeki kargaşadan hızlı ve etkili bir şekilde kurtulmamı sağladı. Ama o gece arkadaşımın evinde, içtiğim maddenin etkisiyle kafam iyiydi ve çaylakça bir hata yaptım. Bıçak kaydı ve amaçladığımdan daha derin kesti, kolumda tırtıklı bir kesik bıraktı.

Hastanede kalışım pek de iyi geçmedi; uyuşturucu taraması, çok sayıda yara ve kesik ve farklı iyileşme aşamaları arasında ve hezeyanımda, babam hakkında bazı tatsız şeyler itiraf etmiş olabilirim, ancak bunlar annemle gözyaşları içinde tartışırken uydurulmuş yalanlardan başka bir şey değildi. Her zaman olduğu gibi, hastanede sürekli terapistler arasında mekik dokuyan bir başka yolcuudum.

ofisler ve psikiyatri koğuşları. Şöhretim benden önce geldi - gerçeği söyleme ya da yaptıklarından pişmanlık duyma yeteneği olmayan hasarlı bir ruh.

Ağızlarından zehirli kelimeler dökülüyor, masumiyet ve mağduriyetin çarpıtılmış bir resmini çiziyorlardı. Ama ben bir kurban olarak görülmeyi, acınmayı ya da küçümsenmeyi reddettim. St. Dymphna's adlı cehennem çukurunda hayatta kalmak, ihtiyacım olduğunu bilmediğim acımasız bir uyanış oldu. Bana karanlığında yalnız olmadığımı, başkalarının da toplum tarafından tabu olarak görülen sırlar ve arzular barındırdığını gösterdi. Ve o koğuştan değişmiş bir adam olarak çıkacak olsam da, önce Rahibe Agatha ve Peder Martin'in gazabına katlanmak zorunda kaldım - demir bir yumruk ve sarsılmaz bir inançla hükmeden iki korkunç figür.

Kaldığım süre boyunca, Peder ve psikopat rahibesiyle aynı randevuyu aldım. Her lanet gün, hiç aksatmadan. Şeytani bir kadındı. Odama girer, beni kutsal suyla boğar ve bir tespihle beni boğmaya çalışırdı, tüm bunları yaparken de bana şeytan derdi. O zamanlar içinde saklamak için çok uğraştığım kötülüğü görebiliyordu. Rahibe tesiste kalıcı bir yer tavsiye etti ve eğer dışarıda serbest kalırsam toplumun asla güvende olmayacağını söyledi. Kısmen haklıydı ve o kutsal kancıktan ne kadar nefret etsem de... ondan nefret ediyordum, tavsiyelerinde bu kadar açık olmasını takdir ettim çünkü bu bana maskeleye konusunda daha iyi olmam gerektiğini gösterdi.

Martin'i daha yeni katletmiştim; ellerim hâlâ sıcak olan kanıyla kaplıydı; Agatha'yı görmek için cansız bedenine döndüm ve şey, o dürüst bir hataydı. Dinle, eğer kalp rahatsızlığın varsa etrafta iblisler hakkında saçma sapan şeyler söyleme. Peder Martin'in işini bitirirken onun gelmesini beklemiyordum, yaşlı yarasa o anda yere yığıldı.

Her neyse, ölümlerinden sonra bunu nasıl örtbas edeceğimi çabucak öğrendim. Gerçi bu benim en iyi işim değildi ve suçu başka bir hastanın üzerine attığım için biraz suçluluk duymam gerektiğine eminim ama dürüst olalım, hasta zaten hayattaydı ve benim o duvarların dışında yapacak işlerim vardı.

Öğrendiğim bir diğer şey de istediğim herkesi öldüremeyeceğim oldu. Biliyorum, bu çok basit bir şey olmalı, değil mi? Benim için değil, kaşınıtı hep orada, kaşınmak için yalvarıyor. Ve eğer dışarıda olmak istiyorsam, yaşlı rahibelerin kalplerinin durmasına neden olan duygusal patlamalardan kaçınmam gerektiğini öğrenmek zorundaydım.

Bir ip cambazı gibi, sürekli olarak kontrol ve serbest bırakma arasındaki hassas çizgide sallanıyorum. En ufak bir yanlış adım feci sonuçlara yol açabilir. Bu yüzden her hareketi titizlikle planlıyorum ve uyguluyorum, hataya yer bırakmıyorum. Ancak hesaplanmış varlığımda bile, özenle inşa ettiğim cepheye hızla geri çekilmeden önce kendime kısacık özgürleşme anları tanıyorum. Bu hiç bitmeyen bir dans, kısıtlama ve terk etme arasındaki bu dengeleyici hareket.

Neredeyse yirmi yıldır, özenle inşa ettiğim planımdan asla sapmadan, yorulmak bilmeden bu zanaatı geliştirdim ve mükemmelleştirdim. Bu benim can simidim, kaos dolu bir dünyada beni ayakta tutuyor. O olmasaydı, kesinlikle akıl sağlığımı kaybeder ve kendimi parmaklıklar ardında bulurdum, ya da daha kötüsü, öldürdüm. O benim değişmeyen tek dayanağım, hayatın gelgitleriyle savrulmamı engelleyen çapam.

Yani, şimdiye kadar.

"Lütfen!" diye merhametim için yalvarıyor, yumuşak iniltileri titreyen dudaklarından kaçarken ben onun acısından zevk alıyor, titreyen kusursuz formunun tadını çıkarıyorum. Kahretsin, bu dünya için fazla güzel. Hepimizi tüketen karanlık için fazla saf. Yani, kim gerçek bir meleğin biz ahlaksız günahkârların arasında yürümesine izin verir ki? Ve bu kadar savunmasız? Neredeyse gülünecek bir şey. Ama şimdi ona bakarken içimde çarpık bir tatmin duygusundan başka bir şey hissedemiyorum. Ateşten bukleleri solgun, yağmurdan ıslanmış tenine yapışıyor, vücudunun her hassas kıvrımını ve açısını vurguluyor. İstedğim gibi kullanabileceğim, bağlanmış ve önümde teşhir edilmiş bir halde bana ait olduğunu bilerek memnuniyetle sırtıyorum. Bir zamanlar mükemmel olan teni, kısıtlamalara karşı verdiği mücadelelerden kaynaklanan çürükler ve kesiklerle gölgeleniyor, bu da sadece onun acı çekmesini izlemekten aldığım çarpık zevki artırıyor.

"Siktir," diye mırıldandım nefesimin altında, kaçma dürtüsüne direnmeye çalışarak

ve cildini kan damlacıklarından temizlemek için yalıyorum, her geçen saniye uyarılmam artıyor. Sadece bu düşünce bile aletimin sertleşirken ağrmasına yetiyor. Genelde tutsaklarımdan cinsel zevk alan biri değilimdir. Aslında, ölümünden sorumlu olduğum tek kadın Agatha'ydı ve onunla hâlâ savaşıyorum.

Ama bu tatlı melek beni büyülüyor. Ruhani güzelliği ve narin doğasıyla beni büyüledi. *Onu nasıl yalnız bırakabilirim ki?* Onun zarar görebileceği düşüncesi bile kalbimi endişeyle çarpıtıyor. Ya öylece çekip gitseydim ve bir şey

ona ne oldu? Sadece bu düşünce bile tüylerimi diken diken ediyor. Kendimi kuzeye dönerken ve aniden radyoda güzel, uhrevi bir kadının yaralandığını duyarken ve sonra onun olduğunu öğrenirken hayal edebiliyorum. Onu yanıma almış olsaydım, böyle bir trajedinin başına gelmesini engelleyebilirdim.

İşte buradayız.

Şu anki durumum ideal mi? Hayır. Bu güzelliğin ormanda bağlı kalmasını istemezdim ama bir yol ayrımındayım, bu benim için çok önemli bir an. Yapmam gereken bir seçim var ve bu kolay bir seçim değil. Eve dönmeliyim, sınırı geçip Kanada'ya geri dönmeliyim. Kurallar bunlar. Bu kuralların bir sebebi var ve bu kurallardan sapmak ölümümle sonuçlanacak. Yine de, kurallarımdan o kadar uzaklaştım ki... biraz daha fazlası nedir ki, değil mi? Ayrıca, ya bu Meleği öldürmeliyim... ya da onu yanımda götürmeliyim. İkisi de berbat seçenekler gibi görünüyor. Onu öldürmek *istemiyorum*, ki biliyorum, ben bir seri katilim. Bu sıradan bir gün gibi olmalı. "Merhaba, nasılsın?" deyip boğazını kesmeliyim. Ama istemiyorum, sadece kadın olduğu için değil. Evet, kadınları öldürmem, rahibeler hariç, ama eğer zorlanırsam, öldürürüm. Hayır, bu farklı. Bana çarptığında çok tatlıydı, çok tatlıydı. Kimse o kadar iyi değildir, bana karşı değil. Ben dövme ve yüzü "siktir git" diye bağırır iri bir adamım. Yine de bana baktı, gülümsedi ve bakmaya devam etti. Hayır, onu öldüremem.

Ama onu burada bırakmak da bir seçenek değil. Eğer *ç ek i p* gidersem, Lanet *olası* dengesiz bir psikopat ona rastlayabilir ve... *Hayır, bunu düşünme bile. Bu seni kör edici bir öfkeye sürükler ve bu durumda hiç yardımcı olmaz.*

Tek bildiğim, ruhu ya benim tarafımdan korunmalı ya da onu bedeninden ayırmalıyım. Bir gün daha korunmadan yaşamasına izin veremem.

"Lütfen!" diye tekrar bağılıyor ve ben ağaca yaslanıp minyon vücudunun bağlarla mücadelesini izlerken bir iç çekiyorum. İçinde bu kadar mücadele olması büyüleyici. Çoğu kurbanda bunu rahatsız edici bulurdum ama onda değil. Çılgılık atması hoşuma gidiyor. Onu boyun eğdirme, sikimi boğazına sokarak o lanet ağzını susturma düşüncesi hoşuma gidiyor.

Bıçağımı yanımdaki ağacın gövdesine saplayarak kot pantolonumun fermuarını açıyorum ve acı verici bir şekilde sertleşmiş sikimi bir rahatlama iniltisiyle serbest bırakıyorum. Nefes nefese kaldı ve göz bağı hâlâ sıkı sıkıya bağlı olduğu halde etrafımda dönmeye başladı.

Gözlerinin etrafı sarılmış ve kolları hâlâ başının üzerinde. Halat sarılı olduğu kalın dal boyunca gıcırdarken ayakları toprağa zar zor değiyor.

"Lütfen," diye tekrar fısıldıyor ve elimi şaftımın üzerinde gezdirirken sırtıyorum. *İşte bu, yalvarmaya devam et.* "Param yok ama... Sana her şeyi veririm, ne olursa olsun, sadece lütfen bunu yapma."

İçimden bir homurtu çıkarken onun iniltileri sikime çarpıyor. O yırtık pırtık taytı titreyen küçük bedeninden aşağı kaydırmak ve kendimi onun sıcak amına gömmek çok kolay olurdu. Bıçağım ve sikim onun titreyen bedenine hükmetmek için yarışırken, elim onun narin boğazına doğru uzanıyor. *Acaba hangisi onu önce ele geçirecekti?* Işığın gözlerini terk edişini izlemeden önce yaşayacağı son şey olma düşüncesinden zevk alırken, bu beklenti beni şehvetten çılgına çeviriyor. Ne renk olduklarını merak ediyorum. Okyanus gibi mavi mi? Ayaklarımızın altındaki toprak gibi kahverengi mi? Hayır, bunların hiçbiri önümdeki bu güzelliğe uymuyor.

"Siktir," diye hırlıyorum, taşaklarım gerilirken başımı geriye atıyorum.

"Lütfen! Efendim! Bana yardım edin!" Tökezlerken acı içinde ağlıyor ve ip yüzünden omzu sarsılıyor. *Siktir, eminim acıdır.*

"Ohhh tanrım," diye inliyorum onun panik içindeki çığlıklarına. "Çok iyi gidiyorsun, devam et... mücadele etmeye devam et." Yumruğum acıya varan bir sıkılıkla sıkılıyor -ama bu sadece zevkimi artırıyor- bıçağımı diğer elimle kavıyor ve her güçlü hamlede ağaca acımasızca saplıyorum. Zihnimde, oyduğum onun yumuşak derisi, bir ıstırap şaheseri yaratıyor.

"İstedğin bu mu?" Kelimeleri titreyerek çıkarıyor. "Hastalıklı bir fanteziyi mi yaşamak istiyorsun? İyi o zaman!" Bileklerini sallarken çığlık atıyor.

"YARDIM EDİN!" diye bağıyor, sesi çaresizlikle boğazından yırtılıyor. *Bu lanet olası pislik.* Huzur içinde mastürbasyon yapmama izin veremez, değil mi?

Bıçağımı ağaca saplıyorum ve ona doğru ilerliyorum, boynundan yakalıyorum ve çığlıkları boğulana kadar sıkıyorum. Ama narin teninin yumuşaklığını avucumda hissettiğimde, içimde çarpık bir zevk dalgası dolaşıyor. *Aman Tanrım, elimin altındaki boğazı mükemmel; ipek gibi yumuşak, ince ve narin.* Şu anda, mide bulandırıcı derecede mükemmel bir şekilde birbirimize bağlıyız. Kavrayışım

Gözlerindeki dehşeti görmek ve onun üzerinde sahip olduğum güç hissinin tadını çıkarmak için göz bağı koparıırken geriliyor. Ama gözbağı düşüp de gözleri ilk kez benimkilerle buluştuğunda nutkum tutuluyor ve karşımdaki manzara karşısında güçsüzleştiğimi hissediyorum.

"Tanrım, sen gerçekten bir meleksin," diye fısıldıyorum şaşkınlıkla. Gözleri, daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Değişken renk havuzları gibiler, biri donmuş ateş gibi parlayan delici bir mavi, diğeri ise soğuk mavi özünün tek bir çizgisiyle sıcak bir kehribar. Bu kombinasyon büyüleyici, önümdeki uhrevi güzelliği kavramaya çalışırken omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor.

Kıkırdıyor ve beni içine soktuğu trans halinden çıkarıyor. "Bütün randevularınla böyle tatlı tatlı konuşuyor musun yoksa ben o kadar özel miyim?" *O... o akıllı mı davranıyor? Benimle mi?* Kimse benimle bu şekilde konuşamaz. Çılgınlık, gözyaşları, yalvarmalar ve pazarlıklar olur ama bu asla olmaz. Kimse gözlerimin içine bakıp bana tavır yapmaz. Ve ben onu bir ağaca bağlamışken bunu yapması? Ona küçük bir gülümseme veriyorum.

"Yalvardığın ve bana efendim dediğin zaman seni daha çok seviyordum."

"Öyle mi? Gözlerim bağlıyken seni daha çok seviyordum." Uzanıp onu çenesinden yakaladım ve yüzünü kendime çektim. Ben karanlık bir şekilde kıkırdarken dudaklarımız bir fısıltı kadar ayrıydı.

"Hata yapma, benim tatlı meleğim." Dilimi dudaklarının dışında ve çene çizgisinde gezdiriyorum. *Kahretsin, tadı yasak.* Soğukkanlılığımı korumak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. "Güzelliğin göz kamaştırabilir ve büyüleyebilir ama seni kaderinden kurtaramaz. Aslında... bu sadece ölümünün tadını daha da çok çıkarmamı sağlıyor. Bedeninden çıkan her tatlı son nefesi içime çekeceğim, ruhunu içime çekeceğim ve seni kendiminmişsin gibi sahipleneceğim."

Dudakları titriyor ama ölümcül bakışları sabit duruyor. Eğilip dudaklarımı onunkilere değdiriyorum, ama çok az. Daha fazlasını istiyorum, daha fazlasına ihtiyacım var ama bu şekilde değil. Hayır, eğer ona sahip olacaksam, koşma ve savaşma şansı olmasını istiyorum ve lanet olsun, savaşacağını biliyorum. Bunu o uhrevi gözlerinde görebiliyorum.

Kırmızı dikkatimi çekiyor ve kollarına baktığımda kanın ön kolundan aşağıya, küçük pazusunun üzerinden kaydığını ve tişörtünün manşetinin altında kaybolduğunu görüyorum. Daha kendimi tutamadan dilim kolunda, bakırımsı tat ağzımı istila ederken yukarı doğru ilerliyor. Nefesi titriyor ve aletimin tekrar sertleştiğini hissediyorum, daha önce serbest bırakılmadığı için hala kızgınım.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor, sikimin ona değmemesi için kendimi hareket ettirirken. Bakışlarını fark ediyorum ve yakut damlacıklarıyla ziyafet çekmeyi bırakıp ona hınzırca bir sırıtma yapıyorum.

"Sanırım 'Tanrı'yı 'efendim'den daha çok seviyorum," diye takılıyorum ve yanaklarının kızarmasına neden oluyorum. "İzlemekten hoşlanıyor musun?" Kendimi sıkarken kulağına fısıldıyorum ve içimden kesik kesik bir nefes kaçıyor. "Kirli düşüncelerini Tanrı'na itiraf et meleğim. Söyle bana, şu anda amın benim için ıslak mı?"

"Hayır," diye tükürüyor, boynu pembeleşirken gözleri utançla doluyor.

"Uh uhuh," diyorum sikimi çekerken. "Yalan söylemene gerek yok meleğim, burada sadece biz varız. Bana itiraf et ve belki ödüllendirilirsin. Amcığın ağlıyor mu?" O küçük yumuşak ağzı birkaç kez açılıp kapanırken gözleri titriyor. Gözbebekleri büyürken kıkırdıyorum. *Tatlı kız, hadi, itiraf et.*

"Evet," diye uysalca cevap verdi. Sözümün eri biri olarak, elimdeki derme çatma makara sisteminden ipi çözüyorum ve dizlerinin üzerine çökmesi ve kollarının gevşemesi için ona yeterince gevşeklik veriyorum.

Omuzlarını kıvrıp bana bakarken inliyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor ben homurdanırken, orgazmım artıyor.

"O günahkâr ağzını aç, seni temizlememe izin ver." Beni tamamen şok ederek itaat ediyor, ağzını sonuna kadar açıyor ve dilini dışarı çıkarıyor. Kendimi onun önünde sabitliyorum ve kendimi boğazına gömüp burnunu tutmaktan başka bir şey istemesem de, eğer şans verilirse sikimi ısırp koparmaya çalışmayacağını düşünecek kadar aptal değilim. Bunun yerine, başım onun diliyle aynı hizaya geldiğinde çenesini kabaca kavriyorum.

"Aferin kızıma." Kaslarımın gerildiğini hissettiğimde homurdanmalarım neredeyse vahşileşiyor. "Hepsini yutacaksın. Evet, oh tanrım şu haline bak." Döllerim ağzını doldururken pembe dilini kapladığında hayret ediyorum. Aletimi hareket ettiriyorum, yüküm yüzüne ve boynuna çarpıyor. Dizlerimin üzerine çökerek başparmağımı alıyorum ve huşu içinde ona bakarken akıntıları yüzüne ve boynuna sürüyorum. Bana bakıyor, hipnotik gözleri vahşi, yarıklara daralmadan önce ve yükümü yüzüme tükürüyor.

Benim tatlı, aptal meleğim, bu şekilde olmak zorunda değildi. Soğuk bir kıkırdama çıkarmadan önce elimdeki döllerini siliyorum. "Kötü kızlar cezalandırılır," diye uyarırken boğazını sıkıp çenesini kavriyor ve döllerini ağzına geri itiyorum. Ağzını ve burnunu kabaca kapatırken ona hırlıyorum.

"Yapacağın son şey olsa bile onu yutacaksın." Beni yutarken boğazının titrediğini hissetmeden önce gözlerimden koluma bakıyor. Tıkanırken ve titrerken ağzını bırakıyorum. "Lanet olası velet." Boğazımda bir hırıltı yükseliyor ve tam da bu yüzden onu öldürmekten başka çarem olmadığını anlıyorum. Ne onu bırakabilirim ne de yanımda götürebilirim. Eğer yaparsam, her fırsatta benimle savaşıacaktır ve bu biraz sevimli olsa da... sanırım? Bunun için zamanım yok. Planlarım tam ve kesin olmak zorunda ve şimdiden planlarımla oynamanın en iyisi olduğunu düşündüğü belli. Melek ya da değil, kimse planlarımı bozamaz. Tam bıçağımı kapıp beynimi kapatacak ve tüm bu lanet şeyi bitirecektim ki bir ses duydum. Konuşuyorlardı. Uzakta ama kesinlikle biri konuşuyor.

Kahretsin, hayır. Bu, bir şeylerden saptığında olan şeydir. Plan bu, seni geri zekalı. Buraya geldim, sadece birini öldürdüm ve eve gittim. Ama bu sabah o lanet kafede durmak zorundaydım ve ona rastlamak zorundaydım. Çok nazikti, çok tatlıydı, sırf günümü biraz daha mutlu etmek için benim için, tamamen yabancı biri için ödeme yaptı. Belli ki bu dünya için fazla iyi, fazla mükemmel. Kaderinde daha büyük şeyler varken bu gezegende dolaşmaya devam etmesine izin veremem. Bu kadar mükemmel biriyle kazara karşılaşp ondan uzaklaşamazsınız. Bunu şimdi yapmalıyım, ama... bu her zamanki planlarıma aykırı. Pazartesi öğleden sonra bu bölgeyi tanımıyorum. Buraya sık sık gelenleri tanımıyorum. Ve önceki kurbanım, *planlanmış* kurbanım her an birkaç mil ötedeki başka bir patikada keşfedilebilir.

"Siktir, siktir, siktir," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanırken Pantolonumu tekrar giydim ve ellerimi yağmurdan ıslanmış saçlarımda gezdirdim. Meleğim konuşmalarımı duyuyor olmalı. Bana bakıyor, o mükemmel uyumsuz gözleri kocaman ve vahşi. Farkına varmak karnıma vuruyor.

Hayır. Yapmaz.

"HEL-mmmf!" Elimi ağzına vurarak çılgınlığını susturuyorum.

"Delirdin mi sen?" Etrafıma bakınırken hırlıyorum, çevredeki herhangi bir değişikliği dinliyorum. Sessizlik... her şey sessizleşti. Eğer onu şimdi öldürürsem, ayak izimi silmek için zamanım olmayacak. "Lanet olsun!" Elimden yakıcı bir acı geçerken haykırıyorum. Elimi geri çekiyorum, dudakları ve çenesi kanıma bulanıyor. Gülümsüyor, kanım beyaz dişlerini kaplıyor ve... lanet olsun, o bir deli. Ben deliyim, klinik olarak,

Teşhis konuldu, tedavi edildi, ilaç verildi, falan filan. Deliliği biliyorum ve ona doğru bakıyorum.

"Ben. Öldüreceğim. Öldüreceğim. Öldüreceğim." Bu durumun kontrolünü bir nebze olsun yeniden ele geçirmeye çalışarak homurdandım.

"Söz mü?" Bana bakarken kanımı ayaklarımın dibine tükürüyor. Her nefes alışında göğsü inip kalkıyordu.

Gözlerim tekrar onunkilerle birleşmeden önce şaşkınlıkla etrafıma bakıyorum. "Balo-Evet! Evet, seni deli! Bunun neresi sana seri katil diye bağırıyor?" Çılgınca kendime ve onu tutan iplere işaret ediyorum.

"Şey, öldürmekten çok konuşuyor gibi görünüyorsunuz, o yüzden..." Yukarı uzanıp ipi kestikten sonra onu kendime doğru çektim. "Öldürmelerimin biraz daha özel olmasını tercih ederim. Görünüşe göre bir yolculuğa çıkıyoruz." Minyon bedenini omzumun üzerinden kaldırırken sırtıyorum.

Sırtıma vururken "İndir beni!" diye bağırıyor.

"Hey!" Bağlı yumruklarıyla beni yumruklamaya devam ederken kışına şaplak atıyorum. "Kapa çeneni ve ben seni bayıltmadan önce kes şunu!"

Arabama ulaştığımda "Siktir git!" diye bağırıyor. Yemin ederim, o bir melek olabilir, ama lanet bir şeytan gibi davranıyor.

Bagajımı açıp küçük cehennem zebanımı boşluğa fırlattıktan sonra spor çantamdan şırınga kutumu çıkarıp önceden doldurulmuş bir şırınga çekiyorum. Anestezik madde onu geçici olarak bayıltacak kadar güçlü ama yine de nefes alabilecek. O çığlık atmaya başlarken dişlerimle iğnenin kapağını çekiyorum. Hâlâ kanayan elimle ağzını kapatıyorum ve etimi tekrar ısırırken hırlıyorum. Kahretsin, daha yeni boşaldım ve o şimdiden sikimi tekrar karıştırmaya başladı. Bu tehlikeli, pervasızca ve aptalca, yine de... bagaja tırmanıp onun bedenini ve ruhunu tüketmemek için elimden gelen tek şey bu.

"Seni lanet olası baştan çıkarıcı," diye inliyorum, iğneyi boynuna batırırken avucumu ısırığına bastırıyorum. Kehribar rengi gözünden bir damla yaş akıyor ve kaşlarımı çatmama neden oluyor. "Şşşt... ağlama, her şey yolunda. Endişelenme küçük melek," diyorum ilaçları boynuna iterken. "Bu temiz bir iğne, seni incitecek bir şey asla yapmam. Şimdi uyu güzelim, yakında seni kontrol edeceğim." Başı dönmeye ve gözleri yuvarlanmaya başladığında kavgası durmaya başlar. "İşte benim iyi kızım," diye fısıldıyorum, başının üstünü öperek. Vücudu gevşiyor ve yığılmaya başlıyor; hemen üst yarısını tutmaya gidiyorum ve güzel yüzüne çarpmamasını sağlıyorum. "İşte benim bebeğim, uyu

ve tatlı rüyalar gör. Yakında görüşürüz." Alnını tekrar öptükten sonra iğneyi kapatıp çantama atıyorum ve bagajı kapatmadan önce narin bileklerini bağlamak için ipi alıyorum.

Sürücü koltuğuma geçip arabanın kapısını kapattım ve kemerimi taktım, bir yandan da direksiyonu kavrayan elime bakıyordum, Rahibe Agatha'nın tespихinin bileğime sarılı dövmesi bana bakıyordu. Neredeyse benimle alay ediyordu. Bana hep bunun olacağını, içimdeki iblisin çok acıkacağını ve beni tüketeceğini söylerdi. Ve o zaman beni kurtaracak hiçbir şey kalmayacaktı.

Bagajımda yüzümü görmüş, yaşayan, nefes alan bir meleğin olmasının kesinlikle başa çıkmayı planladığımdan daha fazla olduğunu söylemeliyim. Çakmağımı birkaç kez açıp kapattıktan sonra, bardak tutucusundaki paketimden dalgınca bir sigara çekiyorum ve çubuğu yakıp derin bir nefes çekerken kendi kendime kıkırdıyorum.

"Ne yapalım abla?" Başımı arkaya yaslarırken dumanı içime çekiyorum.

Gitmesine izin verip hayatına devam edebilirsin.

"Öyle mi?" Gözlerimi devirerek tersliyorum. "Eğer bana yardım etmeyeceksen, defolup gidebilirsin." Çubuğumdan tatmin edici bir nefes daha çekerken kendi kendime kıkırdıyorum. Dışarıdan bakan biri deli olduğumu düşünür mü diye merak ediyorum. Burada oturmuş, o psikopat kaltakla konuşuyormuş gibi yapıyorum.

Bagajınızdaki kız size deli unvanını verecek olan şeydir.

"Eh, orada çok daha kötülerini yaşadım." Kararımı verirken yağmurun ön cama vuruşunu izliyorum. Dürüst olmak gerekirse, başka bir seçenek yoktu, onu eve götürmem gerekecek.

EVERLY

İKİ

A Yerel kahve dükkanına girdiğimde, dün gece büyük güneş gözlüklerimi kafa bandı olarak taktığım için şükretmekten kendimi alamıyorum, böylece bugün onları gözlerimi kapatmak için kullanabiliyorum. Hiç havamda değilim.

bakışlar. Gözlerimdeki aşırı heterokromi nedeniyle normalde çok fazla başım dönüyor - yani gözlerimin rengi birbirine uymuyor ve bu yeterince benzersiz değilse, gözlerimden biri sarı, açık kahverengi veya bal rengi değil, kehribar sarısı. Bu nadir görülen bir durum ve göze çarpmayı sevmeyen biri olarak bundan nefret ediyorum. Normalde renkli lenslerimi takarak iki gözümü de kahverengi yaparım, ancak dün gece eski erkek *arkadaşım* Devon beni *unuttuğuna* karar verip *dairemizin* kilitlerini değiştirmeden önce hiçbir eşyayı toplayamadığım için, onları gizlemek için güneş gözlüklerime güvenmek zorundayım.

"Hey, Pip!" Tatlı, yaşlı barista Lucy bana kibarca gülümsüyor. Onu çok özleyeceğim ama Devon'ın beni kovmasıyla birlikte beni burada tutan hiçbir şey kalmadı. Bu şehre onunla birlikte olmak için taşındım çünkü kendi ailem yok ve bunu söylemekten ne kadar utansam da maddi olarak ona güveniyordum. Çalışmak istemediğimden değil, Devon'dan birkaç kez bir işe girmeme izin vermesini istedim, ancak beni başka erkeklerin görmesini istemediğini belirterek kabul etmedi. Benim yürüyen bir seks olduğumu, vücudumun erkeklerin sağduyularına karşı gelmelerine neden olduğunu ve onları bu duruma sokmamın yanlış olduğunu söyledi. O bilirdi, Devon kendi sağduyusuna karşı gelen ve beni inciten ilk erkeklerden biriydi.

Ama son üç yıldır mali kontrolü ona bıraktığım için, bırakın bir fincan kahve alacak kadar bile param yok.

kendimi desteklemek. Devon her zaman her şeyi ona bırakmamı, faturalarla ya da parayla başa çıkamayacağımı söylerdi. Belki de haklıdır, yani hiçbir şeyim olmadan büyüdüm ve işte buradayım, son yirmi dolarım kaldı ve ben ne yapıyorum? Telefonum, arabam, arkadaşlarım, hiçbir şeyim olmadan pahalı bir kahve alıyorum. Geceyi bu gece kalamayacağım bir otelde geçirdim ve bu kahve ve belki öğle yemeği için yeterli param var. Ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok. Kimsen ve hiçbir şeyin olmadığında kiminle konuşursun? Evsizler barınağına mı gideyim? Onlar nerede? Beni kabul ederler mi ki?

"Hey, Bayan Lucy, her zamankinden alabilir miyim lütfen?" Ona son yirmiliğimi uzatıyorum ve para üstümü aldığım anda ağlamak istiyorum.

"Bugün Dev yok mu?" Diye soruyor ve ben irkilmemeye çalışıyorum. Devon her zaman benimle kafeye ve gideceğim başka her yere gelirdi. Yine -yürüyerek seks- burada yalnız olamazdım. Ya biri gelip beni becerirse? Yemin ederim, ayrılalı sadece saatler oldu ve şimdiden onun ne kadar iğrenç olduğunu görüyorum. Yani, ne kadar iğrenç olduğunu biliyorum ama istediğini elde edemezse ne kadar acımasız ve tehlikeli olabileceğini de biliyorum, bu yüzden onun kontrolcü saçmalıklarını görmezden geldim. Kötünün iyisi buydu ve tuzağa düşmüştüm. Beni bıraktığı için mutlu olmalıyım, belki de öyleyim ama şu anda hiçbir planım yok ve korkuyorum.

"Hayır." Ona kibar bir gülümseme veriyorum. "Üşüttüm," diye yalan söylerken arkamdaki kişinin sipariş vermesine izin vermek için hareket ediyorum. Ama o telaşlı halimle botlarına takılıp düşünüyorum ve dirseğim gövdesine saplanıyor.

Bizi sabit tutmaya çalışırken soluk soluğa bir "Oof" çektiler.

"Aman Tanrım, çok özür dilerim!" Özür dilerken yüzüm kıpkırmızı oluyor ve düşmemek için kolunu tutuyorum. *Tanrım Everly, olay çıkarmanın tam sırası.* Kafamı kaldırdım ve *vay canına, adam çok güzel.* Şu anda üzerinde dolandığım adam trafiği durduracak kadar güzel. Uzun boylu, dağınık koyu sarı saçları ve parlak yeşil gözleri var. Dağınık sakalları keskin yüz hatlarına seksi bir dağınıklık katıyor. Siyah bir kapüşonlu sweatshirt giymiş ve boynundaki siyah ve gri dövmeği görüyorum. *Bir güve mi?*

"Özür dilerim," diye tekrar fısıldıyorum, utancın yanaklarımı doldurmaya devam ettiğini hissederken güçlü kolunu bırakıyorum.

"Pip!" Lucy sesleniyor, beni teslim alma tezgahına doğru el sallıyor.

"Pip," diye o kadar yumuşak fısıldıyor ki neredeyse kaçırıyorum. Sanki bu ismi deniyor gibiydi ve yüzündeki ifadeye bakılırsa

onun boyu değil. Onu suçlamıyorum, lakaptan ben de nefret ediyorum, üzerinde söz sahibi olmadığım bir başka Devon olayı. Tezgâha doğru yürürken bir yandan Lucy'ye kahve için teşekkür ediyor, bir yandan da gözlüklerimin arkasından adama bakıyorum. Tanrım, adam çok iri. Kapüşonunun altında omuzları çok geniş. Kulaklarında sallanan gümüş göstergeleri ve elindeki bileğine kadar uzanan dövmeyle fark ediyorum. *Bu bir tespih mi? Garip bir dövme.*

İçkisini sipariş ediyor ama elini kaldırıp baktığımda bakışlarının üzerimde olduğunu fark ediyorum. Güneş gözlüklerimin arkasından bile ruhuma bakıyormuş gibi hissediyorum. Diğer barista ona toplamını verip adını sorduğunda dudakları hafifçe yukarı kalkıyor.

Nazik ve sessiz bir sesle, cüzdanına uzanırken basit bir "B" ile cevap veriyor. Bir pervanenin ateşe düşmesi gibi, ses tonunun yumuşaklığına kapılıyorum ve kendimi ona doğru yönelmiş hissediyorum.

"Ben hallederim Mason." Gülümsüyorum, içkisini karşılamak için son paramı çıkarıyorum. Bana bakıyor, güçlü yüzünü gerçek bir şok kaplıyor.

"Ne? Param var," diyor, sanki ona sadaka teklif ediyormuşum gibi.

"Hayır, eminim vardır, ben sadece nazik bir jest yapıyordum. Bilirsin, üzerine düştüğüm için?" Ona emin olmayan bir gülümseme veriyorum ve yüzünde hala aynı şaşkınlık ifadesi var. Sinirli bir şekilde gülerek, parayı Mason'a uzatırken bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Ne yani, daha önce hiç nazik bir şey yapmadın mı? Hiç birinin gününü biraz daha güzelleştirmek istemedin mi?" O bir an beni düşünürken ben buzlu kahvemi yudumluyorum.

"İyilik kalbimin bildiği ya da tanıdığı bir şey değil." O kadar basit söylüyor ki, sanki yol tarif ediyor ama söyledikleri çok üzücü. Üzücü çünkü tam olarak neyi ima ettiğini biliyorum. İyilik benim kalbimin de bildiği bir şey değil.

"Pekala B, bunu kalbinin ilk iyilik hareketi olarak kabul et." Elimi sadece bir saniyeliğine göğsüne koyarken ıslıl ıslıl parlıyorum, ama bu süre neredeyse paniğe kapılmasına yetecek kadar uzun. Haddimi aştığımı fark ederek bir adım geri çekiliyorum. "Umarım kahvenizin tadını çıkarır ve bugün gülümsemek için bir neden bulursunuz." Ona hafifçe, çok garip bir şekilde başımı sallayarak dükkândan çıkıyorum.

Temiz hava yüzüme çarptığında inliyorum, artık iki dolarım var çünkü sevimli bir adam gördüm. *Klasik Everly*. Erkek arkadaşım tarafından terk edildim çünkü yeni kız arkadaşını eve taşımak istiyordu, bu yüzden bana ilgi gösteren herkese koştum. Aptal değilim.

insanlar düşünebilir. Devon'ın ben hariç isteyen herkesle yattığını biliyorum. Neden beni becersin ki? Ben kullanılmış malım. *İğrenç bir çöplük*. Sanırım samimiyetsizliğimiz hakkında onu sorguladığımda söylediği sözler tam olarak buydu. Beni cinsel olarak istemiyordu, yıllar önce kampüste arkadaşlarıyla sırayla bana tecavüz ettiklerini kimseye söylememem için onunla kalmamı istiyordu. Beni incittiğini söylersem kimse bana inanmasın diye beni yakınında tuttu. Ben de ona izin verdim. Belki de ben bir aptalım. Ondan sonra onunla asla birlikte olmamalıydım ama korkmuştum. Bana onunla kalabileceğimi ve benimle ilgileneceğini ya da yaptığı şey hakkında tek kelime etmemem için hayatımı cehenneme çevireceğini söyledi. Gidecek hiçbir yerim yoktu ve saldırıdan sonra o kadar travma geçirmiştik ki okulda kalamadım ve korkum yüzünden çalışmadım. Devon bana kalacak bir yer teklif etti ve eğer onunla yaşarsam bana bir daha tecavüz edemeyecek ve hayatımı cehenneme çevirmeyecekti, kazan-kazan... değil mi?

Arkamda ayak sesleri duyuyorum ve bakıyorum ki kahve dükkanı. "Oh!" diye şaşkınlıkla nefes alıyorum, midemde bir huzursuzluk hissediyorum. O bana doğru yürürken arkamdaki arabaya yaslanıyorum. Boyu ve cüssesi, benim ufak tefek boyuma ve hafif yapıma kıyasla korkutucu. "B, değil mi?" Gökyüzünden yağmur yağmaya başlarken ona tedirgin bir gülümseme veriyorum.

"Belial," sesi hâlâ kafedeki gibi sakın, yumuşak bir ses; belli belirsiz de olsa bir aksanı var. Yine de çıkaramıyorum. Devon'la birlikte Oregon'a taşınana kadar sadece Indiana'da küçük bir orta batı şehrinde yaşadığım düşünülürse bu hiç kimse için şaşırtıcı değil.

"Belial? Bu neden tanıdık geliyor?"

"Eski Ahit'teki kutsal metinleri güncel olarak takip etmedin mi Angel?" Sırıttıyor ve ben de rahatlamaya çalışıyorum ama gözlerindeki bir şey beni geriyor. "Şeytana verilen isim." Açıklamasına kaşlarımı çatıyorum.

"Çocuğunuza vermek için berbat bir isim, ben de B ismini kullanırdım, en azından değiştirene kadar." Gülüşü şaşkın ve yumuşak, alçak bir gümbürtü gibi, yaklaşıp kişisel alanımı işgal ederken.

"Ben Belial diyorum, bu benim gerçek adım değil, Angel. Sanırım bana verilmiş, ama doğduğumda değil. Dinle, sana bir şey sormalıyım, bunu bana neden verdin?" diye soruyor, eliyle kahve fincanını işaret ederek.

"Sana söyledim-"

"Gerçek neden," diye neredeyse patlayacaktı ama hemen sakinleşti. "İnsanlar doğaları gereği bencil varlıklardır, karşılık beklemeden hiçbir şey yapmazlar. Maddi, zevkli ya da başka türlü bir kazanç, söyle bana *Pip*, kahvemin parasını ödeyerek ne kazanmayı planlıyorsun?"

"Bu sürükleyici konuşma." Kelimeler beni terk ederken irkiliyorum. Ağzım her zaman başımı belaya sokuyor ve *Belial* da tam olarak böyle biri. O tam bir bela. Zümrüt gözleri kararıyor, sonra da pis suratında bir sırıtma beliriyor. İçinde tutuşan her neyse onu etkisiz hale getirmeye karar vererek bir nefes alıyorum ve bagajdan uzaklaşıyorum, ancak bagajı açmak için anahtarlığındaki düğmeye basıyor. Çantasını bagaja atarken, "Bu senin araban, özür dilerim," diyorum. "Ukalalık ettiğim için de özür dilerim, başıma bir sürü bela açıyor. Ama haklısın, kahveden bir şeyler almaya çalışıyordum." Yağmur hızlanmaya başlayınca kaşlarını kaldırdı. Harika, ben de sırlıslık dolaşacağım. "Gerçekten boktan bir sabah geçiriyorum... gün... hayat, bilmiyorum. Her şey berbat, yalnızım, evsizim, ben-" Başımı sallayarak kendimi yeniden yönlendiriyorum. "Seni gördüm ve sende bir şey beni gülümsetti, şu anda gülümseyecek hiçbir şeyim olmamasına rağmen. Muhtemelen yakışıklı olduğun içindir, bilemiyorum. Her iki durumda da beni gülümsettiniz ve ben de bu iyiliğinize karşılık vermek istedim."

Sessiz kaldı, sözlerim onu hazırlıksız yakalamıştı. "D-Do Binmek ister misin? Yağmur yağıyor." Yorumuna kıkırdadım.

"Evet, farkındayım ama hayır, teşekkür ederim, sizi yeterince rahatsız ettim."

"Rahatsızlık verecek bir şey olsaydı *Pip*, teklif etmezdim."

"İsmimi pek sevmişe benzemiyorsun."

"Bu senin adın değil," dedi, neredeyse ben ne kadar hızlı söyleyebildiysem o kadar hızlı. "Pip bir isim değil. Akli başında hiç kimse senin kadar güzel bir meleğe bakıp onu *Pip* gibi bir isimle kirlilemez." Yüzümün kızardığını hissediyorum. Güzel mi? Kahretsin, bana en son ne zaman güzel denmişti?

"Kendine Şeytan'ın adını veren bir adamdan büyük laflar." Yeşil gözleri neredeyse parlarken alçak sesle kıkırdıyor.

"Bana adını söyle," diyor ve ben burnumu kırıştırıyorum.

"Önce sen," diye karşı çıkıyorum etrafa bakarken. Dışarıda kimse yok, yağmurda sadece iki aptalız, mükemmel.

"Hmmm... Arabaya bin de sana anlatayım." Ondan arabaya baktım. Bu kötü bir fikir.

"Almak sürmek gelen yabancılar o tehlikeli."
O izin verir dışarı şaşkın bir
kahkaha atıyor ve bu beni gülümsetiyor.

"Gerçekten mi? Sanırım daha önce hiç araç paylaşımı kullanmadın?" Parmağımı çeneme vurarak bir an düşünüyorum.

"Hmm... Sanırım. Peki bir derecelendirme sisteminiz var mı?" Homurdanır ve başını sallar.

"Çok komiksin."

"Bana daha kötülerini de söylendi." Arabasına tekrar bakmadan önce sıırıttım. "Peki, tamam," diye yumuşuyorum.

"Bu kadar heyecanla kendine zarar verme." Hafifçe gülüyor. "Isıtmalı koltuklarım var." İtiraf etmeliyim ki, bu şu anda donmuş bedenimin bayılacağı bir lüks. Kapıyı açıp içeri kayıyorum, vücudum serin deri koltukla temas edince titriyor. Belial sürücü tarafına geçmeden önce bagajını kapatıyor ve iri gövdesini direksiyonun arkasına kaydırıyor. Motoru çalıştırmak için düğmeye basıyor ve koltuk ısıtıcılarını açıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, onun varlığından bunalmış hissediyorum. Sedan ortalama büyüklükte ama o çok fazla yer kaplıyor. "Gidecek bir yerim yok diye şaka yapmıyordum, o yüzden beni caddenin aşağısındaki otele götürmek istersen, muhtemelen kovulana kadar lobide takılırım," diye yarı şaka kahvemi yudumluyorum.

Elini kapı cebine doğru kaydırırken, "Kulağa berbat bir gün geçirmişim gibi geliyor," diye mırıldanıyor. Belki de orada kahvesi için şeker paketleri vardır?

"Şey, henüz ne yapacağımı bilmiyorum, bu yüzden tek seçeneğim bu gibi görünüyor."

"Daha iyi bir tane düşünebilirim." Bana yan yan bakarken sıırıttırıyor. Seksi ima ettiğini düşünerek kızardım. Kahretsin, daha iyi bilmeliydim.

"Oh, şey... Yani gururum okşandı ama-" Keskin bir şeyin boynuma girdiğini hissettiğimde eli ağzımı kapatıyor. Bedenimin güçsüz düşmesi sadece bir an alıyor. Zihnim bedenimin savaşmasını sağlamaya çalışırken yağmur sıçramış gözlüklerimin ardından ona bakıyorum. Ama faydası yok. Devon haklıydı, aman Tanrım, o piç kurusu haklıydı. Erkekler sadece bana zarar vermek, beni kullanmak için buradalar ve bu sefer bu aptal arabaya bindiğim için kendimden başka suçlayacak kimsem yok.

"Uyu meleğim," diye mırıldanıyor usulca, gözlerim ağırlaşırken. "Buradan biraz ötede çok güzel bir patika var, eminim uyandığında görmeyi çok seveceksin."

"APTAL, APTAL, APTAL," diye inliyorum ayakkabımla bagajın kaputuna vururken. *Mükemmel Everly, şimdi mutlu musun? Kaçırılıyorsun ve bu adam seni öldürecek çünkü onun lanet arabasına bindin.* Bu sefer ne kadar zamandır baygın olduğumu bilmiyorum ama işlemem gerektiğini ve sırtımla kollarımın beni öldürdüğünü biliyorum. O daldan tutarken omzum çıkmış gibi hissediyorum.

Aletini, dilini ve sözlerini hatırlayınca yüzüm kızarıyor. Beni korkutmadı, korkutması gerektiği gibi korkutmadı. Hayır, kendimi meydan okunmuş, canlı hissettim. Ve o anda çok daha fazlasını istedim. *İğrenç biriyim. Beni öldürmek isteyen biri tarafından tahrik edilmek mi? Evet, bir psikiyatristin buna bakmasını çok isterdim.*

"Bırak. Beni. Dışarı!" Serbest bırakma kolunu bulmak için tekrar etrafi yoklamadan önce her bağırış arasında vuruyorum. Buralarda bir tane olması gerektiğini bilecek kadar suç belgeseli izledim. *Bagaj açma kolunu bilecek kadar belgesel izledim ama kaçırılmamak için yeterli değil.* Plastik bir kolu hissedip çekiyorum ve bagaj açılıyor. Kenara çektiğini fark edene kadar neredeyse sevinçten çılgılık atacaktım. *Kahretsin, kol çekildiğinde araba sürücüyü uyarıyor mu? Ne işe yaramaz bir özellik!* Araba duruyor ve şimdi ya da asla diye düşünerek bagaj kapağını tekmeleyerek açıyorum ve dışarı düşüp kabaca yola iniyorum. Ayağa kalkıp hiç vakit kaybetmeden neredeyse simsiyah, tamamen ıssız yolda koşmaya başlıyorum. *Gerçekten mi? Lanet olası bir otoyolda olamaz mıydım?*

Ağaçların arasına dönüyorum ve ağrıyan bacaklarımın koşabildiği kadar hızlı koşmaya başlıyorum.

bağlı ellerimi önümde tutmak için elimden geleni yaparken hareket edeceğim. "Everly eğer tökezlersen, Tanrı yardımcım olsun," diye homurdanıyorum kendi kendime koşmaya devam ederken. Her adımım bir öncekinden daha acı verici. Sistemimdeki ilaçlar beni ağırlştırıyor ve bacaklarım ağrıyor.

O gövdeyi tekmeleyerek. Ağaçların arasından kıvrıla kıvrıla geçip o pisliği atlatmaya çalıştığım sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra nefes almak için bir ağacın arkasına saklanıyorum. Vücudum adrenalinden, uyuşturucudan, soğuktan ya da üçünün birleşiminden titriyor; hiçbir şey göremiyorum ve ciğerlerim yanıyor. Uzaktan yankılanan bir ses duyduğumda nefesim kesiliyor.

O da ne?

İşte yine aynı ses. Tiz bir tıklama sesi; metal gibi belki? Ses tanıdık geliyor ama aklıma gelmiyor.

Donup kalıyorum, ses tam arkamdan geliyor ve sesin ne olduğunu çok iyi biliyorum: Zippo çakmak. Açılıp kapanıyor, tekrar ve tekrar. Sahibi ağacın diğer tarafına yaslanırken iç çekiyor. Çakmağa vurduklarını duyuyorum ve derin nefes alırken havayı sigara kokusu dolduruyor.

"Eğleniyor musun?" diye soruyor ve Belial'ın sakın, neredeyse sıkılmış ses tonu karşısında neredeyse altıma işeyeceğim. Ağlamamı engellemek için dudaklarımı içeri doğru çekiyorum. Burada olduğumu bilmiyor olabilir, tahmin ediyor olabilir-

"Kokunu alabiliyorum," diyor, sigarasından bir nefes daha çekerken sesi hâlâ sıkılmış gibi çıkıyor. "İşiniz, hayatınızın işi, iz sürmek ve avlanmak olduğunda, duyularınız biraz daha artar. Ve sonra bir duyunuz kaybolduğunda, örneğin görme gibi." Ağacın etrafında dönüp bana doğru gelmeden önce çakmağını tekrar çakıyor, sadece küçük alev bize ışık kaynağı oluyor. Ağaca doğru büzülüyorum ve çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum. "Duyguların nasıl çalıştığını biliyorsun. Şimdi, karanlıkta neden tek başına ormana koştuğunu açıklamak ister misin? Tatlı Melek, burada ne tür yırtıcılar olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Seni çoğundan koruyabilirim ama ya karşıma savaşılmayacağım bir şey çıkarsa? Ya da benden önce sana ulaşırsa? Senin incindiğini görmek beni mahvederdi."

"Sen lanet olası bir psikopatsın!" Sesim titreyerek bağırlıyorum. "Bana zarar vermeye çalışıyorsun!"

"Hayır-" Sesi bir uyarı gibi keskindi, sonra sinirli bir kıkırdama çıkardı. "Hayır, seni kurtarıyorum. Seni özgürleştiriyorum. Özgürlük biraz acı ve fedakârlık olmadan olmaz, elbette. Ama sonunda elde edeceğin şey kurtuluştur."

"Aman Tanrım, sen kafayı yemişsin! Bu kadar İncil saçmalığı yeter! Ben melek değilim, sen de şeytan değilsin. Sen yardıma ihtiyacı olan hasta, sapkın bir adamsın ve ben de bir yabancıнын arabasına binen bir aptalım. Ortada tanrısal bir iş yok."

"Tanrısal iş mi?" diye tekrarlıyor gülerek sigarasını söndürürken. "Tanrısal iğ, tanrısal iğ. Söyle bana *Pip*, Hristiyanların Tanrı'nın piçleştirilmiş versiyonuna inanıyor *musun*?" Bağıını iki yana sallıyor, parlayan kiraz yüzünü zar zor aydınlatıyor.

"Sanırım?" Gergin bir şekilde cevap veriyorum. Bu kadar mı? Beni öldürecek mi? "Doğru, çünkü tabii ki istiyorsun, senin gibi güzel genç kızlar

Yılda üç kez kiliseye gidiyorsunuz, değil mi? Bunun yeterince iyi olduğunu düşünün ama elbette kilisede evlenmeyi de planlıyorsunuz, bu yüzden sorun yok. İki nokta beş çocuğunuzu kutsal suya batırın, bu sırada papaz yardımcısı tarafından üflenmeyi yeni bitirmiş yaşlı bir piç elini göğse kaldırıp çocuklarınızın artık Cennet Krallığı'na kabul edildiğini söylesin. Bu arada, 'Tanrı'nın işini' vaaz edenler burada öldürüyor, çalışıyor, tecavüz ediyor. Onun çocukları açlıktan ölürken, sürüsü güven içinde yuvalanıyor çünkü onlar bulutlarda yerlerini almak için yüzde otuzlarını veriyorlar, doğru mu?"

"Ben... Belial, anlamıyorum! Bunu bana neden anlatıyorsun? Bunun beni kaçırmanla ne ilgisi var? Çocukluğumdan beri kiliseye gitmedim!"

"Tanrı'ya inandığını söylemiştin, bunu onun planı olarak düşün." Beni tekrar uyuşturacağını anladığımda alt dudağım titriyor. Beni uyuşturacak ve o sandığa geri atacak ve... Yapamam. Bunu tekrar yapamam.

"Lütfen," diye yalvarıyorum güçsüzce. "Belial, sana ne olduğunu bilmiyorum, buna neden olacak bir şey yapıp yapmadığımı bilmiyorum ama üzgünüm-"

"Pardon?" diye yüksek sesle bağırıyor, sanki bu kelime yüzüne tokat gibi çarpmış gibi. "Özür mü? Özür mü?" diye homurdanıyor başını sallarken. Kuru bir kahkaha atar. "Özür diliyor," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "O üzgün. Bu mükemmel yaratık *benim* için üzgün."

"Belial? Neler olduğunu bilmiyorum."

"Tatlı Melek, Tanrı diye bir şey yok ve sen de planın bir parçası değilsin." diyor sigarasını bırakıp üzerine basarken karanlık bir şekilde. "Seninle yollarımızın asla kesişmemesi gerekiyordu, sonra tekrar... belki de kesiştik." Karanlık silueti başını yana eğiyor, "Belki de seni bulmam, sana yardım etmem gerekiyordu. Yalnızsın, evsizsin, beş parasızsın. Belki de ruhun benimkini çağırıyor, sana yardım etmem için bana yalvarıyordu. Sanki bana ihtiyacın varmış gibi. Sanki seni kurtarmam gerekiyormuş gibi." Konuşurken parmakları dalgınca saçlarımla oynuyor. "Ve şu anda sana yemin edebilirim,

Bebeğim, ben senin lanetin olabilirim ama izin verirsen ben de senin kurtuluşun olacağım."

"Beni tanı mıyorsun," diye bağırdım, vücudum korkudan titriyordu... korku mu? Öfke mi? Heyecan mı? Hissettiğim şey ne? "Benim hakkımda hiçbir şey bil miyorsun. Beni tutmak için hiçbir sebebin yok."

"Senin hakkında bilmem gereken her şeyi biliyorum." Beni ağaca yaslayarak kıkırdıyor. "Mesela." Derin derin nefes alıyor. "O küçük amcığın o kadar sıkı ki denesem parmağımı bile sokamam, çünkü o tatlı suları içinde tutmaya çalış ıyorsun." Ürperiyorum, karanlık fısıltısından utanç ve mahcubiyet duyuyorum. Eliyle çenemi kavrayıp burnunu boğazımda gezdirirken, titrek bir nefes vermeden önce beni içine çekerek alçak sesle ve bilerek gülüyor. "Sana söyledim; kokunu alabiliyorum," diye şarkı söylüyor kızarmış tenime karşı. "Daha önce bağlandığında gözlerindeki heyecanı görmediğimi mi san ıyorsun? Beni izlemenin seni tahrik edip etmediğini sorduğumda yalan söylemediğini biliyorum. Ama daha fazlası var, değil mi? Benim küçük meleğim bir katilin onu boşaltması fikrinden hoşlanıyor mu?"

"Hayır," diye yüzüne tükürdüm. Kıkırdayarak geri çekildi ve Çenemi kabaca kavıyor, tutuşu morartıyor. Ağzımı zorla açarak avucuyla kapatmadan önce ağzımın içine tükürdü.

"Yut," diye geveliyor, diğer eli beni hissetmek için boğazımda. Yutkunuyorum ve beni kabaca serbest bırakıyor. "İşemen gerekiyorsa, bunu yapmanı öneririm çünkü bu küçük gösteri yolculuğumuza ciddi bir zaman ekledi."

"Nasıl işeyeceğim? Pantolonumu indiremiyorum, dur!" Elini kalçamda hissettiğimde çığlık atıyorum.

"Sana yardım etmeye çalış ıyorum, sakın ol."

"Gitmeme izin vererek bana yardım et!" Yüzüme bir el feneri tutmadan önce uzun, sinirli bir iç çekiş oluyor. *Bu pisliğin elinde bir el feneri vardı ve bunca zamandır beni gerçek anlamda karanlıkta mı tutuyordu?*

"Burada nazik olmaya çalış ıyorum. Ama biliyor musun, tamam. Gitmek istiyorsan, git. Al." Bağlı bileklerimi kavıyor ve cebinden bir bıçak çıkarırken inliyorum. Bıçağı çevirerek açıyor ve beni serbest bırakıyor. Serbest kaldığımda hissettiğim rahatlamayla nefes nefese kalıyorum. "Hadi, kaç. Telefonun yok, paran yok, araban yok ama ben bir beyefendiyim." Küçük el fenerini çevirip bana uzatıyor. Feneri elinden kapıp geri çekilirken tereddüt ediyorum.

"Beni bulamayacağını nereden bileyim?" Çakmağını kapıp bana doğru adım atarken nefes alıyorum.

"Oh, hiç kuşkunuz olmasın, yapacağım," diye kıkırdarken çakmağını gömleğimin önünden göğüs dekoltelerimin arasına kaydırıyor. Parmaklarının arkasının bir saniyeliğine üzerimde gezinmesine izin veriyor. "Çok yumuşak," diye hayret ediyor elini geri çekmeden önce. "Seninle bir anlaşma yapalım, kaçman için sana gün doğumuna kadar süre veriyorum. Yarın akşama kadar seni bulamazsam, beni bir daha görmeyeceğinden emin olabilirsin."

"Peki ya beni bulursan?" Sırtı genişliyor ve beyaz köpek dişlerini gösteriyor.

"Seni bulduğumda bana ait olacaksın. Ve gerekirse seni becererek bunu sağlamlaştıracığım." Sendeleyerek geri çekilirken titreyerek nefes veriyorum.

"Hayır derdim," diye fısıldıyorum, korku ve heyecan içimde kontrolü ele geçirmek için savaşıyor. "Benim rızam olmadan almış olursun."

"Yapar mıyım? Çünkü oyunu başlatan sensin Angel. Oynamak istemiyor musun? Şimdi dur ve dizlerinin üzerine çök, yoksa yarın görüşürüz." Önünde yere bakarken gözleri el fenerinde parlıyor. Beni bulacak, biliyorum bulacak ve yarın beni bulamazsa bu aramayı bırakacağı anlamına gelmiyor, sadece onu bir daha görmeyeceğimi söyledi. Çakmağın metalini göğüslerimin arasında hissediyorum, yakında onu geri alacağına dair verdiği sessiz sözü. Geri çekiliyorum, bir adım ve sonra bir adım daha. Beni izlerken ellerini ceplerine sokuyor.

"Yakında görüşeceğiz, güzelim." İçimden bir ses onun üç adım önde olduğunu ve beni nerede bulacağını çoktan bildiğini söylese de ben dönüp olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşırken söz veriyor.

Güneş doğmaya başlarken puslu ormana bakıyorum. Çok üşüyorum, titremeden duramıyorum. Açlıktan ölüyorum ve kaşınıyorum, çok kaşınıyorum. Tanrı bilir ne kadar zamandır koşuyorum ve tek bildiğim, Belial'ın dün gece beni bıraktığı yerde olduğum. Ama ne yolu ne de arabasını bulabiliyorum. Beni bir an önce bulmasını dilemekten nefret ediyorum. Son

Her dal kırılışında kalbim yerinden çıkacaktı. O olduğunu düşündüğüm için değil. Hayır, bana ona güvenmem için hiçbir neden vermemesine rağmen, gün doğumuna kadar onu görmeyeceğimi söylediğinde bir şekilde ona inanıyordum. Hayır, korkuyordum çünkü seslerin o olmadığını biliyordum.

Everly sen çok boktan birisin. Yürümeye devam ederken kendi kendime gözlerimi deviriyorum. Yine de, Belial'da rahatlık bulmanın, buradaki her neyse ona karşı bir mantığı var. "Tanıdığın canavar" falan. En azından ben bu şekilde rasyonalize ediyorum.

Bir dal kırılıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor, sabah oluyor ve gelip beni bulması tamamen kendi kuralları dahilinde. Bu düşünceyle hissettiğim heyecandan nefret ediyorum ve söz konusu heyecan şu anda bacaklarımın arasında birikiyor. Bu adam beni öldürmek istiyor ama ben yine de beni sikip teslim etme sözünü yerine getirmesini istiyorum.

Bir dal daha kırılıyor ve sese doğru döndüğümde yüzüme tokat atan bir elle karşılaşıyorum. Yere düşüyorum ve *Belial* olmayan bir erkek *figürünün* beni saçlarımdan tutup sürüklemeye başladığını görmek için tam zamanında kafamı kaldırıyorum.

"Bırakın beni!" Adamın bileklerini pençelerken çığlık atıyorum. Göğsümde bir şeyin kaydığını hissediyorum ve çakmağı hatırlıyorum. Sütyenime uzanıp onu alıyorum ve bir an için önündeki yazıya bakıyorum.

"Ronan"

Kendimi düşüncelerimden sıyrarak altın çakmağı açıp çakıyorum, küçük alev tutuşuyor ve onu adamın eline tutuşturuyorum. Beni bırakmadan önce bir feryat koparıyor. Yere düştüğümde çakmağı da düşürüyorum. Koşmak için ayağa kalkmaya başladım ama donup kaldım. Arkamı dönüp çakmağı hızla kapıyorum ve sütyenimin içine sokup çıkmaya çalışıyorum. Belli ki çok uzun sürmüş, adam beni yakalayıp bir ağaç gövdesine çarpıyor, göğsümü sert kabuğa bastırıyor ve sert doku cildimi tırmıklarken keskin bir çığlık atmama neden oluyor.

"Mülküme geliyorsun, benden çalmaya çalışıyorsun ve sonra beni yakıyorsun? Sana bir ders verilmesi gerek," diye tükürdü. Nefesindeki alkol kokusunu alabiliyorum, sanırım dün gecedan kalma. Bayat ve iğrenç bir koku ve tutuşuna karşı mücadele ederken öğürmemeye çalışıyorum.

"Bırak beni!" Pantolonumu yırtıp indirirken ona karşı çırpınıyorum ve üzerime buz gibi bir panik çöküyor. Birdenbire üniversite kampüsümde yeniden yirmi yaşındaydım... "Hayır, hayır, hayır!" Yüzümü ağaca daha sert bastırırken çığlık atıyorum. "Lütfen! Yapmadım! Ben kayboldum! Lütfen!" Elinin külotumun altından kaydığını ve kıcıımı kavradığını hissettiğimde gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken haykırıyorum.

"Çok uzun zaman oldu," diye inliyor, kokuşmuş nefesi midemi bulandırıyor. Çıkıntısının bana doğru bastırdığını hissediyorum ve kollarımı arkamdan kavradığında haykırıyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, yanağım ağaç kabuğunda gezinirken o yine bana sürtünüyor. Pantolonunun yere düştüğünü duyduğumda gözlerimi kapatıyorum ve külotumun aşağı çekildiğini, alt yarımın açığa çıktığını hissediyorum.

"Ronan," diye fısıldıyorum çıplak aleti kıcımın üzerinde kayarken. Bunun Belial'ın adı olduğunu nereden bildiğimi bilmiyorum. Bir şey çalmak ona yakışmazdı. Ama içimden bir ses öyle olduğunu söylüyor ve beni duyacak kadar yakın olması için dua ediyorum. "Ronan, Ronan, Ronan!" Adam beni eğip içime girmeye hazırlanırken çığlık atıyorum.

RONAN

ÜÇ

Mav gezileri her zaman sorunsuz ve fark edilmeden eve dönüşü sağlamak için dikkatlice planlanmış katı rutinleri takip eder. Ancak bu kez, göze batan bir faktör var. Planlarımı bozmakla tehdit eden şey: meleğim olan güzel parlayan bayrak.

Yerel bir ormancı olan adamın, kızın saçlarını kabaca tutmadan önce yüzüne tokat atmasını izliyorum ve içimdeki öfke ve korumacılığın alevlendiğini hissediyorum. Tüm içgüdülerim içeri girip adamın ellerini koparmamı ve mükemmel kızıma dokunduğu için onu kışından sikmemi haykırıyor. Ama ben müdahale etmek için bir adım attığımda, tatlı meleğim şiddetli kararlılığı ve gücüyle beni bir kez daha şaşırtıyor. Sahip olduğu her şeyle karşı koyuyor, sonunda çakmağıma ulaşmayı başarana kadar saldırganı tırmalıyor ve pençeliyor. Çakmağı tutarken, adımı okuyup okumadığını ve bu konuda ne düşündüğünü merak etmekten kendimi alamıyorum.

Adamın elini yakmasını izlerken sırtışımla zalim bir hırıltıya dönüşüyor, kaçmaya çalışırken adamın acı çığlıklarından zevk alıyorum. Hızlı düşünmesinden çok etkilendim, ama dizlerinin üzerine çöküp çakmağımı ararken bu şaşkın bir kızgınlığa dönüşüyor. *Neden? Bırak şu lanet şeyi.* Onu değerli bir hazineymiş gibi sutyeninin içine saklayarak korumacı bir şekilde tutuyor. Ben bir hamle yapamadan adam onu yakındaki bir ağaca çarpıyor ve pis elleri onun saf vücudunda geziniyor. Kanım kaynıyor ve onlara doğru hücum ediyorum, kontrolüm elimden kayıp gidiyor. Yeter artık. Daha önce bağımsız olmasına izin vermiştim ama şimdi onu tamamen ele geçiriyorum.

"Lütfen," diye soluk soluğa bağılıyor, sesi kalbimi bir mengene gibi kavrayan boğuk bir yalvarış. Bu acıyı daha önce hiç hissetmemiştim. "Ronan!"

Adımın dudaklarından dökülmesi çok fazla. *Benden* yardım istiyor. Burada olduğumu biliyor; onu bulacağımı biliyor. Onu terk etmediğimi biliyor ve benim için yalvarıyor.

Onlara saldırırken daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen koruyucu bir öfke beni tüketiyor. Adamın kafasını yağlı saçlarından tutup geriye çekiyorum ve tüm gücümle ağacın gövdesine çarpıyorum, mide bulandırıcı çıtırtılar ıslak, özensiz bir lapaya dönüşene kadar tekrar tekrar. Eğilip düşen pantolonundan kemerini sökerken ve kollarını arkadan bağlarken, bu sırada omzunu yerinden çıkarırken yüzüme kan sızıyor. Memnuniyetle onu yere fırlattım ve titreyen kızıma döndüm. Bir zamanlar masum olan meleğim kırılmış ve yaralanmış görünüyor. Önünde diz çöküp gözyaşı dolu bakışlarını karşılıyorum, gözlerim öldürücü bir niyetle yanıyor.

"Geldin," diye inanamayarak nefes alıyor. Onun için gelmeyeceğimi düşünmesi ne kadar aptalca. Onun için kaçış yok. Onu her zaman bulacağım.

"Seni bulacağımı söylemişim," diye fısıldıyorum usulca.

"Ronan." Adımdan nefret ediyorum. Unutmaya ve geride bırakmaya çalıştığım bir geçmişi temsil ediyor. Beni kayıtsız şartsız sevmesi gereken insanlar, statükoyu sorgulama cüretini gösterdiğim için beni reddedip Lucifer gibi Yıldızlı Kapılar'dan kovarak lanetlediler. İşte bu yüzden, Rahibe Agatha'nın beni tespitiyle boğmadan önce tıslayarak söylediği o sefil ismimi bir kenara bıraktım. Ama şimdi, onun dudaklarından büyük bir zarafetle döküldüğünü duydukça ve bana kahramanı, kurtarıcısı gibi bakarken gözlerindeki bakışı gördükçe... Çağrılmayı tercih edeceğim başka bir isim yok.

"Everly." Kaşlarımı çatarken gözlerim onunkilere kayıyor.

"Ne?" Yanımızdaki herifin kendine geldiğini fark ederek soruyorum, önemli değil, birkaç acı dolu dakikadan sonra o yaralara yenik düşecek.

"Benim adım, bana kafede sormuştun, adım Everly." "Everly," onun adı sanki oraya aitmiş gibi dilimden yuvarlanıyor, bir *Benden* önceki kadın için mükemmel bir uyum. Yumuşak ve melodik, yıllardır söylediğim bir şarkı gibi. Heceler kusursuz bir şekilde birbirine karışıyor, zamansız, şehvetli ve mükemmel - onun olduğu her şey. "Everly," diye tekrarlıyorum, isminin verdiği his hoşuma gidiyor. "Ne kadar güzel bir isim ve

Pip'in adını kullanıyorsun." Şaşkın bir kahkaha atıyor ve bu sesin içimde uyandırdığı his neredeyse dehşet verici.

"Hayır, ben... Pip, *Pipsqueak*'in kısaltması. Eski erkek arkadaşım bana böyle seslenirdi." *Erkek arkadaş mı? Erkek arkadaş mı vardı?* Onu o dükkâna götüren, ona kahve ısmarlayan ve bunu çalışanların onu bu iğrenç lakapla tanımasına neden olacak kadar düzenli yapan bir erkek arkadaş. O dudaklara dokunacak, o gözlere bakacak ve o tatlı amcığın tadına bakacak bir erkek arkadaş. Olayların bu şekilde gelişmesinden hoşlanmadığımı söylemek hafif kalır. Başka bir adamın benim olana, bu dünyaya benim için gelmiş olana sahip çıkma düşüncesi beni çileden çıkarmaya yetiyor.

"Erkek arkadaş ha?" Ayağa kalkarken içimde bir şeylere vurma dürtüsü kabarıyor. "Ne romantik bir lakap," diye dudak büküyorum gömleğinin içine uzanıp çakmağımı çıkarırken.

Sigaramı yakarken "Eski sevgilim," diye düzeltiyor. "Ayrıldık."

"Ne zaman?" Uzun bir nefes almadan önce soruyorum. Uzaklara bakarken yanaklarındaki kızarıklığı fark ediyorum.

"Ne kadar zamandır arabadayız bilmiyorum ama kafeden önceki geceydi." Onun sözleri üzerine sigaram ağızımdan düşüyor.

"Üç gün önce mi?" Tam bir şok içindeyim. Meleğim, güzel yarattığım gerçekten de bir sebepten dolayı yoluma çıkmıştı. Kader, alın yazısı, ilahi müdahale. Başka nasıl açıklanabilir ki? "Son sevişmenin üzerinden saatler geçti ve şimdiden başka bir adam için mi ıslanıyorsun?" Düşen sigaramın üzerine basarken sırtıyıyorum. "Muhtemelen hala içinde o var ve yine de benim için yalvarıyorsun?"

"Ben hiç yalvarmadım!" diye homurdanıyor, öfke dolu. "Ve o ve ben bir süredir... yani bu seni ilgilendirmez ama uzun zaman oldu." *Yalanlar*. Hiçbir erkek onun üzerinde hak iddia etmeye ve her gece sikini içine gömmemeye cesaret edemezdi.

"Benim güzel kızım, neden? Neden bana yalan söyledin? Sorun değil, o bizden önceydi, bunun için seni suçlayamam. Ama son sefer hakkında yalan söylemek-"

"Yalan söylemiyorum, başka kızları tercih etti. Ve *biz diye bir şey yok*." Hâlâ çıplak olan ve benim adımları söyleyen amına bakıyorum. Bu noktaya kadar bir centilmen gibi davrandım, gözlerimi onun açıkta kalan bedeninden uzak tuttum ama şimdi, şimdi ona ihtiyacım var. Sadece birkaç saat önce

başka bir adamdan ayrılıyordu, içimi onu alma, onu tüketme dürtüsü dolduruyordu.

"Ronan," diye soluk soluğa bağılıyor, ben onun üzerine eğilirken o da oturduğu büyük kayanın üzerinde geriye doğru hareket ediyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin." Kukuletalı gözleri ağzıma bakarken kelimeleri nefes nefese çıkıyor.

"Öyle değil mi?" Ellerim onun ipeksi kalçalarında gezinirken mırıldanıyorum. "Sanırım bahsi ben kazandım, yani ödülümü alacağım."

"Ama, o..." Tek gözü hâlâ yuvasında bize bakan, seğiren, konuşamayan adamı işaret ediyor.

"Haklısın," diyorum ayağa kalkıp onu sarsarken. "Bunu kaçırmak istemeyecektir." Kıçını kabaca avuçlarken onu kayanın üzerine yatırıyorum.

"Ronan!" Nefes nefese kalır ve uzaklaşmaya çalışır. "Yapamayız! O ölüyor ve bana bakıyor!"

"Ve yine de," diye fısıldıyorum, elim onun dolgun, parlayan am dudaklarını tokatlarken, çığlık atmasına neden oluyor. "Açgözlü amcığın bu düşünceyle damlıyor." İki parmağımı içine sokuyorum ve neredeyse taparcasına dizlerimin üzerine düşüyorum. Bu kadın içine girdiğim anda bana sahip olacak, bunu biliyorum. Ve onu öldüreceğimi düşünmek. "Bana gerçek bir erkeğin seni sikmesini izlemesini istediğini söyle," diye homurdanıyorum onu daha sert parmaklarken. "Gördüğü son şeyin, katilinin seni anlamsızca sikmesi olduğu düşüncesini sevdiğini söyle."

"Yapamam..." diye sızlanırken bir yandan da kayayı tırmalıyor, hava almak için çırpınırken bakışları onunkilerden hiç ayrılmıyor.

"Ama yapacaksın. Kukun sikime mükemmel bir şekilde uyum sağlayacak ve o ölmeden hemen önce etrafımda patlayacaksın, gözlerin onunkilerden hiç ayrılmayacak."

"Ronan... hayır, istemiyorum... Aman Tanrım!" diye çığlık atarken içinden bir sıvı fişkırıyor. Yarattığı karmaşaya bakıyorum ve sırtıyorum. O bir azizeye sarılmış lanet bir günah. Hiç vakit kaybetmeden kendimi pantolonumdan çıkarıp onun sırlıslıkam girişine doğru bastırıyorum. Bana bakmak için omzunun üzerinden bakıyor ama saçlarından tutup onu adama bakmaya zorluyorum.

"Onun ölümünü izlerken sikilmenin seni ne kadar tahrik ettiğini göster ona, Everly."

"Tanrım," diye fısıldıyor, utanç dolu. Kendimi sokuyorum ve o bu saldırıdan uzaklaşmaya çalışıyor ama ben onu kavrarken içine giriyorum. "Siktir!" diye haykırıyor.

"Çok sıkıydın," diye mırıldanıyorum, gömleğini kaldırıp sırtını öpüyorum. "Meleğim, amın o kadar sıkı ki... lanet olsun, doğru düzgün düşünemiyorum."

"Ronan," diye mırıldanıyor ben geri çekilip tekrar içeri iterken. Duvarları etrafımda titreşirken bakışlarının adamda olduğunu fark ediyorum.

"İşte benim kızım," diye övgülerimi fısıldarken bir yandan da klitorisini okşuyorum. "Söyle ona, benim iyi kızım ol ve söyle ona."

"Hayır," diye homurdanıyor gözlerini kaçırmaya çalışırken. Savaşıyor, insanlığının bu son parçasını da bırakmamak için direniyor - keşke bunun insanlık değil de bir yanılsama olduğunu görmesini sağlayabilsem. Ağzı istediği kadar yalan söyleyebilir ama vücudu başka bir melodi mırıldanıyor. Hızlıca klitorisine vurmaya başlıyorum, zevkle çığlık atmasına neden oluyorum; çok yakın, hissediyorum. Ama serbest kalmayacak, itaat edene kadar onu ödüllendirmeyeceğim.

"Ne yapıyorsun?" Ben çekmeye başladığımda çığlık atıyor. Beni geri itmeye çalışıyor ama ben onu ensesinden tutup adama doğru götürüyorum. Onu hırıltılı bedeninin önünde yere iterek, kendimi tekrar içine sokmadan önce bacaklarını tekmeleyerek açıyorum. Adamdan bana ve arkasına bakarken onu izliyorum. Utanç, tahrik oluşuyla birlikte artıyor. Adam bir şeyler geveliyor ve kadın gözlerini kapatıyor. Hareket etmeyi bırakıp boğazını sıkıca kavriyorum ve kaşlarımı kaldırdığımda soluk soluğa kalmasına neden oluyorum.

"Bunu bütün gün yapacağım, Angel. Şimdi, kafamızı bulmak için kelimelerimizi kullanacak mıyız yoksa bunu sürdürmek mi istiyorsun?" Başını sallayarak tekrar adama bakıyor ve ben de ona tutunduğum yeri bırakıyorum, havanın bir kez daha içinden serbestçe akmasına izin verirken çıkardığı seslerin tadını *çıkartıyorum*.

"R-Ronan," diye inliyor ben içine girerken. "Beni öyle hissettiriyorsun ki -" Durdum ve ona baktım, bu onun son uyarısıydı.

Rahatlayarak ona bakıyor ve yutkunuyor, "Beni iğrendiriyorsun, seni aşağılık domuz," diye tıslıyor ve ben yavaşça tekrar hareket etmeye başlıyorum. "Yavaş yavaş ölmeyi hak ediyorsun... Tanrım... umarım bundan zevk aldığımı biliyorsundur, ama değil... siktir..." Sırtını dikleştiriyor ve ben onun yükseldiğini hissediyorum. "Baktığın için değil. Çünkü ölüyorsun... benden bir şey almaya çalıştın, ama onun yerine ben senden bir şey alıyorum! Kahretsin... Ronan!" diye bağırırken bir yandan da sikimi ıslatıyordu. Bu sikişin yeterince ilgisini çektiğine karar vererek onu kendime çektim. Ayağa kalkıp tekrar tekrar içine girerken onu ağaca çarpıyorum, gözlerim onu hiç bırakmıyor

bir tanesinin üzerinde. Küçük ellerini boğazıma sararken her itişte inliyor. Sıkıca sıkmaya başlıyor ve bu çok fazla. Öne doğru eğilip dudağımı ısırırken nefes alamıyorum.

"Gözlerindeki ışığın gidişini izlemek beni de tahrik edebilir." Sözleri beni mahvediyor, onu ağaca sabitliyorum ve hızla içine boşalıyorum, her hamlem bir öncekinden daha çılgınca ve daha sert oluyor, bu sırada görüşümün kenarları kararmaya başlıyor. Bileğini kavıyorum ve biraz güç gerektirse de, bir kez daha oksijen solurken boynumdan çıkarıyorum.

"Oh, ve ben psikopat mıyım?" O sırtırken ben nefes nefese kalıyorum. Onun sapkın tarafını ilk kez gerçekten görüyorum. Yüzeyin hemen altında saklandığını bildiğim karanlığını. Bu muhteşem - o muhteşem ve o benim. Eğilip dudaklarını kabaca yakalıyorum. Gerginleştğini hissediyorum ve bana karşı savaşıyor, beni itiyor.

Titreyen bacaklarının üzerinde dururken "Göt herif," diye tersliyor. Benim dölüm onunkiyle karışıp kalçasından aşağı akarken eğlenerek izliyorum.

"Onu oraya geri koymak isteyebilirsin, Angel. Kaybetmeni istemem." Elimle işaret ettiğim yere baktı ve yüzü kızardı.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor şok içinde. "Az önce beni kaçırın kişiyle, ölmek üzere olan saldırganımın yanında seks yaptım."

Kapüşonumu çıkarıp siyah atletimi giyiyorum ve ona uzatıyorum. "Altmış saniye önce beni yeni Tanrın olarak ilan ederken bunu büyük bir pişmanlıkla söylüyorsun."

"Kapa çeneni!" diye tıslıyor, kapüşonlu tişörtü benden koparıp giyiyor. "Peki şimdi ne olacak?"

Çakımı çıkarmadan önce ona tembel bir omuz silkme hareketi yapıyorum. Bıçağı elimde çevirmeden önce açıp sapını ona uzatıyorum.

"İçeri soktuğunuzda, geri çekmeden önce bileğinizi bükün, yaranın kapanmasını önler ve kanama daha hızlı olur."

"Ne?" Şok içinde gülüyor. "Onu öldürmeyeceğim."

Bıçağı kapatıp cebime geri koyarken "Yeterince makul," diyorum. "Otele gidip bir şeyler yemek ister misin?" Başını kaşırken yüzü düşüyor.

"Peki ya o?"

"Ne olmuş ona?" Cesede bakarken tekrar ediyorum.

"Onu... hastaneye falan götürmemiz gerekmez mi?" Gerçek bir şaşkınlıkla gülüyorum.

"Şaka yapıyorsun. Az önce sana tecavüz etmeye çalıştı."

"Ve sen beni öldürmeye çalıştın ama işte buradayız," diye homurdanıyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Öncelikle, seni asla öldürmeye *çalışmadım*. Eğer ölmeni istiyorsam, ölmüşsündür. Bu *da* beni bir sonraki noktaya getiriyor, o öldü. Hiçbir hastane onu kurtaramaz, o kadar zamanı yok. Ve üçüncüsü, onu kurtarabilseler bile, *sana tecavüz etmeye çalıştığı için* onu hastaneye götürmezdim." Tanrım, bu kız güzel olduğu kadar saf da. Başka seçeneğim yok, onu herkesten ve her şeyden korumak zorundayım - kendisi de dahil.

"Yani onu burada acı çekmeye mi bırakacaksınız?"

Başımı gökyüzüne doğru çeviriyorum. Bayginken onunla başa çıkmak çok daha kolay. "Hayır, benim güzel yaratığım. Onu burada acı çekmesi için bırakıyorsun. Sana bıçağı teklif ettim ve sen hayır dedin. Seni becerirken ona söylediklerinin karşılığını almak istediğini düşündüm."

"Ronan!" Adımı söylerken kullandığı azarlayıcı tondan pek hoşlanmıyorum. "Ben... Yani... sen--"

"Ohhh neler olduğunu anlıyorum." Başımı sallarken sırtıyıyorum. "Eğer bunu yapmazsan, benim yüzümden ölmüş gibi olacak, değil mi? Üzgünüm bebeğim, bu iş böyle yürümeyecek. Gördüğün gibi onu umursamıyorum, dürüst olmak gerekirse sana karşı ne hissettiğimden de pek emin değilim. Yani, seni tecavüze uğramaktan ve öldürülmekten kurtardım... ama bunu önemseydiğim için mi yaptım, yoksa başka biri yeni oyuncağımı kırmaya çalıştığı için mi? Ne demek istediğimi anlıyor musun?" Bana boş boş bakıyor ve ben inliyorum. "Hayatına son verebilecek tek kişi benim. Benim. Kendimin. Ruhun, havan, orgazmların, hepsi bana ait. Ona değil."

"Vay canına," diye homurdanıyor. "İğrençsin."

"Ve amın benim için ağladı." Bakışlarımı kaçırırken sırtıyıyorum. "Dinle, evet, çok sayıda cesedim var, onu deşebilir ve bir daha düşünmeyebilirdim. Ama bu olmayacak. Neden mi? Çünkü bunu sen yapacaksın. Sana zarar vermeye çalıştı. Ben araya girdim ama sen işi bitiriyorsun. Sen zor durumdaki bir genç kız değilsin, Everly. Seni kurtarmak için bana ya da bir başkasına ihtiyacın yok. Şimdi-" bıçağı geri çekerek, ona bir kez daha uzatıyorum. "Bitir işini."

"Yapamam." Gözyaşları çizilmiş yanaklarından aşağı yuvarlanırken dudakları titriyor. "Ben bir katil değilim, ben bir canavar değilim. Bunu ona yapamam, lütfen... beni buna zorlama."

"Tamam, o zaman gidiyoruz, sen uyuşturuluyorsun - ve bu sefer bacaklarını da bağıyorum - kıcını bagaja atmadan önce; ve o gidiyor

Burada oturup yavaşça ölmek istiyorsa, bunun sorumlusu *sizsiniz*. Eğer acısını uzatmayı tercih ediyorsan, bu senin suçun. Tekrar ediyorum, bu cinayeti kemerimin altına koyan ben değilim. Bu sizin cinayetiniz, bunu hızlı ve etkili mi yoksa yavaş ve *korkakça* mı hatırlamak istediğinize siz karar verin."

"Senden nefret ediyorum," diye tükürdü.

"Aksini hiç düşünmedim, Angel. Şimdi, seçiminiz nedir? Ve karar vermeden önce şunu söylememe izin ver. Bir canavarı canavar yapan gerçekte nedir? Ben onun acısına hızlı bir son vermeyi önerdim, canım sen ise onun acısını uzatıyorsun." Adamın önünde çömelmeden önce bıçağı elimden kaparken soğuk bir şekilde gülümsüyorum. Adam öldü, muhtemelen ben hâlâ onun amına gömülüymükten öldü ama bunu ona söyleyecek değilim. Ne yapacağını, ahlakının hangi parçalarından ayrılmaya istekli olduğunu görmem gerekiyor. Onun ve benim gerçekten aynı ruhun yarısı olup olmadığımızı bilmem gerekiyor ve bunu öğrenmenin tek yolu ilk cinayeti aradan çıkarmak. Bunun bir çeşit test mankeni üzerinde yapıldığını bilmesine gerek yok. *Gördün mü? İyi bir adam olabilirim.*

Everly adamın kafasını tutuyor, bunu yaparken yüzünü buruşturuyor...

"Everly, bebeğim. Bundan daha fazla hız ve güç kullanman gerekecek." Bıçağı yavaşça adamın boynuna saplamaya çalışırken bunu izlemek neredeyse utanç vericiydi.

"Ya kendin yap ya da kapa çeneni! Nişan almaya çalışıyorum!"

"Nişan almak mı? Bu lanet bir bıçak! Sapla gitsin. Hiç rostoya sapladın mı?"

"Aman Tanrım Ronan! Kapa çeneni!" diye bağırıyor ve bıçağı adamın boynuna saplıyor. Bir şaşkınlık nefesi veriyor ve bıçağı çekip çıkarmak üzere olduğunu görüyorum ama duraklıyor ve bıçağı geri çekmeden önce çeviriyor. Ayağa kalkıp bana doğru yürümeden önce birkaç saniye hareketsiz kalıyor ve kanlı bıçağı elime bırakıyor.

"Bana ilaç verebilirsin," diyor usulca, "Ama lütfen, artık beni bağlama. Yapamam... lütfen?" Benimle göz teması kurmayı reddediyor ve bu göğsümde pek de hoşlanmadığım bir ağrıya neden oluyor. Cesede bakarken, öldürdükten sonra hiç hissetmediğim bir şey hissediyorum.

Bu pişmanlık mı?

EVERLY

DÖRT

W Ronan beni uyuşturup bagaja atmadığı için üzgün olmam ne anlama geliyor? Otele doğru ilerlerken ön koltukta oturmanın iyi bir şey, doğru yönde atılmış bir adım olduğunu düşünebilirsiniz. Ama şu anda, tek istediğim

Bilinçsiz. Yaklaşık bir saat önce uyumaya çalıştım ama gözlerimi her kapattığımda o adamı görüyorum. Hâlâ kanının kokusunu alabiliyorum ve son darbeyi indirirken bıçağın boynuna girişini duyabiliyorum.

Ben bir katilim.

O adamı öldürdüğüme inanamıyorum. Elbette bunu hak etmişti ve ben yapmasaydım Ronan'ın açtığı yaralara yenik düşecekti ama *ben* onun hayatına son verdim. Bir ruh çaldım ve daha da kötüsü, bıçağı boynuna saplamadan önce o ölmekte olan adamın yanında katilimle seviştim. Ben hastayım, sapkınım ve deliyim. Cehenneme gideceğim; önce hapishaneye sonra da cehenneme gideceğim ve her iki yerde de herkes beni, kendisini bir tecavüzcüden kurtardığı için teşekkür olarak bir seri katili beceren fahişe olarak tanıyacak.

Elime baktığımda, parmak eklemimin üst kısmında kırmızı bir leke görüyorum. "Aman Tanrım!" Ronan'ın kapüşonunun koluyla elimi sıyırırken çığlık atıyorum.

"Lanet olsun Everly!" Ronan homurdanıyor, arabayı savurduktan sonra bankete girip park ediyor. "Tanrım, bir daha böyle bağırıamazsın!" Ben arabadan düşerken kükrüyor, ama koşmak için değil, hayır, kusmam gerekiyor.

Ayağa kalkmaya çalışırken dizlerim asfalta çarpıyor ama artık çok geç, içimden kusmuk fişkırıyor ve bağırsaklarımı yolun kenarına fırlatıyorum,

Her acının arasında hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu.

"Ah, Angel," diye iç geçiriyor Ronan yanıma gelip saçlarımı geriye doğru çekerken ayağa kalkmama yardım ederken. "Bebeğim, sen iyisin." Sızlanmaya devam ederken destek için koluna tutunuyorum. İçimde kusacak bir şey nasıl var, bilmiyorum.

"Hepiniz iyi misiniz?" diye sesleniyor bir erkek sesi ve ben kusmayı bitirmeye çalışırken kaskatı kesiliyorum. Başımı çevirmeden önce son bir kez tükürüyorum. Bu başka bir insan. Aracı olan başka bir *normal* insan. Başımı kaldırıp cipinin önündeki yapılı adamı görüyorum. Ronan kadar yapılı değil ama yine de çok formda... Aman Tanrım, bu bir askeri üniforma. Bana bakmayı reddeden Ronan'a tekrar bakıyorum. Gözleri dümdüz ve keskin çenesi titriyor. O biliyor. Artık kaçabileceğimi ve beni durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyor.

Adam yaklaşıyor ve ben daha dik durarak Ronan'ın kolunun yana düşmesine neden oluyorum. Beni durdurmaya bile çalışmayacak mı? *Bu bir sınav mı?* Nasıl olabilir ki? Eğer ordudaysa Ronan bu adamı öldüremez. Arazide yaşayan isimsiz bir ormancı değil. Bu adamın rapor vermesi gereken yerler var ve bunu yapmazsa insanlar onu arayacak. Adama doğru bir adım atıyorum ve kalbimde bir sıkışma hissediyorum.

"İyi misiniz hanımefendi?" diye soruyor temkinli bir şekilde, beni bir aşağı bir yukarı süzerken. Çizilmiş yüzüm, hırpalanmış saçlarım, ayakkabısızlığım ve pantolonumla bir manzara olmalıyım.

"Sabah bulantısı," diyorum zayıfça ve Ronan'ın gözlerini üzerimde hissediyorum. "Yemin ederim öğleden sonra sabahtan daha kötü oluyor." Kollarımı karnıma sararken ona gülümsüyorum. Adam rahatlıyor ve dudaklarında rahat bir gülümseme beliriyor.

"Biliyorum, eşim şu anda üçüncü çocuğumuza hamile. Şu kırmızı ve beyaz nane şekerleri arabadayken kendini kötü hissetmeye başladığında ona iyi gelir, istersen torpido gözünde biraz olabilir." Arabasına doğru yürümeye başlıyor ve ben bir adım atıyorum, Ronan'ın beni durdurmasını bekliyorum - durdurmuyor. Bir adım daha atıyorum, bir adım daha, ta ki adamın arabasına varıp beni kaçıranın duyamayacağı bir yere gelene kadar. Adam büyük elinde küçük bir avuç dolusu paketlenmiş nane şekerleriyle arabadan geri çıkıyor.

"İyi olduğuna emin misin?" Bana nane şekerlerini uzatırken yüzünde bir gülümsemeyle fısıldıyor. "Burnunu sıkarsan seni koruyabilirim. Söz veriyorum." Kalp atışlarım hızlanırken kalbim sıkışıyor. Beni kurtarabilir ve tüm bunlar korkunç bir anı olarak kalabilir. Ama Ronan'ı bırakıp gidemem... Neden bilmiyorum ama onu şimdi bırakıp gitmek

iharet gibi hissettiriyor. Hiçbir anlamı yok, o pisliğe hiçbir şey borçlu değilim, beni kurtardığını bile söyleyemem çünkü en başta beni almasaydı, bu durumda olmazdım!

Yine de...

"Oh!" Hafifçe gülüyorum. "Yüzüm yüzünden mi? Yürüyüşe çıktım, tökezledim ve yüzümü ağaca sürttüm, sonra da bir dereye düştüm! Kendimi çok kötü hissediyorum çünkü oradaki zavallı kocam bütün gün bana kötü kötü baktı. Ona gezimizi kısa kesebileceğimizi söyledim çünkü her şeyi mahvetmeye kararlı görünüyorum ama o bana son bir tatil vermeye kararlı." Burnumun oynamadığından emin olarak ona dostça bir gülümseme veriyorum. "Yine de naneli şeker için teşekkür ederim. Bu bizim ilk seferimiz ve ne yaptığımı bilmiyorum." Adam başını sallayıp arabasına binmeden önce bir süre daha bana bakıyor.

"Kendine iyi bak," diyor ve yola geri çekilirken ben de uzaklaşıyorum. O gözden kaybolunca gülümsemem kayboluyor ve Ronan'a doğru yöneliyorum. Gözleri kocaman ve çenesi hafifçe gevşemiş, sanki burada dikilmemin şokunu yaşıyor.

"Ne?" Ağzıma bir nane şekeri atarken soruyorum. Ben daha dudaklarımı kapatamadan Ronan parmaklarını ağzıma sokup naneyi çıkarıyor ve bu sırada ağzım tıkanıyor. Naneyi alıp yere atıyor, sonra eliyle boğazımı usulca kavırıyor ve beni sırtımı arabasına yaslayacak şekilde hareket ettiriyor.

"Yabancıardan şeker alamazsın, Angel." Gözlerimi deviriyorum, bu da onu daha da kızdırıyor gibi görünüyor. "Peki tamam, sen de başka bir adamdan bir şey alma. Kapüşonumdan başka bir şey giymeden oraya gitmen yeterince kötü zaten."

"Peki bu kimin suçu?" Karşılık veriyorum ve dudakları benimkinden sadece bir nefes uzakta, eğilmesine neden oluyorum.

"Sana yardım teklif eden bir sonraki piç kurusu, onu kaybeder. Şimdi bin şu lanet arabaya," diye homurdanıyor. Yine de gözleri ona ihanet ediyor. Gergin, şaşkın ama aynı zamanda rahatlamış görünüyor. Çenesi o kadar gergin değil ve gözleri o kadar karanlık değil. Ama neden? Neden gergin?

Boynumdaki tutuşunu bırakıp yerime oturmamı sağlarken ayağımı arabanın içine kaydırıyorum. Kapımı kapatıyor ve sürücü tarafına doğru yürüyor, arabayı sürmeden önce biniyor ve bir kez daha yola çıkıyor.

"Sen gitmedin." Sesi yumuşak ve neredeyse çekingen. Ondan gelmesi sinir bozucu.

"Oyunu sen kazandın," diyorum usulca elime bakarken, kan lekesi gitmiş ama sanki hala hissedebiliyorum. Tırnağımla o noktayı kaşıyarak hissin geçmesini sağlamaya çalışıyorum.

"Saçmalama benimle," diye tersliyor otelin otoparkı n a girerken. Şok oldum, aslında bizi götüreceğini düşündüğümünden daha güzel görünen bir oteldi. Neden bilmiyorum ama geleceğimde bir oda görmüştüm.

"Ronan, oraya bu şekilde giremem," diyorum elimle kendimi işaret ederken. Ronan bana bakıyor ve omuz silkiyor.

"Arabada kal o zaman, ben içeri girip düş alacağım."

"Beni oraya kirli, pantolonsuz ya da iç çamaşırsız mı sokacaksın?" Kaşlarını çatmadan önce kucağıma bakarken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

"Ne yapıyorsun?" Elimini tutup kendisine doğru çekerek soruyor. Baktığımda derimi o kadar derin kazdığını görüyorum ki kanıyor.

"Kaşıntım vardı, düşünmüyordum."

"Neden beni bırakmadın?" Torpido gözüne uzanıp bir mendil paketi çıkarırken tekrar soruyor.

"Çünkü yapamadım," diye fısıldıyorum mendili çıkarıp çiziyimi silerken. O kadar nazik ki neredeyse sinir bozucu. Bu adam bir katil, değil mi? Neden benim çiziyimle ilgileniyor?

"Yapabilirdin," diyor ama torpido gözüne tekrar uzanıp küçük bir ilk yardım çantası çıkarırken dikkati dağılmış gibi görünüyor. "Sen çekici bir kadınsın ve ona hamile olduğunu söyledin. Koruyucu tarafının ortaya çıkışını izledim. Yardıma ihtiyacın olursa ona bir işaret vermeni istediğini biliyorum. Ben onu durduramadan seni arabaya bindirip gidebilirdi. Peki neden kaldın?" Yeşil gözleri ruhumu delip geçerken çiziyin üzerine bir bandaj yerleştiriyor.

"Benden yapmamamı istedin," diye fısıldıyorum, bakışlarım onun ağzına düşüyor. "Senden hiçbir şey istemedim,"

"Hissettim," diye yutkunuyorum göğsüme dokunmadan önce. "İşte, bir şey hissettim. Ve sanırım o sendin, seni bırakmamam için bana yalvaran." Daha önceki sözleri beni etkiledi ve elimi uzatıp yüzünün yan tarafına dokundum. Bu hareket onu neredeyse korkutuyor gibi görünüyor ve irkilerek uzaklaşırken sözlerini tekrarlıyorum. "Sanki bana ihtiyacın varmış gibiydi. Sanki seni kurtarmaya ihtiyacım varmış gibi." Elime bakarken gözleri neredeyse korku dolu bakıyor.

"Eğer gerçekten böyle düşünüyorsan Angel," diyerek kapısını açmadan önce başını sallar. "O zaman fırsatın varken arabasına atlamalıydın."

RONAN

BEŞ

I Derin derin içime çekiyor, otelin balkonunda dinlenirken sigaramın ucundaki kırmızı ucun parlamasını izliyorum. Genellikle biraz daha gösterişsiz şeyleri tercih ederim. Hamam böceği moteli falan değil, isteyeceğim son şey başkasının kurumuş sıvıları üzerinde uyumak ya da yatak böceklerine yakalanmak. Ama dağ manzaralı balkonu olan bir süit

Sadece ben olsaydım savurganlık yapardım.

Yine de o özel biri ve onu birkaç kez bagaja kilitlemek zorunda kalmama rağmen, ona biraz nezaket göstermek istiyorum. Özellikle de önceki olaydan sonra.

O da neydi öyle? Gidebilirdi ve onu durdurmamın hiçbir yolu yoktu. Şimdi, sonunda ikisini de bulacağım ve bana ait olanı geri aldıktan sonra, o pisliğin kafasını botlarımla ezeceğim doğru. Ama o bunu bilmiyordu. Kalmayı seçti; tereddüt etmeden yalan söyledi. Gitmemesi için ona yalvardığımı hissettiğini söylüyor. Beni sadece birkaç gün tanıdıktan sonra düşüncelerimi ve duygularımı hissetmesine neden olan bir tür uhrevi bağlantı hissetmesinin saçma bir fikir olduğunu söylemek istiyorum. Ya da tam olarak böyle olmasaydı saçma olurdu.

Ona yalvarıyordum. Ben hiçbir şey için yalvarmam. Yalvarmanın işe yaramadığını ve sadece zayıflığınızı gösterdiğini uzun zaman önce öğrendim. Ama onun için yapamayacağım bir şey olduğunu sanmıyorum. O yolun kenarında durdum, ormana baktım ve bir daha kaçmaması için sessizce yalvardım. Onu kaybetmek istemiyordum, arabasına binmesini ve beni yapayalnız bırakmasını istemiyordum. Komik, her zaman yalnız olmayı tercih ederdim ama onun kalbine sahip olmama düşüncesi

Benimkiyle aynı çevrede dayak yemek... Bu beni çıldırtmaya yetiyor.

Ben de öyle yaptım, zihinsel olarak yalvardım: *Lütfen, lütfen, lütfen, Everly... Yapma, beni yalnız bırakma. Beni tekrar peşinden koşturma.* Bir kalp atışında yapardım, hata yapma. Ama dürüst olmak gerekirse, çok yoruludum. O adamı etrafa fırlatıp öldüresiye dövmenin etkisinden hâlâ kurtulamadım. Vücudum ağrıyor ve eskisinden çok daha fazla sızlıyor.

O şerefsizin Everly'yi domalittiği anlar gözümün önüne geldi. Neredeyse çok geç kalmıştım, bir dakika daha geç kalsaydım...

Sıcak kiraz elimin tepesine çarptığında tıslıyorum. Aşağı baktığımda sigaramı ikiye böldüğümü görüyorum. İç çekerek, çakmağı dalgınca açıp kapatıyorum, içimdeki öfkeyi bastırmaya çalışırken çıkardığı sesin tadını çıkarıyorum. Bana soğuk olduğum, duygusuz olduğum, empati kuramadığım, her neyse söylendi. Bu doğru değil. Aslında çok derin hissediyorum, dürüst olmak gerekirse çoğundan daha derin. Ama bunu sadece belirli şeyler hakkında hissediyorum. Örneğin hayvanlar, onları seviyorum. Onları önemsiyorum ve onları korumak için adam öldürdüm. Peki ya insanlar? O kadar da değil. Onları bencil, gürültücü ve tahmin edilebilir buluyorum. İnsanlara iki şey için ihtiyacım var; sikişmek ve avlanmak. Ya da öyleydi.

Kapının çalınması dikkatimi çekiyor ve tam otel çalışanı çantayı yere düşürürken cevap vermeye gidiyorum. Çantayı alıp kapıyı kilitliyorum ve neredeyse Everly'ye çarpacak şekilde dönüyorum. Tanrım, bu kızın nefesimi çalmayı bu kadar sık başarması beni şaşırtıyor.

"Kimdi o?" diye soruyor, çıplak bedenini saran yeşil bornozu tutarak.

"Sana kıyafet aldım," diyorum sesim kalınlaşarak. Çantayı elime alıyorum ve yüzündeki minnettarlığı görüyorum. Bu beni kaşındırıyor. Artık tehlikede olmadığımıza ya da arabamın bagajında can havliyle bağırmadığına göre, beni, gerçek beni görecekmış gibi hissediyorum. Seri katil Belial'ı değil. Ama Ronan Kipling, asla uyum sağlayamayan garip adam, beyni ağzından milyon kat daha hızlı hareket ettiği için kelimeleri karıştıran adam. Ona bakıp duran, bir sonraki hamlesini kestiremeyen ve bu yüzden neredeyse panik atak geçirecek olan aptal.

"Teşekkür ederim." Gülümsüyor ve çantayı alıyor. "Gerçekten, minnettarım, ne yapacağımdan emin değildim-"

"Kapa çeneni," diyorum onu duvara yaslayarak. Elim narin boğazına dolanırken gözleri irileşiyor.

"Ro-"

"Kapa çeneni. Kapa çeneni." Düşünmeye çalışırken homurdanıyorum. Bu çok evcilce. Bu kadar normal bir şey yapamam. Onun kadar güzel ve mükemmel biriyle bile bu şekilde olamaz. Elimi çıplak göğsünde ve bornozunun altında gezdiriyorum.

Parmaklarımı meme ucunun üzerinde gezdirirken "Lütfen," diye mırıldanıyor. "Lütfen, dur." Elim göğsünü yoğurmaya devam ederken sol elim aşağı kayıyor ve amına giden yolu buluyor. Parmağımı dudaklarının arasına soktuğumda ıslaklığı hissediyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum.

"Ağzın dur diyor ama vücudun dokunulma ihtiyacıyla titreşiyor. Peki hangisi Angel?" Göğüslerini ve lanet olası tanrımı ortaya çıkarmadan önce bornozunun kuşağını çözüyorum. Birden önümdeki bu yaratığa bakmaya layık olmadığımı hissederek dizlerimin üzerine çöküyorum. Göğüslerinden vücudunun narin kıvrımlarına bakarken duraksıyorum ve kalçaları boyunca uzanan ince yara izlerine kaşlarımı çatıyorum. Uzanıp parmaklarımın biraz daha kalın beyaz bir yara izine dokunmasına izin veriyorum.

"Dur." Sesi bu kez çok daha güçlü ve bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırdığımda yüzündeki utanç ve öfkeyi görüyorum. "Sadece dur, tamam mı?" Bornozunu kapatarak uzaklaşmaya çalışıyor ama ben kolunu tutuyorum. Ben ayağa kalkıp boynunu tutarken o da kolunu geri çekiyor.

"Bırak beni!" Bağırıyor ve ben de onu tutup yatağa fırlatıyorum, bir yandan da çantaya uzanıp sipariş ettiğim iç çamaşırlarını çıkarıyorum ve susturmak için ağzına tıkıyorum.

"Güzel bir oteldeyiz," diye uyarıyorum, kemerimi çıkarıp bileklerine sararken sesim alçak çıkıyor. Ben bunu yaparken başını şiddetle sallıyor, hıçkırıkları boğulurken gözyaşları dökülüyor.

"Özür dilerim bebeğim," diye mırıldanıyorum, yanağını okşayarak. "Bağlanmak istemediğini biliyorum ama benimle mücadele etmekten vazgeçmiyorsun. Başka ne seçeneğim var ki?" Bakışları ölümcül, hakkını vermeliyim. Ona doğru eğilerek bir öpücük kondurmak istiyorum ama o irkiliyor ve bir şeyler söylemeye çalışıyor, külotu sesini bastırıyor. "Senden nefret ediyorum" gibi geliyor ama gerçekten kim bilir.

"Sana söylemiştim," diye mırıldanırken parmak uçlarımı karnının üzerinde gezdiriyorum ve çıplak teninde tüylerim diken diken oluyor. "O arabaya atlamalıydın. Şimdi ben duş alırken uslu bir kız ol ve çıktığımda kemeri çıkarma konusunu konuşuruz ve belki biraz yemek yeriz, tamam mı? Bunu ister miydin?" Sözlerimin arasında

Yara izlerine tekrar bakarken sahte bir tatlılık. Bacağını çekip kalçama olabildiğince sert bir tekme atıyor.

"Kahretsin," diye gülüyorum ağrıyan tarafımı ovuştururken. "Ne küçük bir savaşçı. Benim için iyi bir kız ol, geri geleceğim." Dönüp banyoya doğru ilerlerken boğuk çığlıklarına sırtıyorum.

Duşun buharı hâlâ üzerinde ve aynaya çizdiği gülün yüzü görüyorum. Tatlı, masum ve bu kadar çok yara iziyle kaplı bir kadından bekleyeceğim şey değil. Kıyafetlerimi çıkarıp duşu açıyorum ve içeri giriyorum. Sıcak suyun altında dururken aklım kendi yara izlerime gidiyor. Beni incitmek isteyenlerin açtığı derin yaralar ve çaresizlik anlarında yarattığım daha sık yaralar. Bu oyunda gerçek amacımı bulmadan önce beni bu hayata iten şey, serbest bırakılma ihtiyacımdı. Ve şimdi, vücudum karmaşık dövmelemlerle süslenmişken, geçici bir rahatlama için kendimi kesme dürtüsünü hissetmeyeli yıllar oldu.

Duşta işimi bitirirken merak etmeden duramıyorum, meleğimin gelmesinin üzerinden ne kadar zaman geçti? Gülün yüze tekrar bakarak aynaya doğru yürüyorum ve banyodan çıkmadan önce resminin etrafına bir kalp ve başının üzerine bir hale çiziyorum.

"Akşam yemeği hakkında konuşmaya hazır mısınız?" Köşeyi dönüp havluyla saçlarımı kuruturken soruyorum. Yatağa bakıyorum ve kalbim duruyor, boş. Bir şey duyuyorum ve dönmek üzereyken biri sırtıma atlıyor ve keskin bir şeyin derimi deldiğini hissediyorum. Everly üstümden atlıyor, elinde artık boş olan şırıngalarımın biri var.

"Oh-" Vücudum ağırlaşırken ve tökezlemeye başlarken hafifçe gülüyorum. "Seni... lanet olası velet." Sendeleyerek yatağa doğru ilerliyorum ve oda dönmeye başladığında üzerine düşüyorum. Bir baskı hissediyorum ve Everly'nin üstümde belirip belime sarılışını izliyorum.

"Bebeğim, sana söylemekten nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum, bir yandan da içime dolan uyuşturucuyla savaşmaya çalışıyorum. "Ama altmış saniye içinde sikim de benim kadar baygın olacak."

"Altmış saniyede çok şey yapabilirim ama seni sikmeyeceğim." Eğildi ve alt dudağımı dişlerinin arasına almadan önce çenemi *kabaca* kavradı ve *evet bebeğim, ısır beni*.

Kanımın metalik tadı ağzımı doldururken inliyorum ve umutsuzca onun beni öptüğü gibi ben de onu öpmeye çalışıyorum. Yine de faydası yok, kaslarım işbirliği yapmıyor.

Ağzına karşı kıkırdıyorum; sikişmek istemediğini söyleyebilir ama karnımın üzerinde kayan kaygan amcık aynı fikirde değil.

Everly geri çekiliyor, gözlerimin yuvarlanışını izlerken kanım pembe dudaklarını boyuyor.

"Ne... yapacaksın?" Mırıldanıyorum, gözlerim açık kalmayı reddediyor.

"Öncelikle seni bağlayacağım ve sonra..." Eğildi ve kulağımı yaladıktan sonra "Seni öldüreceğim" diye fısıldadı.

"Sorun değil," diye mırıldandım zayıfça. "Sadece o amcığı bana sürtmeye devam et... bu arada... sen de..."

"TAM BURADA," Everly'nin küçük iniltisi uyuşturucu etkisindeki uykumu böldü. *Ne kadar zamandır baygınlığım? Lanet olsun, başım beni öldürüyor.* Ona ilaç verdiğimde başı ağrıyor mu? Eğer öyleyse, özür dilemem gerekebilir.

"Mmmm..." İnliyorum, aletimin etrafında bir şey hissediyorum. Lanet olsun, çok iyi hissettiriyor. Gözlerimi açıyorum ve Everly'nin vücudu görünürken odaklanmaya çalışıyorum. Oda karanlık, sadece dışarıdan gelen ışıklar onu kısmen görmeme izin veriyor. Aletimi kabaca aşağı yukarı hareket ettirirken göğüsleri zıplıyor. "Siktirkk..." Homurdanıyorum, ellerimi hareket ettirmeye çalışıyorum. Yine de kapana kısıldım ve kemerimle değil. Hayır, belli ki çantamı karıştırmış ve lanet kelepçelerimi bulmuş. "Ohh," diye gülüyorum öfkemi bastırmak için. "Tanrım, seni elime geçirdiğimde... Siktir!" Tırnaklarını göğsümde gezdirirken acı içinde tıslıyorum.

"Seni öldürecektim," diye inliyor, klitorisini bana sürüyor. "Ama daha iyi bir şey düşündüm. Onun yerine seninle ödeşeceğim," diye pantolonunu indiriyor ve amcığı sikimin etrafında kasılırken ne konuştuğunu umursadığımı sanıyorsa yanılıyor.

"Bebeğim bir fikrim var," diye homurdanarak kalçalarımı kabaca yukarı kaldırıp onu tamamen içine sokuyorum ve zevkle çığlık atmasına neden oluyorum. "Bunu senin için yapmadan önce o lanet çeneni kapatmaya ne dersin?" Daha hızlı itmeye başlıyorum ve sanki neredeyse orada olduğumu biliyor gibi. Üzerimden yuvarlanırken yüzünde şeytani bir sırıtma oluşuyor.

"Olamaz!" Kısıtlamalarımı çekerken çırpınıyorum. Yanıma gelip göğsüme tükürmeden önce sikimdeki uyarılmışlığını yalarken gülüyor.

"Şimdi, randevum birazdan burada olacak." Ona aldığım külotu giyerken gülümsüyor. "Merak etme, seyircileri sever." İçimde hissettiğim öldürücü öfke daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor.

"Başka birinin sana dokunmasına izin verirsen, onu öldürürüm Everly," diye homurdanıyorum, vücudum titriyor. "Hiç kuşkun olmasın, onun kanı *senin* o güzel ellerine bulaşacak." Yatağın kenarına doğru yürürken kalçalarını sallarken kaşlarını kaldırıyor.

"Yatağa kelepçelenmiş bir adam için çok büyük bir konuşma."

"Bıçağımı saldırğanının boğazına sapladıktan sonra kustun, bir başkasıyla başa çıkabileceğini sanıyorsun. Ve bu herif masum olacak." Göğsümden gelen hırıltıyla uyarıyorum. Üzerime eğiliyor, eliyle dövmeli göğsüme tükürüğünü sürüyor.

"Hâlâ melek olduğumu mu düşünüyorsun?" Eli taşaklarımı kavrarken sırtıyor.

"Siktir!" Kıkırdayarak tıslıyorum. "Evet," eli sıkılaşıp zevkin rahatsız edici bir bölgeye girmesine neden olurken nefes nefese kaldım. "Evet, öyle. Tabii Lucifer babasını kızdırmadan önce Tanrı'nın en sevdiği meleği idi." Uyarının alt tonu onun gözünden kaçmıyor ama umurunda da değil. Everly şu anda hissettiği güçle sarhoş olmuş durumda ve belki de ilk kez birinin beni öldürebileceğini hissediyorum. Bu vahiy karşısında sikimin yeniden sertleşmeye başlaması, şüphesiz kafadan kontak olduğumu doğruluyor. Eh, sorun değil.

"Ohhh... yani şimdi Lucifer oldum." Meme ucumu kabaca ısırırken sırtıyor.

"Lanet olsun!" İnliyorum, sikim dokunulmak için çılglık atıyor.

"Bu seni Tanrı yapar mı?" diye fısıldıyor kulağıma doğru, bir yandan da kulağımı okşuyor.

"Tanrınız, evet." Törpüledim. Kapıya hafifçe vurulunca dikkatimizi çekiyor ve uyumsuz gözleriyle bana bakmak için geri çekildiğinde kalbimin sıkıştığını hissediyorum.

"*Tanrım*, yaramaz meleğini cennetin kapısından kovmaya hazır ol."

"Everly," diye uyarıyorum sırtışı daha da büyürken. "Bu senin sonun-" Külotunu tekrar çıkarıp ağzıma sokuyor, sonra da

yanağıma alaycı bir şekilde vuruyor. *Onu öldüreceğim. Önce onu sonra da onu öldüreceğim.* Aklını kaçırmış ve benim bile anlayamayacağım bir seviyede. O bir kaos. Ben ne düşünüyordum ki? O tatlı, masum bir melek değil. O, dünyanın yanışını izlemek isteyen ahlaksız bir sapık. İsimsiz uzun boylu bir adam içeri girerken öfkeyle izliyorum, gözleri kızımın onun için tam teşhirde olan çıplak amından ayrılmıyor.

"Kahretsin-" diye sırtıyor, dudaklarını yalıyor. "İlanına cevap verdiğimde bunun bir aldatmaca olduğundan emindim." Adam arkasından yaklaşırken Everly yatağın ayak ucunda duruyor. Elleri çıplak vücuduna değiyor ve kelepçelerimi çekerken iç çamaşırlarımın arasından hırlıyorum. Bana endişeyle bakıyor, gergin olmalı çünkü ona en kötü acıyı çektirmeme saniyeler kaldı. "Bunu istediğinden emin misin?" Ben ona ters ters bakarken gülüşü endişe dolu, serbest kaldığım anda sessizce ona ölüm sözü veriyorum. "Biraz kızgın görünüyor." Ona delik deşik bakmaya devam ederken cevabım burnumdan duyulur bir şekilde nefes vermek oluyor.

"Elbette," diye yalan söylüyor Everly, benim lanet meleğim yalan söyleme konusunda çok iyi olduğunu kanıtlamaya başlıyor. Adamın etkileyici olmayan göğsüne yaslanıp elini amına götürürken gözleri beni hiç bırakmıyor. "Ne kadar büyük olduğuna bak, eğer bunu istemeseydi, onu yatağa yatırıp kelepçeleylebilir miydin sanıyorsun-Ah!" Eli klitorisine dokunarak onu ıslatırken kumaşın içinden çığlık atıyorum. Gözlerimin içine bakarak nefes nefese kaldı ve adamın eline doğru sürtünmeye başladı. "Tam orası," diye inleyerek kalçalarını sallıyor.

Kırmızı görmüyorum, sadece beyaz, sıcak bir öfke. Fermuarını duyuyorum ve onu yatağa doğru eğilmesi için itişini izliyorum ve bu kadarı bana yetiyor. Tüm gücümle yatak başlığındaki çubuğa sarılıyorum. Direk yerinden çıkmadan önce üç deneme yapmam gerekti. Bir anda ayağa kalkıp ürkmüş adamı yakalıyorum ve iç çamaşırını ağzımdan çıkarırken onu duvara çarpıyorum.

"Kimse benim olana dokunamaz." Onu yakalayıp boynunu kırmadan önce homurdanıyorum. Vücudu yere yığıldı ve ben onun üzerinden geçerek yatakta yatan, elleri ağzında olan kızıma doğru yürüdüm. Önünde duruyorum, nefesim daralıyor, vücudum adrenalin ve daha önce hissetmediğim bir öfkeyle titriyor. Hızlı bir hareketle kelepçelerimin zincirini boğazına doladım ve sıkıca tuttum. Tutuşumu gevşetmek için nafile bir çabayla zinciri kavramaya çalışırken tükürüyor.

"Neden bu kadar itaatsizsin?" Hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum. "Sana güzel bir oda tuttum, bize güzel bir akşam yemeği alacaktım, sana kıyafetler aldım ve böyle mi teşekkür ediyorum? Neden? Neden beni sinirlendirmekten zevk alıyorsun?" Öksürüp soluk soluğa kalırken uzaklaşmadan önce onu serbest bırakıyorum. Ne yapacağım ben şimdi? Odamızda ölü bir adam var. Bilinmeyen, *çok ölü* bir adam.

"Sen lanet bir psikopatsın!" Bana bir yastık fırlatırken hışırtılı sesi çılgılık atıyor. Yastığa bakıyorum ve neredeyse güleceğim. Benim gibi bir katile vurmak için çok aptalca bir şey. "Aşağılık, ahlak yoksunu, psikopat bir canavar!" Gözlerim yastıktan tekrar ona kayıyor.

"Ve amın benim için ağlıyor," diye sırtıyorum gözleri titrerken. "Buraya bir yabancıyı getirdin ve sırf onu durdurup durdurmayacağımı görmek için sana dokunmasına izin verdin. Hoşuna gitti, değil mi?" Ağzını açıyor ve ağzından dökülmesine izin vermek üzere olduğu yalanı görüyorum, ona uyarıcı bir bakış atıyorum ve o da ağzını kapatıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. Bundan zevk alıyorsun. Cinayetten, tehlikeden, kıskançlıktan, değil mi?"

"I..." Sesi çok küçük ve utanç dolu. Bu hoşuma gitmiyor. Evet, odamızda ölü bir adam olması pek uygun bir durum değil ama bir yolunu bulacağım. Yine de utanmaya yer yok.

"Bakışlarını asla değersizmişsin gibi yere çevirme," diye tükürdüm. "Eğer istediğin buysa, buna sahip çıksan iyi edersin."

"Ronan," diye fısıldıyor, bu zayıf bir yalvarış ve başımı sallıyorum.

"Everly, eğer bunu istiyorsan, kanıtla. O utancı orada bırak, dizlerinin üzerine çök ve bana doğru sürün. Buraya gel ve başladığın işi bitir." Tereddüt ediyor ve sanki ona gerçekten bir seçenek sunuyormuşum gibi yatağına bakıyor. Buna inanması çok hoş. Bir gün birlikte olacağımızı anlayacak; ölümde bile ruhlarımız iç içe geçecek, aynı ruhun iki yarısı, bir kez daha birbirine bağlanacak, ikiz alev. Gitmesine izin vermeyi reddediyorum. Ama doğru seçimi yaptığı sürece, ona bir seçim illüzyonu sunacağım.

Everly yataktan yere doğru kayıyor. Elleri ve dizleri üzerinde sürünürken bana bakıyor, kıcı her hareketinde zıplıyor. Önümde duruyor ve ben uzanıp saçlarını okşuyorum.

"Ne kadar iyi bir kız," diye övüyorum elimle yanağını okşarken. Pantolonumdan sikimi kurtarmak için uzanıyor ama onu durduruyorum. "Elini amına sok. Tanrın için ne kadar ıslak olduğunu göster bana." Everly elini amına doğru uzatıyor ve kendine dokunurken inliyor. Elini çekiyor ve küçük elini kaplayan parlayan suyunu görünce bir inilti bırakıyorum. Ona doğru yürüyorum

çantamdan avcı bıçağımı çıkardım ve ona doğru yürüdüm. Bıçağı kaldırdığımda irkildi ve ancak bıçağı ölü arkadaşımızın karnına soktuğumu görünce sakinleşti. "O amcığı o sapın üzerine koy ve sikimi yala. Ben söyleyene kadar sikişmeyi ya da emmeyi bırakmayacaksın, anlaşıldı mı?"

Everly başını sallıyor, sonra adamın üstüne çıkıyor ve sapımı içine sokarken haykırıyor. "Siktir," diye inliyor bana bakarken. Yanakları ve göğsü uyarılmaktan kıpkırmızı olmuş, gözleri kapüşonlu ve cam gibiydi.

"Sikmek doğru," diye törpülüyorum sikimi serbest bırakırken. Başının arkasını kavrayıp kalın uzunluğumu narin boğazından aşağı sokuyorum. Çekip tekrar içine girerken ona uyum sağlaması ya da toparlanması için zaman tanımıyorum. "Zıplamaya başla," diye homurdanıyorum itişler arasında. Everly öğürüyor, salyaları akıyor ve gözyaşları yüzünden ve çenesinden aşağı akıyor. Yine de dinliyor. Tabii ki dinliyor. Benim tatlı, mükemmel meleğim o uzun sapta yukarı ve aşağı kayıyor, bunu yaparken nefes nefese kalıyor ve sikimin etrafında inliyor. Yukarı bakıyor ve gözlerimiz birleşiyor ve lanet olsun, o anda ölüp cennete gitmişim gibi hissediyorum. Kalçalarının içi o sikik herifin kanına bulanmış gibi ve gözleri geri dönerken titriyor, bir orgazm devralıyor.

Sikimi ağzından çekip alıyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum. "Dön," diye haykırdım. Etrafında dönerken haykırıyor, şimdi ölü adamla yüz yüze, amcığı hala sapımda yukarı ve aşağı kayıyor. Onu göğsüne doğru eğerek kıkına tükürdüm ve bir parmağımı içeri soktum.

"Hayır!" İzinsiz giriş karşısında nefesi kesilir ve geri çekilmeye çalışır.

"Klitorisini parmakla." Kalın bir şekilde homurdanıyorum. "*Şimdi.*" Sızlanıyor ama söyleneni yapıyor ve bacaklarının titremeye başlaması uzun sürmüyor ve sıvılarını serbest bırakıp bıçağımı ıslatırken ağlayarak geri çekiliyor. Onu sapından koparıyorum, uyarılmışlığını elimde topluyorum ve başını kıkının içine bastırmadan önce horozumu yağlıyorum.

"Ow! S-Stop!" Onu istila ettiğimde tekrar ağlıyor. "Oh lanet... mmm..."

"Durmayacağım," diye neredeyse inliyordum çekilip içine girerken. "Asla durmayacağım, Everly." Onu kelepçeli kollarımla çevreleyip bıçağın sapına geri götürürken her itiş arasında homurdanıyorum, ama bu sefer klitorisinden ben sorumluyum.

"Ronan!" diye haykırıyor, kıkına daha hızlı girdiğimde tekrar boşalıyor. Sanki ayakta duramayacak kadar yorgunmuş gibi öne doğru eğildi ve ben de klitorisini çimdikledim

hızla şapırdatmadan önce kabaca. "Tanrım," diye inliyor ben sırtındaki ter tabakasını yalarken.

"Evet, benim tatlı Meleğim," Nefes nefese, taşaklarım gerilirken başımı tavana doğru çeviriyorum.

"Ronan... d-durma," diye homurdanıyor tekrar boşalmadan önce ve bu benim felaketim oluyor.

"Siktir!" Kükrüyorum, serbest bırakırken kendimi kışının derinliklerine gömüyorum. Zevk dalgaları üzerimden geçerken vücudum titriyor. Kendimi kaldırarak, ondan kaçan küçük çığlığa sırtıyıyorum. "Yapabilirsin-" Hızlı nefeslerimi düzene sokarak nefes alıyorum. "Artık durabilirsin, Angel."

Everly kolu kaldırıyor ve ayağa kalkmaya çalışıyor ama bacakları tutmuyor. "Hey, hey," diye mırıldanarak onu kollarıma çekiyorum. "Sakin ol tatlı kız," onu banyoya götürüp duşu açtıktan sonra çantama doğru yürüyorum ve kelepçelerimin anahtarlarını bulmak için karıştırıyorum. Serbest kaldıktan sonra ona dönüyorum. "Hadi seni temizleyelim."

"Ben ne yaptım?" diye fısıldıyor, farkındalık onu ele geçirirken vücudu titriyor. Duşa girmesine yardım ederken gözleri benimkileri buluyor. "Başka bir adamı öldürdüm."

"Teknik olarak onu *ben* öldürdüm." Sırtını suyun altına yaslarken sırtıyıyorum.

"Onu buraya getirdim, öldürdüm ve... Aman Tanrım..." Beni itip kakarak duştan çıktı ve tualete doğru eğildi.

"Everly," diye inledim. "Bebeğim, ne zaman biri ölse kusmayı bırakmalısın." Doğrulurken ve beni duvara doğru iterken bana ters ters bakıyor. İyi bir adam olmaya karar vererek, fayansa doğru düşünüyorum ve daha etkili olması için bir homurtu çıkarıyorum.

"Sen bir canavarsın," diye tıslıyor, sesi zehirle dolu.

"Öyleyim," diye kabul ediyorum, su onun üzerinden akarken gözlerim kıvrımlarında geziniyor, orada olanlara dair tüm kanıtları temizliyor.

"Beni eğlendiriyorsun," diye tükürüyor ve ben sırtıyıyorum. "Etmeliyim,"

"Benimle aynı fikirde olmayı bırak!" diye homurdanıyor ve ayağı kayıyor, kolundan tutup göğsüme yaslıyorum.

"Duracağım," diye fısıldıyorum, elimi saçlarında gezdirerek. "Kabul etmediğim bir şey söylediğinde. Ne olduğumu biliyorum, Angel. Aklımın yerinde olmadığını biliyorum, iyi olmadığını biliyorum..." Mizahtan yoksun olsa da hafifçe kıkırdıyorum. "Biliyorum, ben bir canavarım, bir psikopatım, bir

iblis... bir ucube." Çocukluk ve gençlik yıllarımın anıları gözümün önünden geçerken homurdanıyorum. Rahibe Agatha'nın beni kutsal suda boğduğu anılar su yüzüne çıkarken, tenime çarpan su irkilmeme neden oluyor.

"Kirli," diye haykırıyorum, ellerim başımı kavrarken göğsümde ezici bir ağırlık varmış gibi hissediyorum. *Kirli, kirli, kirli*. Ben pisim, bir günahkârım, günahlarının bağışlanması için babasına günahlarını itiraf etmesi gereken aşağılık bir günahkârım. Kurtulmak için.

Ben hiç kurtarılmadım. İyi bir çocuktum; bana söyleneni yaptım ve bu hiç bitmedi.

Elimde Rahibe Agatha'nın tespihinin dövmesini görüyorum ve boynumdaki ipi sıktığını hissediyorum, bu benim felaketim.

"Ronan?" *Everly mi?* Yanımdaydı ama şimdi onu göremiyorum, kokusunu alamıyorum. Boğuluyorum.

"Ronan!" Boynuma bir şey dokundu ve sersemliğimden kurtuldum. İçgüdülerim devreye giriyor, onu yakalıyorum ve çevirerek figürü duvara çarpıyorum. "Ronan dur," diye bağırıyor ve meleğimin geniş, korku dolu gözlerini görerek gözlerimi kırıştırıyorum.

"Everly," diye fısıldıyorum yüzüme dokunup irkilmeme neden olurken. "Shhh..." Diğer elini diğer tarafına koyarak mırıldanıyor ve Yaklaşıyor. "İyisin." Nefesim hâlâ kesik kesik ve ellerinin altında titriyorum. Endişeli gözleri benimkileri arıyor. "Nereye gittin?"

"Kalmam gereken bir yerde." Boğazımdaki yumrunun üstesinden geldim. "Haklısın, ben bir canavarım..."

"Biliyorum," diye itiraf ediyor duşu kapatırken. "Ama ben de öyleyim ve canavarlar bile bir nebze mutluluğu hak ediyor, değil mi?"

"Everly," diye titrek bir yalvarışla seslenirken kendimi çok ağırlaştırmış hissediyorum. "Sen canavar değilsin, ama benimle kalırsan... canavar olacaksın." Gözlerimi kaçırarak duştan çıkıyorum ve bir havlu alıyorum. Onun kalmasını istiyorum ve her parçam onu tutmak için çığlık atıyor. Ve tutacağım, ama uzaktan. Gitmesine izin vereceğim ama o benden asla kurtulamayacak. Ve ben... Tanrım, ben her zaman onun olacağım.

"Bunu temizleyeceğim," diyorum, sesim boş ve mesafeli. "Çantamda on bin nakit var, al ve git. Maceramız sona erdi."

"Ne?" Duştan çıkarken ciyak ciyak bağırıyor, sıcaklık değişiminden dolayı tüyleri diken diken oluyor. "Yirmi dört saat içinde iki kişiyi öldürdüm! Bunun geri dönüşü yok Ronan."

"Sen kimseyi öldürmedin," diye kuru kuru homurdanıyorum. "Onu öldürdüm ve ben hâlâ senin beynini sikerken oduncu ölmüştü. Sadece neyi seçeceğini görmek istedim."

"Neden?" diye soruyor ben karo zemine bakmaya devam ederken.

"Bilmiyorum, hastalıklı bir merak mı? Sana söyledim," diyerek şakağıma sertçe vuruyorum. "Berbat durumdayım."

"Hayır." Kararlı bir şekilde banyodan çıkarken ben de onu takip ettim. "Bunu can sıkıntısından yaptığına inanmayı reddediyorum. Başta sana inanmadım ama... ama Ronan, sen ve ben, biz bir şeyiz. Bunu biliyorsun, bunu hissettiğini biliyorum."

"Hissettiğim şey," diye dudaklarımı bükerek ona ters ters bakıyorum. "Can sıkıntısı ve kızgınlık. Şimdi parayı al ve defol git buradan."

"Hayır," sesi titriyor olsa da doğrudur.

"Çık dışarı!" Kükreyerek hafifçe sinmesine neden oluyorum ama ne paraya ne de kapıya doğru bir hamle yapmıyor. Meydan okumasından bıkip çantaya doğru yürüyorum ve bantlanmış banknotları alıp ayaklarının dibine fırlatıyorum. "O lanet parayı al ve defol git. Seninle işim bitti."

"Seninle işim bitmedi!" diye tersliyor ve beni şaşırtıyor. *Benimle işi bitmedi mi? Ben ona ilaç veren ve onu öldürmek isteyen canavarım, hâlâ da yapabilirim... Neden bahsediyor bu?* "Bu arada sen de siktir git," diye tıslıyor, bir yandan da bana parayla vuruyor. "Bütün bunları yaşadık ve sen bana on bin dolar fırlatıp iyi günler mi diyorsun?"

"Üzerimdeki tek şey bu," diye mırıldanıyorum, hâlâ neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. "Bu yüzden mi kalıyorsun? Daha fazlasını mı istiyorsun?" Bu onda daha önce hiç görmediğim bir öfke ifadesiydi.

"Bana bir daha böyle bir şey söylersen o lanet ağzından dilini keserim! Ne senin ne de başkasının parasını istiyorum, seni lanet olası pislik!" Kaşlarını kaldırarak çantaya uzandım ve çakımı çıkardım. Açtım ve ona doğru çevirdim.

"Hadi o zaman Angel, yap şunu." Ben dizlerimin üzerine çökerken o çakıyı alıyor.

"Neyin var senin?" Ben gözlerimi kapatırken usulca fısıldıyor.

"Daha iyi bir fikir, o bıçağı al ve içime sok. Tek istediğim bu dünyadan ayrılırken gözlerini görebilmem."

"Ronan," başımın arkasını tutuyor ve kontrolü ele almasına izin veriyorum. Güçten vazgeçmek çok doğal değil ama onun için her şeyi, her şeyi verirdim. *Beni dışarı çıkar bebeğim ve kaç. Asla sahip olamayacaksın*

Omzunun üzerinden bakıp orada olup olmadığını merak etmek. Dizlerinin üzerine çöktüğünü duyuyorum ve bıçağımın boğazıma gidişini izleyerek gözlerimi açıyorum. Onun cennet gibi gözlerine bakıyorum ve hafifçe başımı sallıyorum. Bıçağı tenime doğru itiyor ve bıçağın ısırığını hissediyorum. Yanmayı ve serbest kalmayı memnuniyetle karşılıyorum, bu çok özgürleştirici ve her an bir daha asla başka bir şey düşünmeyeceğimi ya da endişelenmeyeceğimi biliyorum. Tatlı kızıma bakıyorum, onun son görüşüm, son düşüncem, son duam olduğundan emin oluyorum. Son kalp atışlarım sadece ve sadece ona ait.

Everly bıçağı boğazımdan çekiyor ve ağzını kapatıyor. Ona ne yaptığını sormak üzereydim ki dudakları bıçağın olduğu yerde boynumdaydı. Dilini kesiğin üzerinde gezdirip kan izlerini yalıyor.

"Kahretsin," diye inliyorum, ağzıma doğru hamle yaparken kaçmaya çalışan hıçkırığımı bastırmak zorunda kalıyorum. Kanımdaki bakırın tadını alıyorum ve hakimiyet için diliyle savaşıırken hırlıyorum. Başının arkasından tutarak onu ağzımdan çekiyorum ve şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Neden?" Zayıfça soruyorum. *Lanet olsun, lütfen anlamamı sağla.* Neden? Neden bu güzel yaratık beni bitirmek yerine beni tutuyor?

Adımı fısıldarken narin parmakları sert ve kirli yanaklarımda geziniyor. Dokunuşunun sıcaklığı beni içine çekmeye çalışan karanlığı eritiyor. "Canavarların bile sevgiye ihtiyacı vardır."

"Bir canavarı sevemezsin," diye boğuluyorum, ergenliğimden beri içime işleyen cümleyi kusuyorum. Everly kucağıma tırmanıyor ve beni yerimde tutuyor.

"Eğer sen de bir canavarsan yapabilirsin." Eli benimkini tutuyor ve kalçalarındaki kabarık deri bölgelerini hissediyorum. Onlara dokunmama izin veriyor. Bütün gece olanları başlatan şey buydu, onun yaralarına dokunmam.

"Sen benim ilk adam kaçıranım değilsin, öyle diyelim." İtiraf ediyor ve ben ona ters ters bakarken elim seğirerek kalçasını kavırıyor.

"Ne?" Zihnim, birinin ona zarar verdiği düşüncesi dışında hiçbir şeye odaklanamıyordu.

"Ailem beni istemedi; koruyucu aile sistemindeydim ki bu da başlı başına bir muameleydi. Sonunda kısmi bir burs aldım ve üniversiteye gitmek için çalıştım."

"Ne oldu?" Ağzı seğiriyor ve en ufak bir omuz silkme hareketi yapıyor.

"Bir grup üniversiteli çocuk beni bir barakaya götürdü, uyuşturdu ve bir hafta sonu boyunca alıkoydu. Videolar çektiler, fotoğraflar çektiler, beni mahvetttiler. Sonra hiçbir şey olmamış gibi okula geri döndüler."

"Bu onları canavar yapar, seni değil." Parmaklarımı saçlarında gezdirirken söyledim. "Kimdi onlar?" Dudaklarının arasından küçük, kuru bir kahkaha kaçıyor.

"Hepsini tanımıyorum ama biri şu anki eski sevgilimdi."

"*Pip*'teki gibi eski sevgilin." Bakışlarıma karşılık vermeden usulca başını sallıyor.

"Devon," diye adını söylüyor ve ben de onu yakalayıp sert bir öpücük için kendime çekiyorum. Dilini ağzımın içine çekip önce üst dudağını sonra da alt dudağını emerken inliyor.

"Mükemmel ağzını bir daha asla bu isimle kirletme." Gözlerini kocaman açmış bana bakıyor, şişmiş dudakları aralanırken yumuşak bir pantolon kaçıyor. "O kelimeyi söyle ve ben de onu öldüreyim." Bir kelime bile söylemesine gerek olmamasına rağmen fısıldıyorum, hayır bu pislik ona dokunduğu için zaten bok listemdeydi, ama ona saldırdığını bilmek... o öldü.

"Seni öldürmemi istiyorsan bir şey yapman zor olacak." Eli sikimin üzerinde gezinirken ağzıma doğru fısıldıyor.

Ağzına karşı sahiplenici bir şekilde homurdanıyorum, "Bir yolunu bulacağım, sen merak etme. O ölü bir adam."

"Sana bir sır verebilir miyim?" diye fısıldıyor çenemi ısırırken. Lanet olsun, bu çok iyi hissettiriyor.

"Mhm," diye inliyorum gözlerimi kapatırken, onun verdiği hissin tadını çıkarıyorum. "Kimsenin bana dokunmasını istememen hoşuma gidiyor."

Tek gözümü açıp bakıyorum. "Kimse yeterince değerli değil."

"Ama bana seni öldürmemi söyledin, eğer sen ölürsen başka biri bana dokunmak zorunda kalabilir." Onu boğazından yakaladım ve gözlerimin içine bakmasını sağladım.

"Benden başka *kimse* sana dokunamaz." Boğazımı sıkıyor ve bana aynı yoğun bakışını yöneltiyor.

"O zaman hayatta kalsan iyi edersin. Çünkü sen öleceksin ve ben sırf seni kızdırmak için herkesle yatacağım." Sırıttı ve ben de patladım. Bir anda ayağa kalktım, onu duvara çarparken sikimi kavradım ve hiç uyardan aminin içine soktum. Bu saldırı karşısında keskin bir çığlık attı ama umurumda değil. Dışarıda balkona doğru yürürken, onu metal korkuluklara oturttum ve üzerine yasladığımda nefesi kesildi.

"Ronan!" diye haykırıyor, baş aşağı asılı dururken kollarıyla korkuluklara tutunuyor. Parmaklarım kalçalarına girerken onu görmezden geliyorum, onu daha derin ve daha sert becerirken. "Ronan! Düşeceğim!" İnlemelerinin arasında ağlıyor.

"Eğer düşersen," diye homurdanıyorum itişler arasında. "Ben de seninle düşerim, Angel. Haklısın, seni bu dünyada bırakamam ve ben de sensiz bu dünyada olamam-sikeyim!" Başımı geriye atarak kükrüyorum. Elleri kayarken çığlık atıyor ama klitorisini kasık kemiğime sürttüğüm için sıkı tutuyorum. Tekrar çığlık atıyor, bu sefer serbest bırakırken zevkten, sıvısı merkezinden akarken geri çekiliyorum. "O kadar mükemmelsin ki," diye bağıriyorum, duvarları nabız gibi atan sikimin etrafında sıkılaşıırken tekrar tekrar içine giriyorum. "Çok iyi bir kızsın, sıırıslıklam olmuşsun. Tam orada, Angel, işte bu, o amcığı sikimin etrafında sık, sik... Everly!" Haykırarak, titreyen vücudunun derinliklerine yükümü boşaltırken hızla ona çarpıyorum.

Bitirdiğimde onu yukarı çekiyorum ve bunu yaptığmda gözleri dönüyor ve kollarımda gevşiyor. "Üzgünüm Angel," diye sıırıtarak başını öpüyorum. "Sanırım çok uzun sürdü."

EVERLY

ALTI

Ginleyerek gözlerimi açıyorum, başım zonkluyor. Otel odasının etrafına baktığımda, neredeyse fazla temiz koktuğunu fark ediyorum. Yerde ölü bir adam olduğunu düşünürsek, beklediğim bu değildi. *Kahretsin, bir ölü*

Adamım. Neyim var benim böyle? Bu kadar ileri gitmesine nasıl izin verdim? Ne yapıyorum ben? Birkaç gün içinde iki ölümden sorumluyum ve neden? Sahiplenici bir katilin beni istemesinden zevk aldığım için mi? Böyle olmamalıyım. Bu hastalıklı bir durum. Öyle olduğunu biliyorum ama Ronan'ı bir sonraki nefesimden daha çok arzuluyorum. Bu daha önce hiç hissetmediğim bir şey, açıklayamıyorum ve korkunç çünkü o içimde bir daha asla uyumayacağını bildiğim bir karanlığı uyandırdı. Ve ben bunu istemiyorum, daha fazlasını istiyorum, daha fazlasını arzuluyorum. Birbirimizi ne kadar zorlayabileceğimizi görmek, sınırlarımızı bulmak ve sonra onları aşmak istiyorum.

Oturduğum yerde irkildim, vücudum dün gecedan beri ağrıyordu. Olanlara inanamıyorum. Bıçak, Ronan'ın beni arkadan alması, balkon. Balkonda sevişirken bayılmışım ve ne geldiğimi ne de onun beni yatağa getirdiğini hatırlıyorum. Yine de buradayım. Çıplağım ama kendimi temiz hissediyorum ve dün gece sürmediğim otelin losyonu gibi kokuyorum. Odaya bakıyorum, cesedin olmadığını görünce bir nefes alıyorum. Kan yok, ceset yok, Ronan yok. Tökezleyerek yataktan çıkarken içimi bir endişe kaplıyor. Çantası gitmişti.

Yatağa döndüğümde, küçük bir kâğıda sarılı buketle birlikte düzgünce katlanmış giysiler görüyorum. Çiçeklere baktığımda, yumuşak beyaz yaprakların gözyaşı ya da çan şeklinde aşağıya doğru döndüğünü fark ediyorum. Çok hüznülüler ama bir o kadar da güzeller. Çiçekleri burnuma götürüp derin derin içime çekiyorum, yeşil bahar kokusunun içime işlemesine izin veriyorum.

aşağı inip kıyafetleri topluyorum. Ekose tişörtü üzerime geçirmeden önce yüksek belli kot pantolonu ve kısa kollu atleti giyiyorum.

"Gerçekten mi?" Kıkırdıyorum, yerdeki ayakkabılara bakıyorum. "Ayakkabı numaramı biliyor musun? Bunu nasıl anladığını bilmek istiyor muyum?"

"Bir hükümdar,"

"FFFFUCK!" Ronan'ın sesiyle yatağa geri dönerken çığlık atıyorum. Yüzünde bir sırıtış belirirken koyu sarı kaşlarını kaldırıyor.

"İyi misin, Angel?" Bana bir çanta uzatmadan önce alay ediyor. Sorgulayan bakışlarıma "Kahvaltı," diye cevap veriyor.

"Bana kahvaltı getirdin mi?" Bana bir kahve uzatırken sordum. "Nerede-"

"Yemeğini ye," diye araya giriyor. "On dakika içinde yola çıkıyoruz." "Nereye gidiyoruz?" "Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

Telefon.

Telefonunu pantolonunun cebine sokarken "Yola çıkmam lazım," diye iç geçiriyor. "Sınırı geçmem gerekiyor, zaten burada olmam gerekenden daha uzun süre kaldım."

"Bekle, seninle mi geliyorum?" Ağzımdan bir parça çörek sarkarken soruyorum. Ronan çöreğe bakıyor ve önümde çömelip eğilerek çöreğin ucunu ısırırken yüzünde içten bir gülümseme oluşuyor.

"Dün gece sana çıkışını verdim, Angel." Eli boynumun arkasına dolanıyor ve beni olduğum yerde kavıyor. "Burada kalmayı ve seni balkonda bayıltana kadar becermeme izin vermeyi seçtin. Artık ve sonsuza dek benimsin." Dudakları benimkilerden sadece milimetrelerce uzakta ve eminim kalp atışlarımdan hızlandığını ve nefes alış verişlerimi duyabiliyor.

"Peki ya benden bıktığında?" Ağzına karşı fısıldıyorum. "O zaman ne olacak?"

"İmkânsız," diyor sanki söylediklerim şimdiye kadar söylenmiş en saçma şeymiş gibi.

"Doğru," diyorum kıkırdayarak. "Sanki bunu daha önce duymamışım gibi." Kıkırdayarak, ayağa kalkmadan önce burnuna dokunuyorum. Ronan bileğimi kavıyor ve beni kendine çekiyor.

"Everly." Sesi alçak ve arzu dolu, adım sanki bana sahipmiş gibi söylüyor... belki de öyledir. "Seni ölümcül bir açlıkla izliyordum, her nefesini, her hareketini saplantılı bir şekilde inceliyordum. Sana olan bağımlılığım sadece hafif bir alev değil, akıl sağlığımı tüketen bir arzu cehennemi. Sadece ve sadece benim olduğun sayısız senaryo hayal ettim."

Var olan tek ruhlar. Everly, kendi hayatın üzerinde kontrolün olduğunu düşünebilirsin, ama benim tatlı meleğim, daha fazla yanılmazdın. Birbirimizin varlığına dokunmuş durumdayız, bizden kaçış yok. Ölümde bile birbirimizle iç içe olacağız. Anlamamı istiyorum, senden yorulmak yok. Sen benimsin, her zaman benim olman gerekiyordu ve her zaman benim olacaksın. Öyle ya da böyle, sonsuza dek bana ait olacaksın. Hiçbir şey bunun önünde duramayacak, sen bile."

"Ben bile mi?" Zayıfça soruyorum, kendimi onun bakışlarında kaybederken kalbim kulaklarımda çarpıyor.

"Eğer beni terk etmeye kalkarsan," diye mırıldanıyor, dudakları benimkilerle öyle yumuşak bir şekilde birleşiyor ki inlememe neden oluyor. "Seni öldürürüm, sonra da kendimi öldürür ve gelip seni tekrar bulurum." Şok içinde ağzımı açıyorum ve o bunu bir davet olarak kabul ediyor, dilini ağzıma sokuyor ve kendisinin olduğunu iddia ediyor.

"Ronan," diye inliyorum üzerime tırmanırken, sıcak ağzı boynuma ve çene hattıma ateşli öpücükler konduruyor. "Ronan, eğer sınırı geçeceksen seninle nasıl gideceğim?" Donup kalıyor ve geri çekiliyor.

"İyi bir kız gibi ön koltuğa oturacaksın ve pasaportunu istediklerinde onlara vereceksin."

"Benim pasaportum yok, ayrıca bir Kanadalının bir Amerikalıyı geri getirmesi garip görünmez mi?" Sinirlenerek kendini üzerimden itti ve çantasına doğru yürümeden önce kot pantolonunu iten ereksiyonunu ayarladı.

"Ben Boston'luyum, Kanadalı değilim. Aksanlarla aran pek iyi değil, değil mi?" diye dalga geçerek yüzümün kızarmasına neden oluyor.

"Bilmiyorum. Hayatım boyunca orta batıda yaşadım, senin de oradakilere benzediğini düşündüm. Yine de bu sorumu cevaplamıyor, pasaportum yok."

"Bana uygun belgeleri getiren bir adamım var. Sizininkileri almak için bu gece onunla buluşacağız."

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum tırnağımı ısırarak. "Ronan, başka bir ülkeye gitmek... Yakalanırsam beni hapse atarlar."

"Birincisi, bunun olmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun? İkincisi, bilmiyorum da ne demek? Bilecek ne var ki? Arabama biniyorsun ve sınırı geçiyoruz." Sesi, ormanda bağlı, gözleri bağlı ve ona yalvardığımdan beri duymadığım bir şekilde karanlık ve emredici.

"Ya hayır dersem?" diye fısıldıyorum çantasını omzuna atarken. "Ya burada kalmak istersem?" Dönüp bana bakıyor, parmaklarının arkası yanağımda geziniyor.

"Sana söyledim Everly, sen sonsuza dek bana aitsin. Sensiz yaşayamam. Dün gece sana bir çıkış yolu verdim ve sen bunu seçtin."

"Evet? Ve? Ronan, dün gece ölmek istedin!"

"Ne olmuş yani?" Eli yüzümden çekilirken sesi hafifçe çatlıyor. Kaşlarının şaşkınlıkla çatıldığını ve gözlerinin neredeyse kaybolmuş gibi görüldüğünü izliyorum. "Bana o şeyleri ölmeyeyim diye mi söyledin?" Yalan söylemek için ağzımı açtım, ona öyle demek istemediğimi söylemek için. Ama söyledim. Onunla konuştum çünkü ölmesi ve pisliği temizlemek için beni bırakması düşüncesi... çok fazlaydı.

Çok uzun süre sessiz kalıyorum ve yüzümde yazılı gerçeği görüyor. "Doğru," diye fısıldıyor, gözlerini kaçırarak. "Bir canavarı sevemezsin."

"Ronan! Bu hiç adil değil! Sen beni aldın! Bu konuda hiçbir şey normal değil, sana aşık olamam! Beni öldürmeyeceğine hala emin değilim! Yaptığımız şey, evet eğlenceli ama sürdürülebilir mi? Gerçekten mi? Yani Kanada'ya gideceğim ve orada öldürme çılgınlığına mı başlayacağız? Ne zaman duracak? Sen ve ben ya hapse gireceğiz ya da birbirimizi öldüreceğiz. Geceleri senin yanında uyurken bağımlılığından ve beni öldürmenden nasıl korkmayacağım?"

"Ben orada öldürmem," diye tıslıyor sanki ona hakaret etmişim gibi. "Şimdiye kadar yılda bir kez öldürüyordum. Bu benim için de yeni, tamam mı! Bunu beklemiyordum ve bizi nereye götüreceğinden emin değilim ama ne yapmam gerekiyor? Sen ve ben ayrı olamayız. Ve ikimiz arasında beni uykumda öldürmeyi düşünen tek kişi sensin." Gerçekçi sözleri karşısında irkildim.

"Ronan, bundan ne kadar keyif alsam da artık gitmem gerektiği çok açık. Sen ve ben... Sanırım buna bağımlıyız ve bundan iyi bir şey çıkmaz." Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm.

"Özür dilerim." Karanlık bir şekilde gülüyor. "Sana bensiz gitmene izin verildiği izlenimini mi verdim?" Ona ters ters bakmak için dönüyorum ama gözlerindeki incinmişlik ve ihanet beni kırıyor. Bunu gizlemeye çalışıyor ama paniğini görüyorum, o adamın arabasına atlayacağımı düşündüğünde gördüğüm paniğin aynısı. Uzanıp yanağını okşuyorum ve sanki ona vuracaktım gibi irkiliyor.

"Ro-"

"Hayır," diye homurdanıyor, yüzünü başka yöne çevirerek. "Eğer beni terk edersen, hayatına devam edip beni unutacaksan... hakkında

sonra da o ismin ölmesine izin verirsiniz."

"Bu zehirli," diyerek bana bakmasını sağlamaya çalışıyorum ama reddediyor, gözleri halıda delikler açıyor. "Aramızda ne olduğunu biliyorsun, bu yanlış, hastalıklı ve çarpık bir bağımlılık. Bunu biliyorum çünkü bunu söylerken bile bedenim burada kalmak ve daha ne kadar sapkınlaşabileceğimizi görmek istiyor. İkimiz için de güvenli değil. Birbirimizin sonunu getireceğiz."

"Haklısın," diye fısıldıyor, gözleri sonunda benimkilere ulaşıyor. Çok kaybolmuş görünüyor. "Ama senin benim sonum olman benim için sorun değil. Bedenin benimle kalmak istiyor ama lanet ruhum senden kopmayı hayal bile edemiyor. Bu sadece sevişmek değil Everly, eğer istediğin buysa sikimi kesip sana vereceğim. Sen benim oksijenimsin, eğer gidersen ölürüm."

"Birbirimizi bir haftadan daha az süredir tanıyoruz," diye devam ediyorum, kalbim karşımdaki paniklemiş adam için sızlıyor. Çok korkmuş ve yalnız görünüyor.

"Bu hayatta belki." Önümde dizlerinin üzerine çöktü. "Everly, sen ve ben bunların hepsini daha önce yaptık, bunu bildiğini biliyorum çünkü sen de hissediyorsun. Sana yalvardığımı duydun. Beni hissediyorsun. Biz-"

"Seninle gelmemi istiyorsan," diyorum kararlılıkla, bedenim titrese de onu dinleyemiyorum. Dinleyemiyorum çünkü söylediği her şey zaten kafamın içinde. Birbirimize bağlıyız, ruh eşiyiz ya da aynı sapkın, ahlaksız ruhun iki yarısı. Ona bir sonraki nefesime ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım var. Ama hiç kimse bir hafta sonra böyle bir uyanış hissetmemeli - ruh eşi olsun ya da olmasın. Nefes alarak, onun yalvaran bakışlarına bakarken bakışlarımı çelikleştiriyorum. "Eğer gitmemi istiyorsan, beni bir ceset torbasına koyman gerekecek. Canlı gitmeyeceğim."

"Neden?" Yüzünden aşağı bir damla gözyaşı süzülürken sesi kesiliyor. "Bunu neden yapıyorsun? Seni koruyacağım. Sana ne istersen veririm! Para? Mücevher? Bir ev? Araba mı? Kalbimi bir tepside mi? Herhangi bir şey, sadece söyle ve senin olsun!" Çılgınca bana doğru uzanıyor ama ben geri çekiliyorum.

"Özgürlük," diye fısıldıyorum. "Kendi seçimimi yapma özgürlüğü." Bana bakarken bir an dudağı titriyor.

"Angel, yanlış seçim yapacaksın."

"Bu benim yanlış seçimim." O ayağa kalkarken başını sallarken ben de karşı çıkıyorum.

"Seni korumaya çalıştığımı neden göremiyorsun?" Bana doğru bir adım atıyor ve ben de kapıya gelene kadar geri çekiliyorum.

"Öyle olduğunu düşündüğünü biliyorum," diyorum usulca. "Ama şu anda korunmaya ihtiyacım olan tek şey sensin." Sanki sözlerimle onu bıçaklamışım gibi. Gözlerini kapatırken yüzü buruşuyor, vücudu sönüyor. Otel odasının kapısını açmadan önce cebine uzanıp telefonunu alma fırsatını değerlendiriyorum. Ronan saçlarımdan tutup beni geri çekmeye çalışıyor.

"Beni terk etmiyorsun." Sıkılmış dişlerini gıcırdatıyor. "Sensiz yaşamayacağım."

"Bırak beni," diye fısıldıyorum sakince. "Yoksa çılglık atarım." Kapı açık ve tek yapmam gereken yardım için bağlamak ve her şey bitecek.

"Yapamazsın," diye nefes alıyor, "Çılgılık atarsan beni götürürler." Başımı sallıyorum.

"Beni zorlama," diye yalvarıyorum, saçlarımdaki tutuşu çözülürken eşikten adımımı atıyorum. "Çok özür dilerim," diye fısıldıyorum o bana bakmaya devam ederken.

Kapıyı kapatıp beni koridorda bırakmadan önce "Olacaksın" diye söz veriyor. Telefonuna bakıyorum, tabii ki kilitli. İç çekerek lobiye doğru ilerliyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum ama fikrimi değiştirmeden önce Ronan'dan olabildiğince uzaklaşmam gerektiğini biliyorum.

RONAN

YEDİ

S O gitti.

Arabamda otururken tabletimin ekranına bakıyorum. Şu anda ne kadar hızlı hareket ettiğine bakılırsa biri tarafından alınmış. Dürüst olmak gerekirse, telefonumu aldığına inanamıyorum. Takip etmesi en kolay şeydi. İyi ki almış, çünkü şu anda onun yerini başka türlü bulmaya çalışacak durumda değilim.

Gitti.

Bıçak kolumda gezinirken "Siktir," diye tıslıyorum. En son ne zaman böyle bir rahatlamaya ihtiyaç duyduğumu hatırlamıyorum. Muhtemelen on yıldan fazladır. Ama işte buradayım, satır satır, acıyı uyuşturmak için deli gibi çabalıyorum. Nasıl gidebilir ki? Ona tapıyorum. Onu anlıyorum. O ve ben başka hiçbir yerde bulamayacağımız ruhani bir seviyedeyiz ve o sadece neye karar verdi? Çok fazla olduğuma mı? Çok mu dengesiz olduğuma? Beni kıskançlık krizine sokmak için otelimize bir yabancı getirdi ama akli dengesi bozuk olan ben miyim?

Ekрана bakarken, gözlerimdeki yanmayı görmezden gelmeye çalışarak bir sigara yaktım. Ağladım. Ben ağlamam. Babamın sikini boğazıma soktuğu ilk andan beri ağlamadım. Ama o gittiğinde ağladım. Sanki nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Sadece bir hafta olduğunu biliyorum, hızlı olduğunu biliyorum, ama ne yapmam gerekiyor? Olanları inkâr mı edeyim? Onun için uçurumun kenarına geldiğimi mi? Saygın bir süre geçene kadar onunla ruh ikizi değilmişiz gibi mi davranayım? Siktir et. Ben yetişkin bir adamım ve ne hissettiğimi biliyorum ve hiçbir zaman toplumsal normlara uymadım.

Çok üzgün.

Üzgünüm, harika. Üzgünüm mükemmel. Üzgünüm harika. Lütfen Everly, çok üzgün ol. Hayatıma girip bana hayatımda ilk kez umut verdiğin için ve bunu benden söküp aldığın için özür dile. Görüldüğümü hissettim, nefes alabildiğimi hissettim ve o... şey, o üzgün. Hem de çok üzgün. Olacak, eğer kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp gideceğimi sanıyorsa, yanılıyor. Onu bu dünyanın ve öbür dünyanın sonuna kadar takip edeceğim. Gölgelede izliyor olacağım. Ne yapacaksın? Devam edip *normal* bir hayat yaşamayı mı bekliyor? Biriyle çıkmayı mı bekliyor? Kahretsin, meleğim o kadar aptal değil, değil mi? Kesinlikle değil. Her birini öldüreceğimi biliyor olmalı. Ve eğer bilmiyorsa, ilk buluşmadan sonra hiçbirinin gelmediğini fark ettiğinde öğrenecektir. Onun için bu dünyayı, cenneti ve cehennemi yakacağım. Ama aynı zamanda *onun* dünyasını da yakacağım. Ona olan aşkımın hiçbir yanı özverili ya da verici değil. Sahiplenici, karanlık ve her şeyi tüketen bir aşk. Ve onu sadece ve sadece benim olarak tutmak için hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğim.

Ekрана dokunarak telefonumun kilidini tabletimden açıyorum ve Mikrofonu aç k i nerede olursa olsun neler olduğunu duyabileyim. Kamyonun gürültülü motor sesini duyuyorum, bir tırın içinde olmalı, harika. Bıçağımı tekrar kolumun üzerinde sürüklemeye devam ederken hiç konuşma duymuyorum.

Ona olan bağlılığımın, saplantımın ne kadar derin olduğunu görmezden geliyor gibi görünmesi aşağılayıcı. Ayrıca bizim fikrimizden bir kamyoncudan daha fazla korkuyormuş gibi davranması da aşağılayıcı. Yani, ona tapıyorum ama işte *tam da* bu yüzden onun tek başına olmasına izin veremem. Bir yarı kamyonun içinde ve benim gerçekten ona sırtımı dönüp yoluma devam edeceğim izlenimine kapılmış durumda. Geri dönüş olmadığını anlaması için ne yapmam gerekiyor? Asla eskisi gibi bir adam olamayacağım ve ona sahip olduğum sürece sorun yok, o olmadan... işte buradayım, rahatlatma arıyorum ve takıntılıyım.

Saplantı iki ucu keskin bir kılıçtır, akıl sağlığımı keser ve beni kendi kendimi yok etme yoluna sürükler. Arzularıma, ona ne kadar saplanırsam, bu kılıç ruhumu o kadar derinden kesiyor, ardında bir yıkım ve umutsuzluk izi bırakıyor. Everly'ye olan saplantım beni tamamen tüketiyor ve sonsuza kadar da tüketecek. Ona her şeyi vereceğim, onun için her şeyi yapacağım. Gitmesine izin vermek dışında. Bunu ona vermeyi reddediyorum. Eğer o giderse, o zaman... ben neyim? Ben kimim? Onun benden uzakta olduğu bir gün, saat, dakika, saniye daha geçiremem. Bu şekilde yürümez ve ona ihtiyacım olduğunu, ona ihtiyacımdan daha fazla ihtiyacım olduğunu anlamasını nasıl sağlayacağımı bilmiyorum.

Herhangi bir şey. Kalbim sadece onun için atıyor. İsteddiğini düşünebilir, bana olan karşılıklı saplantısından korkabilir, sorun değil, buna izin veririm. Ama bunu benim yanımdayken yapacak.

Takip cihazına bakarken sigaramdan çektiğim nefesi veriyorum. Şoförün telsizden yaptığı çağırışı duyduğumda kimin kamyonetinde olduğunu bulmam uzun sürmüyor. Bir tanıdığımdan gelen basit bir yasadışı arama ile CDL'sini, kamyonunun plakasını ve ilginç bir şekilde bir sonraki durağının onun soyadını taşıyan birine ait bir kamyon durağı olduğunu buldum. Neden böyle bir durak planlasın ki?

"Nereye gidiyoruz?" Everly'nin sesi göğsüne bir yumruk gibi iniyor. Sesi korkmuş ve sulu geliyor. O... o-

"Hayır," diye bağıriyorum, başım ileri geri sallanıyor. "Hayır, hayır, hayır, hayır." Yapamam, bunu düşünemem. Eğer düşünürsem, ona ulaşana kadar herkesi öldürür ve tüm şehirleri yakarım.

"Kapa o orospu kıcını," diye homurdanıyor ve arabamı vitesle takıp otoyolda ilerlerken sakın bir nefes alıyorum. Benden on mil öndeler ve kamyonu yaklaşırken sakın olmam gerekiyor. Acele edemem, Everly'ye silah doğrultmuş olabilir ve onu vurmadan önce ona ulaşamam.

"Siktir git," diye karşılık veriyor Everly, içinden öfkeli bir hıçkırık dökülürken. Bu beni hem yıkıyor hem de hâlâ mücadele ettiğini bilmek beni gururlandırıyor. "Yemin ederim beni bırakmazsan seni öldürürüm."

Şoför Bucky Reynolds, "Seni durağa getirdiğimde, hayatının geri kalanını acıdan kusana kadar o küçük kıcını becerdiğimi bilerek geçireceğini bilmekten kişisel bir zevk alacağım," diye homurdanmadan önce ten tene çarpıyor. Gaza basarken içimde biriken öfke yüzünden neredeyse duyma ve görme yetimi kaybediyordum.

"Siktir!" Arabamın daha hızlı gitmesini isterken direksiyonumu yumruklayarak çılgık atıyorum. Onu yavaşça parçalara ayırıyorum, böylece her şeyi hissedecek. Onu kendi bağırsaklarını yemeye ve sikiinde boğulmaya zorlayacağım.

"Evet," diye tükürdüğünü duyuyorum ve yüzüne geldiğini varsayıyorum. *Angel, korkusuzluğuna bayılıyorum ama onu durdurmak için orada olmadığım zaman değil.* "Bana ne olursa olsun, büyük, acımasız, korkunç erkek arkadaşımın seni bulmak için hiçbir şeyden çekinmeyeceğini ve kalbini söküp sana yedireceğini bilmekten kişisel bir zevk alacağım." *Erkek arkadaşı mı?* Garip bir his kalbimin etrafını sarıp sıkarken göğsümü ovuşturuyorum.

"Öyle mi?" Ofluyor ve kamyonetini park ettiğini duyuyorum. "Peki o korkunç erkek arkadaşın şimdi nerede, ha?"

Beş dakika uzaktayım ve oraya vardığımda ortalık kan gölüne dönecek.

EVERLY

SEKİZ

"G Bırak beni!" Pis kamyoncu *Bucky* beni saçlarımdan tutup bu köhne kamyon durağının arkasına sürüklerken çığlık atıyorum. Buradan çıkabileceğimi sanmıyorum.

Canlı. Bucky beni arka odaya fırlatıyor, botuyla sırtımı iterek açık bir alet kutusunun üzerine düşmeme neden oluyor. Köşesi avucumu keserken acı içinde tıslıyorum.

"Kışt!" diye yüksek sesle seslenirken saçlarımı tekrar kavırıyor ve beni ayağa kaldırıyor. "Seni bilmem tatlım ama ben seni otoyolda zıplarken izlediğimden beri bu kıcı pataklamak için sabırsızlanıyorum."

"Çekil. Çekil!" diye bağıryorum ona dirsek atmaya çalışırken. Kot pantolonumu çözerken beni engelliyor.

"Yapmak üzereyim." Beni yere iterken sesine öğürüyorum. Ronan'ın telefonu cebimden düşüyor ve daha öncekinin aksine ekranın kilitli olmadığını fark ediyorum. Ve üstünde yeşil bir ışık var. Ronan beni takip mi ediyor? Beni dinliyor mu?

"Ronan," diye fısıldıyorum Bucky'nin kemerini çıkardığını duyduğumda. "Özür dilerim. Şunu bil ki, bu senin hatan değildi. Seni suçlamıyorum ve sen bir canavar değilsin."

"Orada dua mı ediyorsun, tatlım?" Bucky dizlerinin üzerine çökerken kıkırdar. "Çünkü Tanrı bu sefer seni kurtarmayacak." Eğildi ve şimdi ya da asla olduğunu biliyorum.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum sırt üstü dönmeden önce. "Kendimi kurtarıyorum," alet kutusundan aldığım keskiyi kavrayıp boynunun yan tarafına saplıyorum. Kan fışkırırken titremeye başladı. İçimdeki her şeye rağmen keskinin sapını sıkıca kavırıyorum.

Boğazına doğru sürüklüyorum, kesip açıyorum ve beni kanıyla yıkıyor.

Bucky'nin cansız bedeni üstüme yığılıyor ve ben hemen kıpırdanıp kendimi duvara yaslayarak dizlerimi göğsüme çekiyorum. Ronan'ın telefonunun titrediğini hafifçe fark ediyorum ama ona uzanmıyorum. Yapamıyorum, zihnim yarışıyor olsa da vücudum şoktaymış gibi donmuş durumda. Aklımdan tek bir düşünce bile geçmiyor ve hiçbir pişmanlık değil. Bunun için pişmanlık değil. Ronan'ı terk ettiğim için pişmanlık, Tanrım, bunun için çok pişmanım. Kalmalıydım, dizlerimin üzerine çöküp ona gerçeği söylemeliydim. Ondan ya da karanlığından korkmadığımı ama daha derine inmekten ve onu kaybetmekten korktuğumu.

Kapı uçararak açılıyor ve Ronan olduğunu anlıyorum; bakmama gerek yok, onun ezici varlığını hissedebiliyorum.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor bana doğru koşarken. Silahını arkada yere bıraktığını fark ediyorum. Elleri bana dokunmak üzere ama sanki korkmuş gibi geri çekiliyor. Gözleri beni çılgınca tarıyor. "Neren yaralı?" diye sormayı başarıyor ve sonunda başımı iki yana eğerek ona bakıyorum. *Yaralı mı?* Kesik avucumu havaya kaldırıyorum ve kuruyan kanla kaplı olduğunu fark ediyorum. Kanın bu kadar hızlı kuruyabileceğini hiç düşünmemiştim. Belki de uzun zaman olmuştur? Ne zamandır burada oturuyorum?

"Everly!" Elleri yüzümü kavrarken Ronan'ın çaresiz sesi beni sersemliğimden çekip çıkarıyor. "Angel, ne... yaralandın mı?" Gözlerim kan gölünün içinde yüzüstü yatan Bucky'ye kayarken başımı yavaşça sallıyorum.

"I..." Sesim çok uzaklardan geliyor, sanki başka bir odada konuşuyormuşum gibi. "Bıçak yoktu. Kıvıramadım," diye fısıldıyorum, yanma hissi gözlerime vururken ona bakıyorum. "Kıvıramadım," diyorum her şey kafama dank etmeye başladığında. "Aman Tanrım, onu kestim... kanadı... çok fazla, Ronan." Ona bakarken alt dudağım titriyor. Ama seri katil Ronan'a bakmıyorum. Yüzünde, bakışlarında çok fazla korku, endişe ve sevgi var. Ve hepsi bana yönelik.

"Everly, bebeğim, şoktasın." *Şokta mıyım? Hayır, olamam. Beynim çalışıyor. Yani vücudum dinlemiyor ama.*

Ronan beni göğsüne çekiyor ve şimdi hıçkırdığımı fark ediyorum. Ne zaman ağlamaya başladım? Neden ağlıyorum? Bana neler oluyor?

"Hey, babalık," diye sesleniyor bir erkek sesi arka tarafa doğru yürürken. "Kaltakla acele et, onu göndermem gerek-" Önündeki kanlı sahneyi ve Ronan'ın kendisine doğrulttuğu bastırılmış tabancayı görünce konuşmayı keser.

"Gemi kim?" Ronan homurdanıyor, ayağa kalkıyor ve beni arkasına çekiyor. Belki benim yaşlarımda olan adam, Bucky'nin cesedine tekrar bakarken boğazını temizliyor.

"Babamı sen mi öldürdün?" İnançsızlıkla fısıldar.

"Bana tecavüz etmeye çalışıyordu!" İki adamı da korkutarak bağırıyorum.

"Yani onu bir domuz gibi boğazladın mı?! Şu haline bak, seni lanet ucube!" *Bana bakmak mı?* Üzerimi kaplayan kana, kıyafetlerime, saçlarıma, Ronan'ın bana aldığı ayakkabılara bakıyorum.

"Olamaz," diye nefes alıyorum. "Yeni ayakkabılarım!" Ronan'a özür dilercesine bakarken içimden bir inilti kaçıyor. "Çok özür dilerim."

"Angel, sana daha sonra istediğin kadar çift alırım ama şu an uygun bir zaman değil." Silahını ve adamı işaret ediyor.

"Seni lanet psikopat bit-" Kurşun adamın kafasından girip arkasındaki kapıya sıçrarken nefes nefese kalıp ağzımı kapatıyorum.

"Sana böyle dediğine göre onu tekrar vurmalıyım, pislik herif." Ronan bana dönmeden önce hırslıyor. "Benimle misin, Angel?"

Benimle misin? "İyi misin?" değil. Bunun aptalca bir soru olduğunu biliyor. Ama onunla mıyım? Her şeyi tekrar düşündüm. Geri dönüş yok, ondan kaçış yok ve bundan kaçış yok. Gerçekten kaçmak istiyor muyum? Kaçtım ama hep benim için gelmesini umdum. Onu terk etmek bir seçenek değil, ona olan bağımlılığım her türlü mantıklı düşünce ya da uyarıdan daha derin. Çekici bir aleve çekilen bir pervane gibi, onun varlığını ve onunla birlikte gelen yoğun sıcaklığı arzuluyorum. Birlikteliğimiz benzini ateşe vermek gibi tehlikeli olabilir, ama ben alevleri kucaklıyorum ve birlikte yandığımız sürece onların içinde yanmaya hazırım. Evet, onunla hayal edilebilecek her şekilde geri dönülmez bir şekilde iç içe geçmiş durumdayım ve yarattığımız bu tutkulu cehennemden kurtulamıyorum.

"Evet," diye fısıldıyorum ona doğru yavaşça adım atarken. Sanki beni izliyor Çıldırılmamı ya da kaçmamı bekliyor. İkisini de yapmıyorum, onun yerine kollarına atlıyorum, dilimi ağzına sokarken bacaklarımı beline doluyorum. Hırslayarak ilerleyişimi kabul ediyor ve öpüşmeyi kesmeden önce beni bir duvara çarpıyor. Puslu gözlerim ona bakıyor, dudakları ve ağzı Bucky'nin kanına bulanmış. Bir

Başparmaklarımı ağzının iki yanına koyup yukarı doğru izleyerek kanın kırmızı çizgiler oluşturmaya ve bir gülümseme gibi görünmesine neden olduğumda üzerime garip bir dürtü geliyor. Kaşları çatılıyor ve ben bir kahkaha atıyorum. İlk başta küçük bir kıkırdama ama kısa süre sonra tam bir kıkırdamaya dönüşüyor, beni güldüren gülümseme değil, hayır, birlikte olduğumuz kısa süre içinde, tüm acı, cinayet, korku... hepsinden sonra, diğer taraftan her zamankinden daha canlı hissederek çıktım. Bu adam, bu seri katil, var olduğunu bilmediğim bir yanımla uyandırdı ve utanç ya da tiksinti duymak yerine mutlu hissediyorum... özgür.

"Ben bir canavarım," diye fısıldıyorum ağzına karşı.

"Öylesin," diye mırıldanıyor dilini çenemde ve dudaklarımda gezdirirken. "Ama ben de öyleyim." Dilini emmeden önce kıkırdıyorum.

"Bir adam öldürdüm."

"Yaptın." Burnumun ucunu öpüyor.

"Ve öldürmek istediğim bir tane daha var." Nefes nefese bir kıkırdama çıkarır.

"Sakin ol aşkım. Bir sonrakine koşmadan önce ilkinin kanını temizleyelim."

"Becer beni," diye inliyorum ona karşı gıcırdarken. Pantolonumu çıkarmak için beni indirirken zevkle gözlerini deviriyor. İçime sokmadan önce sert aletini serbest bırakırken beni tekrar yukarı kaldırıyor.

"Ohhh... işte şimdi güzel bir ses çıktı." Tekrar içime girerken homurdanıyor. Bucky'nin kanına bulanmış bedenlerimizdeki kanlı giysilerimizi yırtıp atarken çılgına dönmüş durumdayım.

"Daha sert," diye törpülüyorum eli boğazıma giderken. "Ronan," diye fısıldıyorum kendimi onun sikinin etrafında hissederken.

"Çok mükemmelsin." Tekrar tekrar içime girmeye devam ederken inliyor. "Benim mükemmel meleğim, çok güzelsin. Ruh eşim... bebeğim içine boşalacağım ve beni bir daha asla terk etmeyeceksin, beni anlıyor musun?" Tekrar tekrar başımı salladım. Görünüşe göre bu onu rahatsız ediyor çünkü içime daha derin giriyor ve gözlerimin içine bakarken beni orada tutuyor.

"Yap. Sen. Anlıyor. Beni?" Sesi, içimde hissettiğim alçak ve vahşi bir tonda.

"Evet," diye inliyorum. "Asla gitmeyeceğim. Seni seviyorum, Ronan." Tekrar itmeye başladığında nefes nefese kalıyorum. Sözlerim hareketlerinin durmasına neden oluyor. Bana bakıyor, çenesi gevşek.

"Ne?" Nefes alıp veriyor ve verdiğim yanıttan neredeyse korkmuş gibi görüldüğünü fark ediyorum.

"Dedim ya," diye sızlanıyorum dudaklarını öperken ona doğru eğilirken. "Seni seviyorum, Ronan." İçime tekrar, tekrar ve tekrar girerken dudakları dudaklarımı tüketiyor. Tekrar boşalırken çığlık atmak için uzaklaşmaya çalışıyorum ama Ronan beni daha sıkı kavırıyor, çığlıklarımı yutuyor ve birlikte boşalırken onunkileri içime çekmeme izin vererek aramızdaki bağı mühürlüyor. Bu bağ kırılmaz, kurbanımızın kanıyla mühürlenmiş ve daha fazlası için yakıcı bir arzuyla besleniyor. Daha fazla öldürme, daha fazla yükselme, birbirimizden daha fazla. Sadece daha fazlası. Onu ve bana sunduğu hayatı daha fazla istemekten, özlemekten, arzulamaktan asla vazgeçmeyeceğim. Ve biliyorum ki o da aynı şeyi istiyor.

RONAN

EPİLOG

BİR YIL SONRA

E Verly'nin gözleri benimkilere dikilmiş, irisleri benim deliliğimin ve doyumsuz arzusun çarpık bir aynasını yansıtıyor. Sanki aynı ahlaksız ruhun iki yarısı gibiydik, birbirimize bir bağla bağlıydık. karşılıklı saplantının kırılmaz bağı.

"Hazır mısın?" diye bağıyor, vücudu neredeyse titriyor. Böyle heyecanlandığında çok güzel oluyor. Bunu uzun zamandır görmemiştim. Geçen yıl çok mutlu oldu ve... ben de öyle.

Kamyon durağındaki temizlikten sonra Oregon'daki bir arkadaşımı aradım, o da cesetlerden kurtulmamıza yardımcı oldu ve arkadaşı Everly için pasaport çıkarttı. O ve ben sınırı geçtik ve altı ay sonra evlendik. Everly evimizde çok başarılı oldu. Günlerini yerel bir kafede çalışarak, akşamlarını ise benimle geçiriyor. Bazı geceler karanlık ve çılgınca geçiyor; onu ormanda kovalıyorum, tuzaklar kuruyorum ve yakaladığımda onu anlamsızca beceriyorum. Diğer geceler ise televizyon izleriz, birlikte yemek yaparız, hatta sarılırız. Bu daha önce hiç deneyimlemediğim bir taraf ve dürüst olmak gerekirse, ilk birkaç seferde ödümü kopardı. Ama şimdi, o geceleri de neredeyse bu geziler kadar arzuluyorum.

"Seni lanet orospu!" Devon kelepçelerine karşı savaşıırken çığlık atıyor. Doğu Colorado'nun kenar mahallelerinde terk edilmiş eski bir ahırdayız. Kural olarak, aynı bölgeyi asla iki kez ziyaret etmem ve onunla yaptığımız mutlak saldırıdan sonra, avlanmak için Florida'ya doğru gitmeye hazırdım. Ama ne diyebilirim ki, beni küçük narin parmağında oynatıyor ve meleşim ne isterse onu alıyor. Ve Colorado'da son bir av istedi.

"Hey," diye uyarıyorum yavaşça bir tabureye otururken. "Bir hanımefendiyle böyle konuşulmaz." Everly parlak bir şekilde kıkırdıyor, aletlerimin olduğu masaya doğru yürürken geniş gülümsemesinden dolayı burnu kıvrıyor.

"Çok fazla karar var," diye mırıldanıyor farklı enstrümanlara bakarken. Ayaklarının üzerinde dönerek Devon'a bakıyor. "Bu hafta sonu bir araya gelebildiğimiz için ne kadar heyecanlı olduğumu tahmin bile edemezsin!"

"Sen delirmişsin Pip!" Kızın irkilmesine neden olacak şekilde tükürdü. Kıpırdamadan duruyorum, o söylemedikçe hareket etmeyeceğim. Bu onun anı. Benim değil.

"Biliyor musun?" Kadın ona doğru yürürken bir çift keskiyi pelüş dudaklarına götürüyor. "Bu isimden nefret ediyorum," diye homurdanıyor. Kesicileri alıp...

"Tanrım," diye mırıldanıyorum kadın adamın meme ucunu koparıırken. Kadın geri dönmeden önce meme ucunu masaya bırakırken adam çırpınmaya ve çılgılık atmaya başlıyor.

"Seni lanet olası amcık!" Gözyaşlarının arasından salyalarını akıtıyor ve ben de yer değiştirirken kısık bir hırıltı çıkarıyorum. Everly bana doğru bakıyor, büyümlü gözleri parlak ve heyecanlı.

"Seni seviyorum." Bana bir öpücük konduruyor ve bu öpücük tüm vücudumda serinletici bir etki yaratıyor.

"Ben de seni seviyorum." Ve gerçekten de öyle. Onu o kadar çok seviyorum ki. Aşkımız kalbi zayıf olanlar için değil. İntikamla beslenen ve birbirimize duyduğumuz doyumsuz susuzlukla bir arada tutulan çarpık bir tango. Birbirimiz için yanan alevlerimiz asla sönmeyecek, sadece her geçen saniye daha da büyüyecek ve ısınacak. Everly Kipling'i oluşturan her şeye bağımlıyım ve onun da aynı saplantıyı, aynı ihtiyacı paylaşıyor olması, bana zaman geçtikçe daha da yakınlaşacağımızı söylüyor.

Everly bir bıçak kapıp Devon'a doğru yürüyor ve karımın tacizcisinin etini oymasını izlerken hissettiğim iniltiyle savaşmak zorunda kalıyorum. O kadar güzel, o kadar cesur ve kendinden emin ki.

Aşıl tendonunu kesmek için eğildiğinde pantolonumun kasıklarını tutarak "Siktirkk," diye inliyorum.

"Böyle mi?" Devon'ın feryatları üzerine mırıldandı. Bana doğru yaklaşıyor, kucağıma oturuyor ve ağzım anında açıkta kalan göğüs dekoltesine gidiyor. Kıkırdıyor ve koluma vuruyor. "Kuralları biliyorsun. İstedikğin kadar izleyebilir ve kendine dokunabilirsin. Ama kalbi durana kadar beni alamazsın."

"Angel," dedi çakıllı sesim. "Bebeğim, o kalp atışını iki saniye içinde düzeltebilirim, hiç kuşkun olmasın."

"Ama göremeyeceksin," diye uyarıyor Devon'a doğru yürüyüp gözlerini bağlamadan önce. "Üzgünüm, her ne kadar ışığın gözlerini terk edişini izlemek istesem de, bu Ronan ve benim için özel bir gün ve ona senin göremeyeceğin bir sürprizim var." Bana döndüğünde kaşlarını kaldırıyorum. "Bir yıl önce bugün

beni o kafeden aldı." Başparmağımı dudağımın üzerinde gezdirerek sırtıyorum.

"Öyle mi? Hiçbir fikrim yoktu." O gülümserken ben kıkırdıyorum.

"Ben de kutlama yapmak için biraz eğlenmekten daha iyi ne olabilir diye düşündüm."

"Yaptığımız şey bu değil mi?" Asılı adamı işaret ederek soruyorum.

Omuz silkiyor. "Biraz daha eğlenceli, mesela... oh bilmiyorum..." Ceketinin fermuarını açıyor ve pantolonunu çıkarıyor, üzerinde çok şeffaf yeşil bir sutyen ve tanga kalıyor.

"Aman Tanrım," diye hayret ediyorum, sikim anında sertleşiyor.

"Bana Everly diyebilirsin." Spor çantasından bir şey almak için o kadar eğilirken göz kırpmıyor. O kadar çok eğildi ki, beni dizlerimin üzerine çöktirmek üzere olan o dolgun, parlayan am dudaklarına bakıyorum.

"Everly," pantolonumun üzerinden kendimi avuçlarken muhtaç bir iniltiyle nefes alıyorum. "Angel... siktir." Bana doğru yürürken kıkırdıyor, eğiliyor ve dudaklarını yalıyor.

"Bakalım gösteriden ne kadar keyif alacaksın," diye mırıldanıyor, gözbebekleri büyümüş ve sinsi bir gülümsemesi var. Ben tabureye yaslanıp kot pantolonumun fermuarını açıp sikimi serbest bırakırken o geri çekiliyor.

"Yaşasın!" Devon'a dönmeden önce alkışlıyor. "Pekâlâ, hadi şu gösteriyi yola koyalım! Geleceğimde bir plaj tatili var ve bunun onu engellemesini istemiyorum." Etrafında dolanırken bıçağının ucunu Devon'ın göğsünde ve sırtında gezdiriyor. Devon acı içinde çığlık atıyor ama ben seksi karımın her adımda günahkâr kalçalarını sallamasını izlerken bu sadece fon müziği işlevi görüyor. Uzanıp Devon'ı böğründen bıçaklıyor ve bıçağı çıkarmadan önce ustalıkla çevirirken gülümsüyorum. Kan vücuduna sıçırıyor ve elim sikimi yumruklarken inliyorum.

Devon'ın kanı her yere bulaşırken ellerini büyük göğüslerinde ve düz karnında gezdiriyor. O lanet bir sanat eseri.

"Daha sert," diyor ve bıçağını sikime doğrultuyor. Bana söyleneni yapmadan önce elime tükürüyorum.

"Everly," diye inliyorum tabanı sıkarken.

"İkiniz de hastasınız!" Devon zayıfça ağlar, o açık yarayla uzun süre dayanamaz.

"Öyle miyiz?" Everly masumca soruyor. "Komik, bana tecavüz ettiğinizde size ve arkadaşlarınıza aynı şeyi söylediğimi hatırlıyorum. İstismarına devam edebilmen için beni seninle yaşamaya zorladığında beni yalnız bırakman için yalvardığımı hatırlıyorum. Bana ne diyordun? Yürüyen Seks mi?" Kıkırdaması karanlık. "Ben hasta olabilirim ama sen de öylesin."

"I..." Ağzından kan tükürüyor. "Sana acıdım. Seni aptal sürdük, tek bir şeyde iyisin, o da bacaklarını açmak. Emrime amade olman daha kolay olur diye düşündüm." Okşamayı bırakıyorum, ya boşalacağım ya da onu kendim öldüreceğim ve kafamın içinde bu kadar ters olmak hoşuma gitmiyor.

"Bil diye söylüyorum." Everly bıçağı Devon'ın boğazına dayadı. "O orgazmlar bir kez bile gerçek değildi." Bıçağı Devon'ın boğazında gezdiriyor, Devon titreyip sonunda hareketsiz kalmadan önce tükürürken boğazından kan akıyor.

Everly bana doğru yürüyor, mükemmel vücudundan adamın kanı damlıyor. Kucağıma oturup sikimi kendine saplarken hiçbir şey söylemiyor. Bıçağı boğazıma dayadığında konuşmak üzereydim, bakışları karanlık ve pusluydu, öldürmekten uçmuştu. "Seni de öldürebilirim," diye fısıldıyor bana sürtünürken.

"Yapabilirsin," diye nefes alıyorum, orgazmımın arttığını hissediyorum.

"O kadar hızlı olacak ki, beni asla durduramayacaksın." İlerken başı geriye doğru yuvarlanıyor.

"Umarım çok hızlı değildir." Elimi cebime atıp bıçağımı çıkararak boğazına dayadığımda nefesim kesiliyor. "Birlikte dışarı çıkmamızı istiyorum."

Bıçağını bir kenara fırlatmadan önce sırtıyor, ağzı benimkini yutarken ben de aynısını yapıyorum. Hırlayarak onu kaldırdım ve masaya doğru yürüdüm, her şeyi silip süpürdüm, onu masanın üzerine bırakmadan ve içine daha derinlemesine girmeden önce yere çarpmasına neden oldum.

"Ronan!" Çığlıkları, tırmalamaları ve homurtularıyla vahşi bir karmaşa içinde bir araya gelirken aramızdaki karanlık bağı derinleştirerek ikimizi de kaplayan kanın içine derinlemesine vururken kalçalarını daha geniş açması için bastırdığımda çığlığı nefessiz kalıyor.

"Seni seviyorum," diye homurdanıyorum hızlı itişlerimin arasında, onun muhtaç amını doldururken. "Seni seviyorum Everly, lanet olsun!" Son bir kez daha içine girerken kalçalarını kavırıyorum.

Everly beni kendine çekiyor ve usulca öpüyor. "Ben de seni seviyorum." Yumuşakça gülümsüyor. "Sanırım bana sahile gitme sözü vermiştiniz?" I

başımı eğdim, usulca kıkırdadım.

"Evet, sanırım önce biraz temizlik yapmamız gerekiyor." Onu tekrar öpmeden önce surat asmasına gülüyorum. "Hadi, bana yardım et, sonra sana bir duş vereceğim."

Son

Teşekkür

Alfa Okurlarıma ve destekleyici ARC ekibime teşekkür ederim!
Bunu siz olmadan yapamazdım.

Blue Nose Audio ile devam eden desteğiniz için teşekkür ederiz.

dreamechodesigns'dan V'ye, çarpıcı kapak ve basılı kitapların
muhteşem iç formatı için teşekkür ederiz!

Muhteşem düzenleme becerilerin için teşekkürler Vee.

Ve Ronan & Everly'nin harika karakter çizimlerini yapan yetenekli
İNSAN sanatçılara teşekkür ederim.
@vestri.art @luciel.art @bec.bware

Ayrıca DJ Krimmer TARAFINDAN

HEL'İN MÜREKKEP

SERİSİ FOX

ATLAS

ASH

DEREK

STEVIE

ORTAK YAZAR

DÜET BEBEK YÜZÜ

ROWE RANCH SERİSİ STRAY

(Yenileme - 2025) WAYWARD

(2025)

DRIFT (2025)

HOME (2026)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.